274.77
C41s

LIBRARY OF THE
UNIVERSITY OF ILLINOIS
AT URBANA-CHAMPAIGN

ELIAS CZAYKOWSKY
COLLECTION OF
UKRAINIAN CULTURE

274.77
C41s

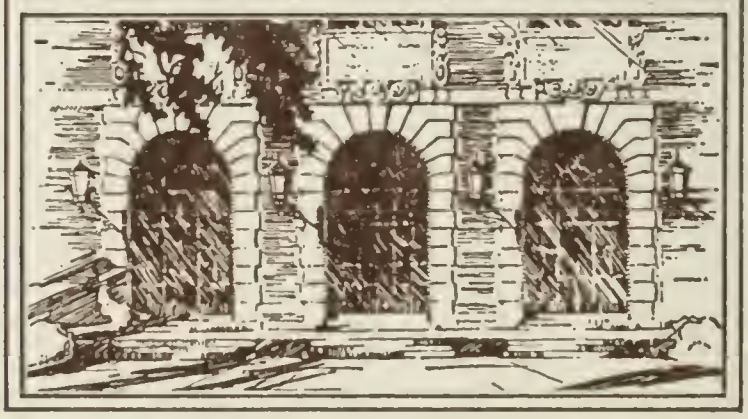

СОБОРЪ

РУСКІЙ ЕПАРХІЯЛЬНЫЙ ПЕРЕМЫСКІЙ

ВОДПРАВЛЕНЫЙ ВЪ РОЦѢ 1898.

КОНСТАНТИНОМЪ ЧЕХОВИЧЕМЪ

ЕПИСКОПОМЪ ПЕРЕМЫСКИМЪ, САМБОРСКИМЪ И СЯНОЦКИМЪ, ТАЙНЫМЪ ШАМБЕЛЯНОМЪ ЄГО СВЯТОСТИ ПАПЫ ЛЬВА XIII. ЧЛЕНОМЪ АДВОКАТОВЪ СВ. ПЕТРА, РЫЦАРЕМЪ ВЕЛИКОГО ХРЕСТА ОРДЕНА ПАПСКОГО СВ. ГРОБУ ВЪ ЄРУСАЛИМѢ, ЗАСТУПНИКОМЪ МАРШАЛКА СОЙМУ КОРОЛЕВСТВЪ ГАЛИЧИНЫ И ВОЛОДИМИРІИ ЗЪ КНЯЖЕСТВОМЪ КРАКОВСКИМЪ И ПР.

Накладомъ Перемыского епископского Ординаріята.

ЛЬВОВЪ.

Зъ друкарнѣ Ставропигійского Института,
подъ зарядомъ Іосифа Данилюка.

1899.

Digitized by the Internet Archive
in 2018 with funding from
University of Illinois Urbana-Champaign Alternates

https://archive.org/details/soborruskiiepark00chek

274.77
C41s

A. Приготовленє до Собора.

I.

Письмо Є. Преосв. Епископа Константина Чеховича до Єго Еминенціи Кардинала Лєдоховского Префекта св. Зобраня о розширеню Вѣры кат. зъ прошенємъ о благословенє Єго Святости и вôдпусты зъ нагоды Синода.

Eminentissime ac Reverendissime Domine!

Recepto regimine dioeceseos gr. c. Premisliensis Ruthenorum, Synodum dioecesanam, in qua decreta Synodi provincialis Ruthenorum anno 1891. celebratae, aliaque statuta promulgarentur atque examinatores synodales eligerentur, quamprimum celebrare desideravi. Attamen his votis meis obstabant haec, quod tria stalla canonicalia in Capitulo meae cathedralis Ecclesiae, et quidem dignitates: archipresbyteratus et archidiaconatus, canonicatusque in gremio, vacabant. Cum vero anno currente, gratia tam Sanctissimae

Ваша Еміненціє Всечестнѣйшій Отче!

Обнявши управу дієцезіи гр. кат. Перемыскои рускои, бажавъ я чимскорше вôдправити Соборъ дієцезальный, въ котрôмъ бы оповѣстили ся рѣшеня Собора провинціяльного руского, вôдбувшого ся въ роцѣ 1891. и иншѝ постановы и выбрали ся испытователѣ синодальнѝ. Однакъ тому моєму бажаню стояло въ дорозѣ се, що три посады крилошаньскѝ въ Капитулѣ моєи катедральнои Церкви, а то, достоинства: архипресвитератъ, архидіяконатъ и крилошаньство соборне, були опорожненѝ. Колижь однакъ въ бѣжучôмъ

Sedis Apostolicae, quam Suae Majestatis Imperatoris nostri, dicta stalla canonicalia provisa sint, celebraturus sum proximo autumno Premisliae Synodum dioecesanam. Optansque vehementer, ut celebratio ejusdem cedat in majorem Dei gloriam atque uberiorem salutem animarum mihi a Deo creditarum, Eminentiam Vestram supplex oro, ut mihi universisque Patribus hujus Synodi, ad hunc finem benedictionem Apostolicam a sua Sanctitate impetrare dignetur.

Praeterea impetrare dignetur Eminentia Vestra a Sua Sanctitate indulgentiam plenariam ipso die aperitionis Synodi iis, qui in ea partem habituri sunt, dummodo consuetas ad hunc finem adimpleverint conditiones, atque etiam iis sacerdotibus non habituris partem in Synodo, fidelibusque meae dioeceseos, qui qualibet ex septem diebus ante celebrationem Synodi aut ipsa die aperitionis Synodi, pias ad Deum preces fuderint pro felici successu Synodi, dummodo et ipsi consuetas adimpleverint conditiones, scilicet Confessionis et Communionis ac deprecationis ad mentem Suae

роцѣ, благодатію такъ Святѣйшого Престола Апостольского, якъ и Єго Величества Цѣсаря нашого, згаданѣ посады крилошаньскѣ зо̂стали обсадженѣ, намѣряю слѣдуючои осени во̂дправити въ Перемышли Соборъ дієцезальный. А бажаючи усильно, щобы во̂дправленє єго выйшло въ бо̂льшу славу Божу и обильнѣйшу користь душь повѣреныхъ менѣ Богомъ, молю Вашу Еминенцію уклôнно, щобы менѣ и всѣмъ Отцямъ сего Собора въ то̂й цѣли зволили выєднати во̂дъ Єго Святости Апостольске благословенє.

Кромѣ того зволить Ваша Еминенція выєднати у Єго Святости повный во̂дпустъ въ самъ день отвореня Собора тымъ, котрѣ въ нѣмъ будуть брати участь, скоро выповнять въ то̂й цѣли звыклѣ услôвя, — а такожь и тымъ священикамъ, що не возьмуть участи въ Соборѣ, и вѣрнымъ моеи дієцезіи, котрѣ въ котро̂мъ будь зъ семи днѣвъ передъ во̂дправленємъ Собора, або въ самъ день отвореня Собора, будуть заносити побожнѣ молитвы до Бога за щасливый успѣхъ Собора, скоро и они выповнять звыклѣ услôвя т. є. Сповѣди и Причастія та молитвъ въ намѣреню Єго

Sanctitatis. Has indulgentias peto ad normam illarum, quae concessae erant anno elapso, occasione Synodi dioecesanae Leopoliensis.

Commendans me meamque Ecclesiam favoribus Eminentiae Vestrae, deprecansque super Eam omnem benedictionem coelestem, cum profundo cordis mei obsequio, osculans manus Eminentiae Vestrae, propero declarare me

Eminentiae Vestrae Reverendissimae humillinum, devotissimumque famulum

Constantinus Czechowicz
Episcopus.

Premisliae die 10. Augusti 1898.

Ad
Eminentissimum Dominum Cardinalem S. R. E.
LEDÓCHOWSKI
Praefectum S. Congregationis de Fide Catholica Propaganda.
Romae.

Святости. О сѝ вôдпусты прошу по правилу тыхъ, що въ минувшôмъ роцѣ були удѣленѝ зъ нагоды Собора дієцезального львôвского.

Поручаючи себе и свою Церковь благосклонности Вашои Еминенціи и умоляючи для Нихъ всякого благословеня небесного, зъ глубокимъ серця мого повиновенемъ, цѣлуючи руки Вашои Еминенціи, спѣшу заявити ся

Вашои Еминенціи найпокôрнѣйшимъ и всесмиренѣйшимъ слугою

Константинъ Чеховичь
Епископъ.

Въ Перемышли д. 10. серпня 1898. р.

До
Єго Еминенціи Отця Кардинала С. Р. Ц.
ЛЄДОХОВСКОГО
Префекта св. Зôбраня о Розширеню Вѣры Католицкои
въ Римѣ.

II.

Письмо Преосв. Августина Чяски, Архіепископа Лярисского въ заступствѣ Его Ем. Кардинала Префекта св. Зѡбраня о Розширеню Вѣры, котрымъ повьдомляв, що Святый Отець удѣливъ прошене благословѣне и вѡдпусты.

S. Congregazione
de „Propaganda Fide".
Per gli affari di rito
orientale.
Protocollo Nr. 8648.

Romae 18. Augusti 1898.

Illustrissime
ac Rndsme Domine!

Libenter admodum haec S. Congregatio accepit, Amplitudinem Tuam, optimo quidem consilio, mentem intendisse ad Synodi dioecesanae celebrationem, ut ex litteris diei 10. mensis vertentis sub n. 387. Pergratum itaque mihi est Tibi notum reddere, SSmum Dominum Nostrum votis a Te expressis benevolenti animo obsecundasse ac petitam Apostolicam Benedictionem peramanter impertisse.

Insuper eadem Sanctitas Sua concedit Indulgentiam plenariam ipsa die aperitionis Synodi iis, qui aderunt, lucrandam in forma Ecclesiae consueta, nec non indulgentiam septem annorum et quadraginta

Св. Зѡбране о Розширеню Вѣры для справъ Обряда всхѡдного.
Протоколъ ч. 8648.

Въ Римѣ 18. серпня 1898.

Преосвященый
и Всечестнѣйший Отче!

Дуже радо Св. Зѡбране приняло до вѣдомости, що Ваше Преосвященьство, въ найлучшѡй мысли, намѣряе вѡдправити Синодъ дієцезальный, якъ се видно зъ письма зъ дня 10. бѣжучого мѣсяця, ч. 387. Дуже мило менѣ прото повѣдомити Васъ, що Святый Отець нашь прихиливъ ся благосклонно до бажань Вами выраженыхъ, и прошене Апостольске благословене найлюбезнѣйше удѣливъ.

Кромѣ того тойже Святый Отець удѣливъ и повный Вѡдпустъ въ самъ день отвореня Синода тымъ, котрѝ будуть присутнѝ, котрого маe ся доступити способомъ звыклымъ въ Церкви, а такожь Вѡдпустъ

dierum fidelibus, qui septem praecedentibus diebus Sacramentis Confessionis et Communionis rite susceptis, preces fuderint pro felici exitu Synodi et iuxta mentem Sanctitatis Suae.

Interim Deum ex corde adprecor, ut Tibi bona cuncta largiatur.

Amplitudinis Tuae
Addictissimus Servus
Pro Emo Dno Card. Praefecto
A. Archiep. Larissens.
Alojsius Veccia
secretarius.

R. P. D. *Constantino Czechowicz*
Eppo Premisl. Ruthenorum
Premisliae.

семи лѣтъ и сорокъ днѣвъ вѣрнымъ, котрî въ семи попераджаючихъ дняхъ, принявши належито Тайны Покаяня и Причастія, занесуть молитвы о щасливый пробѣгъ Синода и пôсля намѣру Єго Святости.

Мѣжь тымъ умоляю сердечно Бога, щобы Вамъ удѣливъ всего добра.

Вашого Преосвященьства
переданѣйший слуга.
За Єго Емин. Кард. Префекта
А. Архіепископ. Лярисскій
Алойсій Вечія
секретарь.

Преосв. и Всечестнѣйшому
О. Константину Чеховичови
Еписк. Перемыск. рускому,
въ Перемышли.

III.

Вôзванє на передсинодальне приготовляюче засѣданє.

Ч. $\frac{396}{\text{орд.}}$

До В... О..

Бажаючи незадовго вôдправити Синодъ дієцезальный въ Перемышли, постановили Мы въ дни 22. вересня 1898. вôдправити приготовляюче, передсинодальне зôбранє, на котре Ваш... В... симъ запрашаємъ.

Предметомъ сего Зôбраня буде слѣдуюче:

1. Выслухають ся гадки Зôбраныхъ щодо речинця, въ котрôмъ має бути скликаный Синодъ и щодо постановъ, якî мають ся рѣшити на тôмъ Синодѣ.

2. Выслухають ся можливѝ желаня и прошеня Всеч. Духовеньства, предложенѝ зѳ́браными.
3. Выбере ся Прокураторъ або Речникъ Синода, котрый въ имени Всеч. Духовеньства буде на Синодѣ предкладати тогожь внесеня, желаня и замѣты и ихъ мотивувати.
4. Выберуть ся урядуючѝ (функціонарѣ) на Синодѣ, а именно: Судіи сннодальнѝ, Промоторы, Секретарѣ, Нотарѣ и Церемоніярѣ Синода.
5. Постановить ся, кѳ́лько маѥ ся выбрати Испытователѣвъ синодальныхъ, котрѝ мають кваліфікувати убѣгаючихъ ся о парохіи, — и Судіѣвъ мѣстцевыхъ инстанційныхъ (Judices in partibus), котрѝ на случай апеляціи до св. Престола Апостольского, зъ тогожь порученя мають на мѣстци переводити доходженя; — и выберуть ся кандидаты такъ на Испытователѣвъ якъ и на Судіѣвъ, котрѝ предложать ся Синодови до выбору.

Зѳ́бранѥ се розпѳ́чне ся высше згаданого дня о годинѣ 8-ѳ́й Службою Божою въ Нашѳ́й катедральнѳ́й Церкви, почѣмъ всѣ Участники зѳ́браня зберуть ся въ Нашѳ́й Архіерейскѳ́й палатѣ на засѣданѥ.

Ѳ́тъ Еп. гр. кат. Ординаріята.

Въ Перемышли дня 22. серпня 1898.

Константинъ Еппъ.

IV.

Протоколъ

зъ передсинодального приготовляючого засѣданя, вѳ́дбувшого ся въ Перемышли дня 10/22 вересня 1898. пѳ́дъ проводомъ Єго Преосвященьства Архіерея Константина Чеховича.

О годинѣ 8. дня 10/22 вересня 1898. вѳ́дправили Єго Преосвященьство Архіерей Константинъ въ сослуженю Впр. Капитулы и другихъ Священникѳ́въ, торжественну Службу Божу о призваню помочи св. Духа, въ катедральнѳ́й церкви Рождества св. Іоанна Крестителя.

На Службѣ Божѳ́й були присутнѝ Члены предсинодального засѣданя, покликанѝ розпорядженемъ Всесв. Епис-

копского Ординаріята въ Перемышли зъ дня 22. серпня 1898. ч. 396.

О годинѣ 11. передъ полуднемъ зобрали ся Члены предсинодального засѣданя въ домовой каплици Его Преосвященьства, въ палатѣ Епископскій, а именно: Впр. и Всч. О. О. Кароль Волошиньскій, архипресвитеръ; Миронъ Подолиньскій, кустосъ; Іоанъ Войтовичь, схоліархъ; Іоанъ Стрыйскій, крилошанинъ собор.; Михаилъ Мрыцъ, крилошанинъ собор.; Алексій Тороньскій, крил. почест., членъ Рады шк. кр.; Левъ Сембратовичь, деканъ сяноцкій, парохъ въ Чертежи, крил. почес.; Орестъ Чеховичь, крил. поч. деканъ сокальскій, парохъ Сокаля; Левъ Щавиньскій, поч. крил., шамбелянъ Его Святости, парохъ въ Самборѣ; Юстинъ Желеховскій, высл. професоръ религіи при гімназіи, совѣтникъ Консисторіи; Д-ръ Михаилъ Людкевичь, проф. богословія Пастирского; Григорій Копыстяньскій, деканъ мушиньскій, парохъ въ Снѣтници; Теофиль Турчмановичь, деканъ жукотиньскій, парохъ въ Рыпянѣ; Илія Каламунецкій, деканъ комарняньскій, парохъ въ Кропильникахъ; Михаилъ Прухницкій, деканъ высочаньскій, парохъ въ Турцѣ; Зенонъ Крвавичь, деканъ перемыско-загородскій, парохъ въ Негрыбцѣ; Василь Чернецкій, деканъ белзкій, парохъ въ Сѣльци белзкомъ; Теофиль Калужняцкій, деканъ ольховецкій, парохъ въ Загорю; Стефанъ Хилякъ, деканъ дрогобыцкій, парохъ въ Стебнику; Левъ Козаневичь, деканъ Самборскій, парохъ въ Мистковичахъ; Діонизій Добрянський, деканъ бѣцкій, парохъ въ Ждыни; Михаилъ Матковскій, деканъ горожаньскій, парохъ въ Горожаннѣ великой; Петро Витошиньскій, деканъ старосольскій, парохъ въ Волчи дольной; Іоанъ Лѣщиньскій, деканъ яслискій, парохъ въ Команьчи; Теофиль Сѣнкевичь, деканъ мостискій, парохъ въ Черневѣ; Максимъ Копко, катехитъ при семинаріи учительскій въ Перемышли; Іоанъ Савчинъ професоръ релігіи при гімназіи рускій въ Перемышли.

Коли всѣ зобрали ся, Его Преосвященьство, одѣвши ся въ мантію, омофоръ и митру, зъ жезломъ въ рукахъ, розпочали молитвы приписанй въ книзѣ: „Чинности и рѣшеня руского провинціяльного Собора въ Галичинѣ, отбувшого ся во Львовѣ въ роцѣ 1891.“ на стр. 18. и 19.

По укôнченю молитвъ Єго Преосвященьство обернувши ся до присутныхъ, держали зъ царскихъ вратъ слѣдуючу бесѣду:

„Рôкъ 1891. записаный въ церковнôй исторіи нашои Церковнои провинціи золотыми буквами.

Въ тôмъ роцѣ вôдбувъ ся провинціяльный Синодъ нашь пôдъ проводомъ Делегата Ап. преосв. о. Августина Чяски, Архіепископа Лярисcы, при участи бл. п. Єго Еминенціи преосв. Митрополита Кардинала Сильвестра Сембратовича, нашого Попередника бл. п. Еппа Юліяна Пелеша, Преосвященого Еппа Станиславôвского Юліяна Куиловского и числено зôбраныхъ Отцѣвъ Синода зъ всѣхъ трехъ нашихъ епархій.

Рѣшеня, повзятй на тôмъ Синодѣ, зъ котрыхъ Церковь наша обильныхъ плодôвъ духовныхъ надѣе ся, переслано до св. Ап. Престола, яко до животворного жерела св. католицкои, единоспасительнои вѣры, зъ ôтки въ минувшôмъ роцѣ одобренй, потвержденй, отже скрѣпленй и готовй, якъ тое зерно до засѣву на духовнôй нивѣ, повернули до насъ, щобы тутъ введенй въ житє, выдали плôдъ стократный, розвинули, поглубили и скрѣпили житє духовне межи нашимъ всегда вѣрнымъ, побожнымъ клиромъ и межи нашимъ щиро вѣруючимъ и Церквѣ св. переданымъ народомъ.

Вже въ минувшôмъ роцѣ рѣшеня тй проголошенй зôстали на Синодахъ Епархіяльныхъ во Львовѣ и Станиславовѣ для тамошныхъ епархій. у насъ же якъ въ запрошеню до Васъ Впр. и Всч. Отцѣ сказано, стануло на перешкодѣ оголошеню тое, що Капитула сама не була повна.

Дяковати Г. Богу, Святому Отцю и нашому Найяснѣйшому Монархови, Капитула доповнена, тожь намѣрили мы сеи осени, по можности въ першихъ дняхъ мѣсяця листопада отворити Синодъ епархіяльный.

Передъ тымъ однако запросили мы Васъ, Впр. и Всч. Отцѣ, яко Мужѣвъ, вооруженыхъ крѣпкою вѣрою, щирою переданостію для Церкви св. и справъ ей, горячою любовію и правдивою христіяньскою покорою, щобы то, що потреба до такъ важного дѣла, належито приготовити.

Тожь щирымъ сердцемъ витаю Васъ Впр. и Всч. Отцѣ и прошу, щобы Вы були Намъ помôчными радою своєю

при нынѣшныхъ розправахъ и отвираємъ нынѣшне засѣдане, котре передаємъ пôдъ Покровъ Прч. Д. Маріи, св. Іоана Крестителя, великихъ АА. нашихъ Кирила и Методія, рôвноапостоль. Володиміра и Ольги, св. Бориса и Глѣба князѣвъ Руси, и св. священомученика Іосафата, щобы умолити Христа Бога, дабы всѣ христіяне стали: „*Єдино стадо и єдинъ пастырь*“. Духъ мира и любови, духъ вѣрности и покоры, най вселить ся въ насъ, щобы тое зерно, не нами, но Духомъ св. засѣяти ся маюче, глубоко вкоренило ся въ насъ и выдало плôдъ стократный.“

Потôмъ усѣли Єго Преосвященьство на сѣдалищи въ царскихъ вратахъ, и на Ихъ вôзване приступали всѣ присутнѝ до Ихъ Преосвященьства и поданємъ руки обѣцяли на священичу честь заховати въ тайнѣ все, що на нынѣшнôмъ зборѣ говорити и постановляти ся буде, ажь до дієцезального Синода.

Приступлено до порядку денного, означеного въ высше згаданôмъ розпорядженю Епископского Ординаріята зъ дня 22. серпня 1898. ч. 396 а именно:

I. На предложене Єго Преосвященьства, выбрано одноголосно функціонарѣвъ Синода:

1. Ня Судіѣвъ синодальныхъ Впр. и Всч. ОО. Волошиньского Кароля, Архіпресв.; Стрыйского Іоана, крилошанина; Борсука Іоана, поч. крил. и пароха Кракова; Чернецкого Василя, декана белзк. и пароха Сѣльця; Турчмановича Теофиля, декана жукотиньского, пароха Рыпяны.
2. На Промоторôвъ: Впр. ОО. Тороньского Алексія, поч. крил.; Щавиньского Льва, поч. крил., пароха Самбора.
3. На Секретарѣвъ: Вч. ОО. Калужняцкого Теофиля, декана ольховецкого, пароха Загôря; Гмитрика Илярія, проф. рел. при гімназ. въ Самборѣ; Пелеха Іосифа, декана кулик. пароха въ Сулимовѣ; Ортиньского Михаила, катехита при учит. семинаріи въ Самборѣ.
4. На Нотарѣвъ Всч. ОО. Чернецкого Василя дек; Копка Максима, катехита сем. учительскои въ Перемышли; Савчина Іоана, проф. рел. при руск. гімн. въ Перемышли; Льва Григорія, декана судововышеньского.
5. На Церемоніярѣвъ: Впр. и Вч. ОО. Мрыця Мих крилошанина; Яремy Теодата, вицеректора духовн.

минаріи во Львовѣ; Романовского Василя, духовника семинаріи духовн. въ Перемышли.

6. На Богословôвъ и Канонистôвъ: Впр. и Всч. ОО. Волошиньского Кароля; Подолиньского Мирона, кустоса; д-ра, Делькевича Іосифа, поч. крилошанина, выслуж. проф. университету; д-ра Черлюнчакевича Іосифа высл. проф. университету; Тороньского Алексія; д-ра Людкевича Михаила, проф. богосл. пастырск.; Шептицкого Андрея Романа, Ч. св. В. В.; Кмитя Полиевкта, проф. рел. при гімн. въ Дрогобычи, совѣтн. консист.

7. Речникомъ Собора: Впр. и Всч. ОО. Войтовича Іоана Схоліярха и заступникомъ: Савчина Іоана.

II. Ухвалено одноголосно предложити Соборови до выбору:

1. Судіѣвъ инстанційныхъ,
2. Испытателѣвъ синодальныхъ. И постановлено, що Судіѣвъ инстанційныхъ маѥ бути 4, Испытателѣвъ синодальныхъ 18.

III. Єго Преосвященьство Константинъ повѣдомляють, кто маѥ бути покликаный на Соборъ дієцезальный, именно: члены Капитулы, деканы, заступники деканатôвъ выбранѝ священьствомъ деканальнымъ, докторы богословія, професоры реліг. шкôлъ середныхъ и семинарій учит., профессоры св. Богословія въ дієцез. заведеню, настоятелѣ монастырѣвъ, и тѝ священники, которыхъ зволить покликати Преосвященый Епископъ.

Присутнѝ пріймають до вѣдомости.

IV. Єго Преосвященьство предкладають яко речинець вôдбути ся маючого Синода дієцезального днѣ 1. 2. 3. листопада (н. ст.).

Присутнѝ згаджають ся на сей речинець.

V. О. Прухницкій заявляѥ радôсть Клира епархіяльного зъ тои причины, що Єго Преосвященьство зволили покликати вôдпоручникôвъ Клира на Соборъ, а ще бôльше задля того, що Єго Преосвященьство хотять почути гадокъ духовеньства, просить тôлько о вказаню, чимъ Синодъ занимати ся буде и въ якôмъ объемѣ можс духовеньство заявляти свои бажаня?

Преосвященый Архіерей вôдповѣдаѥ, що предметомъ Собора дієцезального буде: 1) проголошенѥ рѣшень Собора

провинціяльного, 2) выбôръ судіѣв инстанційныхъ и испытователѣвъ синодальныхъ, 3) справы церковнî дієцезальнî, 4) бажаня и внесеня священникôвъ. Щодо сихъ послѣдныхъ, то мають бути предложенî на письмѣ Речникови Собора, и тî що будуть держати ся въ рамахъ законôвъ церковныхъ, предложать ся Соборови.

VI. О. Калужняцкій, покликуючи ся на точку 1. и 2. програмы нынѣшного засѣданя, хоче вже нынѣ поставити деякî внесеня. Се бажане пôдпирає О. Подолиньскій.

Коли Єго Преосвященьство на се зôзволили, пытає О. Калужняцкій, чи Соборъ дієцезальный, може змѣнити постановы Собора провинціяльного?

На се вôдповѣдає о. Тороньскій, що Соборъ дієцезальный постановъ Собора провинціяльного змѣнити не може. Въ постановахъ Собора провинціяльного суть рѣшеня догматичнî и приписы дисціплінарнî. Першî суть ненарушимî, що до другихъ, то наколи бы деякî зъ нихъ були за утяжливî, або задля дієцезальныхъ вôдносинъ недогôднî, можь бы проситн св. Апостольскій Престолъ чи то о змѣну, чи о знесене ихъ.

О. Калужняцкій ставить внесене: 1) щобы процесіи вôдбували ся около церкви не въ правый бôкъ идучи, лише въ лѣвый, 2) щобы въ монстранціяхъ вмѣсто мелхизедека умѣщати рôдъ малои пушки и въ тôй умѣщати св. Тайны.

Єго Преосвященьство вôдповѣдають 1) що у насъ загально принято при процесіяхъ ити въ правый бôкъ, 2) що треба задержати монстранціи такî, якî приписавъ Синодъ провинціяльный, и що не позволять, щобы въ сѣй дієцезіи заведено иншу практику, нѣжь въ обохъ другихъ дієцезіяхъ.

О. Калужняцкій ставить внесене, 3) щобы Синодъ старавъ ся о знесене патронату.

О. Чернецкій замѣчає, що та справа вже обговорювала ся въ думѣ державнôй.

О. Подолиньскій поясняє сю справу зô становиска церковного.

Єго Преосвященьство заявляють, що сею справою займає ся преосв. Епископатъ австрійскій, радять прото лишити сю справу Епископатови, а самî на конференціяхъ епископскихъ будуть сю справу попирати.

О. Сѣнкевичь гадає, що на Синодѣ можь бы поставити желане, щобы ту справу прискорено.

Єго Преосвященьство поручають внести сю справу на руки Речника Собора.

О. Калужняцкій жадає: 4) прагматики для промоціи священикôвъ, 5) щобы деканы були выбиранй вôдъ деканального духовеньства, именно, щобы зъ терна, предложеного духовеньствомъ, Епископъ именував одного не на цѣле житє, лише на кôлька лѣтъ.

О. Сѣнкевичь годить ся зъ тымъ, щобы деканôвъ выбирало духовеньство, но не видить причины, длячого бы деканъ мавъ бути именованый лишь на кôлька лѣтъ. Коли буде нездалый, може єго Преосвященый вôдкликати. Жалує ся на нсдостачу дисциплíны мѣжь духовеньствомъ, жадає бôльшои власти для деканôвъ и доданя деканови до помочи двохъ судіѣвъ.

Преосвященый вôдповѣдають: 1) Зъ причины правъ патронату, неможливо запобѣчи тому, щобы молодшій священикъ не дôставъ парохіи передъ старшимъ. Щодо молодшого духовеньства, то лише въ рѣдкихъ и надзвычайныхъ случаяхъ дôстає новоординованый адміністрацію, не бувши впередъ сотрудникомъ. 2) Що до деканôвъ, заявляє Преосвященый, що жаденъ епископъ не дасть собѣ вôдобрати права, постановляти деканôвъ, бо деканы суть очима, ушима и руками епископа. Въ практицѣ однакъ дѣє ся такъ, що деканомъ зôстає вицедеканъ, а вицедеканомъ той, кого предложивъ деканъ въ порозумѣню зъ священиками деканальными.

О. Калужняцкій бажає єще: 6) узысканя бôльше вôдпустôвъ для нашихъ церквей и 7) ремунераціи для комісарѣвъ ординаріятскихъ до надзору религіи.

Єго Преосвященьство заявляють, що радо старають ся о вôдпусты и наводять услôвя, пôдъ якими тй узыскати можь, а щодо ремунераціи для комісарѣвъ орд. радять того не пôдносити, бо то значить ще бôльше обтяжати нарôдъ.

О. Тороньскій пояснює, що єсть надѣя, що внесеня Преосв. епископа Пузыны на лучшу вынагороду за науку религіи, перейдуть въ соймѣ, а щодо ремунераціи комісарѣвъ ординаріятскихъ, то сего ще никто не пôдносивъ.

Позаякъ вже никто голосу не жадавъ, закôнчено засѣданє молитвами якъ на стр. 27. Чинностей и рѣшень Собора провинціянального львôвского и многолѣтствомъ Єго Святости Папѣ, Єго Величеству Цѣсареви, Єго Преосвященьству Архіерею Константину, преосв. Епископству, Всч. Духовеньству и вѣрнымъ христіянамъ.

Списавъ: *Алексій Тороньскій.*

V.

Пастырске письмо о Соборѣ.

Константинъ Чеховичь

Божою Милостію и святого Апостольского Престола благословенємъ Епископъ Перемыскій, Самбôрскій и Сянôцкій, Тайный Шамбелянъ Єго Святости Папы Льва XIII., Рыцарь Ордена папского св. Петра, Членъ и Вицемаршалокъ Сойма королевства Галиціи и Володимиріи зъ великимъ княжествомъ Кракôвскимъ и пр. и пр.

Всему Всечестному Духовеньству мірскому і монашескому миръ о Господѣ и Наше Архієрейске благословенє.

Идучи за примѣромъ св. Апостолôвъ, котрî въ Єрусалимѣ зôбрали ся були разомъ зъ старѣйшинами на соборъ, щобы соборно рѣшити спôръ, якій тогды повставъ бувъ въ Антіохіи мѣжь христіянами щодо обовязуючои силы Мойсеєвого закона церемоніяльного и щобы дати имъ наставленія [1]), — такожь и въ поапостольскихъ часахъ збирали ся настоятелѣ церковнî, котрыхъ „Дꙋхъ свѧтый постави єпїскопы, пасти церковь Господа и Бога,[2]) на Соборы, коли ходило о то, щобы выкоренити єреси, усунути роздоры въ Церкви, высказати торжественно науку Церкви, або выдати спасеннî постановы щодо управы Церкви. Соборы тî суть або вселеньскî, коли збирають ся всѣ епископы вселеньскои Церкви пôдъ проводомъ видимои Головы, Папы Римского; — або частнî — народнî — провинціяльнî — коли збирають ся епископы однои лише части Церкви, одного народа, або провинціи церковнои, пôдъ проводомъ найстаршого епископа, патріярха, примаса або митрополита; — або дієцезальнî, (епархіяльнî), коли епископъ збирає около себе духовеньство своєи дієцезіи (епархіи) и выдає для неи постановы або оголошує постановы Соборôвъ вселеньскихъ або провинціяльныхъ. Повага Соборôвъ вселеньскихъ єсть найбôльша, ихъ постановы

---

[1]) „Собраша сѧ Апостоли и старцы вѣдѣти о словеси семъ“. (Дѣян. 15, 6.)

[2]) Дѣян. 20, 28.

мають силу обовязуючу для цѣлои Церкви, а рѣшеня въ справахъ вѣры и обычаѣвъ мають даръ непогрѣшности (непомыльности), понеже тѝ Соборы представляють цѣлу Церковь учащу, котра есть „столпъ и оутвержденїе истинны“ [1]). — Рѣшеня Соборо̂въ частныхъ обовязують ту область, котра на Соборѣ есть заступлена; ихъ повага, хотя не така, якъ Соборо̂въ вселеньскихъ, всетаки есть велика, особливо, коли ихъ рѣшеня зо̂стануть потверджени̂ святымъ Апостольскимъ Престоломъ.

На нашо̂й Руси було ко̂лька частныхъ Соборо̂въ, а важнѣйши̂ зъ нихъ суть: Берестейскій въ р. 1596., на котро̂мъ проголошено соединене рускои Церкви зъ Римомъ, — Замостьскій въ р. 1720., котрый выдав для нашои Церкви соединенои, во̂дзыскавшои миръ по многихъ невзгодинахъ перебутыхъ, спасенни̂ постановы — и Льво̂вскій р. 1891. держаный, котрый для нашои церковнои провинціи выдавъ цѣлый рядъ рѣшень догматичныхъ, літургичныхъ и щодо управы церковнои. Рѣшеня льво̂вского Собора суть для насъ именно важни̂, бо на нихъ опре ся цѣле наше церковне житє и введе ся однообразно̂сть такъ въ богослуженю, якъ и въ управѣ, въ цѣло̂й нашо̂й церковно̂й провинціи. А позаякъ тѝ рѣшеня отримали потвержене во̂дъ св. Римского Престола, то и мають силу обовязуючу для насъ. Ходить лишь о то, щобы по̂сля звычаю въ Церкви принятого, зо̂стали на Соборѣ дієцезально̂мъ торжественно оголошени̂.

Во̂дколи Мы по Божо̂й бла̀годати и за благословенємъ св. Апостольского Престола, вступили на престолъ владычій сполученыхъ епархій Перемыскои, Самбо̂рскои и Сяно̂цкои, було нашимъ горячимъ бажанємъ, якъ найскорше во̂дправити Синодъ дієцезальный, на котро̂мъ бы оповѣстили ся рѣшеня Собора провинціяльного льво̂вского зъ р. 1891., выбрали ся Испытователѣ синодальни̂, що мають выдавати судъ о спосо̂бности убѣгателѣвъ о парохіи, и Судіи инстанційни̂ (judices in partibus) и рѣшили ся та оповѣстили деяки̂ спасенни̂ для нашои епархіи постановы. Однакожъ та обставина, що Высокопреп. и Всечестнѣйша Капитула Наша не була повна, именноже були опорожнени̂ два мѣстця

[1]) I. Тим. 3, 15.

найвысшихъ достойникôвъ ѥи с. ѥ. Архипресвитера и Архидіакона и одно мѣстце Крилошанина соборного, перепиняла выконанѥ того нашого бажаня, и Мы були приневоленî передовсѣмъ постарати ся о замѣщенѥ опорожненыхъ крилошаньскихъ мѣсць. Колижь се за Божою помочію и по милости св. Апостольского Престола та Єго цѣс. и кор. Величества Цѣсаря нашого стало ся, выжидали мы лишь догôдного до вôдправы Синода часу, поробивши потребнî до того приготовленя. И гадаємо, що саме теперь наспѣваѥ той догôдный часъ, въ котрôмъ Всечестнѣйшîй Отцѣ Душпастырѣ, покликанî до участи въ Соборѣ, будуть могли свобôднѣйше полишити свои парохіи на часъ треваня Собора, и прибути до нашои архіерейскои столицѣ. Задля того назначили Мы дни: 1-го, 2-го и 3-го мѣсяця Листопада н. ст. сего року, въ котрыхъ вôдправить ся Соборъ дієцезальный въ Нашôй катедральнôй Церкви Рождества св. Іоана Крестителя въ Перемышли.

Послѣдуючи постановамъ Синода провинціяльного зъ р. 1891.[1]) и иншимъ постановамъ и звычаямъ св. католицкои Церкви завзываємъ до участи въ згаданôмъ Соборѣ дієцезальнôмъ: Высокопреподобныхъ и Всечестнѣйшихъ Членôвъ нашои епископскои Капитулы, оо. Пралатôвъ, Крилошанъ Соборныхъ и Почестныхъ; Всечестнѣйшихъ дѣйстныхъ Совѣтникôвъ и Референтôвъ нашои епископскои Консисторіи; Всесв. и Всеч. Професорôвъ и Докторôвъ св. Богословія нашои епархіи; Всеч. Професорôвъ и дѣйстныхъ Учителѣлъ религіи при школахъ середныхъ и семинаріяхъ учительскихъ въ нашôй дієцезіи находячихъ ся; Всеч. Настоятелѣвъ нашои духовнои Семинаріи; Всечестнѣйшихъ оо. Деканôвъ (Настоятелѣвъ деканатôвъ) и Ôтпоручникôвъ деканальныхъ; Всеч. Игуменôвъ Монастырей Чина св. В. В. въ Нашôй дієцезіи находячихъ ся и Вч. о. Прокуратора Инокинь Чина св. В. В. въ Яворовѣ. — Наколи бы котрый зъ ОО. Деканôвъ задля оправданои перешкоды не мôгъ взяти участи въ Соборѣ, то довженъ намъ завчасно донести, щобы Мы на его мѣсце покликали о. Вицедекана, або иншого заступника зъ посередъ деканального Духовеньства. Що до Ôтпоручникôвъ

---

[1]) Тит. XIV. 1, 3. стр. 255.

деканальныхъ, то Вч. оо. Деканы зарядять выбôръ такихже на соборчику деканальнôмъ завчасно и подадуть Намъ имена выбраныхъ, щобы Мы могли имъ, подôбно, якъ и всѣмъ прочимъ участникамъ Синоду выставити грамоту управляючу до участи въ Синодѣ дієцезальнôмъ. Зъ кождого деканату має ся выбрати одного ôтпоручника.

Всѣхъ Участникôвъ Собора взываємъ, щобы въ дни 1. Листопада 1898 о $^3/_4$8 передъ полуднемъ явили ся въ Нашôй архієрейскôй палатѣ, ôтки точно о годинѣ 8. въ торжественнôмъ походѣ удадуть ся зъ Нами до церкви Катедральнои де розпôчне ся Синодъ торжественнымъ Архієрейскимъ Богослуженємъ о призваню помочи святого Духа. Дальшій порядокъ чинностій Синода подасть ся на мѣстци до вѣдомости.

Возлюблени̂ во Христѣ Братя! Зъ нетерпеливостію очѣкуємъ того дня, коли Вашъ Архієрей, окруженый такъ великимъ числомъ епархіяльного Духовеньства заносити буде молитвы до Подателя всякого блага о Єго благодать и радити буде надъ духовнымъ добромъ паствы єму повѣренои Богомъ. Буде то торжество якого Наша старинна столиця архієрейска єще не бачила. А въ тôмъ зборѣ нашôмъ буде и самъ Господь Іисусъ Христосъ „посредѣ насъ." Ôнъ бо сказавъ: „Идѣже бо єста два или трїє собрана въ имѧ моє, тꙋ єсмь посредѣ ихъ".[1]) А где Іисусъ Христосъ тамъ и благодать Божа, и при тôй то благодати Божôй пôйде наша праця соборна успѣшно. И мы надѣємо ся по тôмъ Синодѣ великои користи для нашои Богоспасаємои Епархіи: Оповѣстять ся мудри̂ рѣшеня Собора провинціонального львôвского и вôйдуть въ цѣлôй епархіи въ житє, выберуть ся Испытователѣ синодальни̂, котри̂ пôсля совѣсти будуть выдавати судъ о здôбности або нездôбности убѣгателѣвъ о приходства, выберуть ся судіи, що будуть зъ порученя Апостольского Престола на мѣсци дослѣджувати справъ въ случаю апеляціи, выдадуть ся деяки̂ постановы потребни̂ и пожиточни̂ для управы нерквей нашои епархіи, заявлять ся желаня духовеньства, пôзнають ся и вымѣняють мѣжь собою гадки Отцѣ духовни̂ зъ найôтлеглѣйших сторôнъ нашои просторои епархіи, навяжуть ся

---

[1]) Маѳ. 18, 20.

тѣснѣйшій, ширѣйшій звязи мѣжь Всч. Духовеньствомъ и ихъ Архіереемъ. Чижь то не велика и не гарна цѣль?

Щобы же ту такъ важну цѣль осягнути, треба намъ молити Всемогучого Подателя всѣхъ благъ, ôтъ котрого „всако даяніе благо и всакъ даръ совершенъ“ [1]) походить, щобы намъ въ тѝ дни не щадивъ своихъ небесныхъ дарôвъ. И мы бажаемъ собѣ, щобы зъ молитвами Нашими сполучили свои молитвы всѣ Всч. Отцѣ и всѣ вѣрнѝ цѣлои нашои епархіи. А щобы зновь нашѝ намаганя тымъ легше и безпечнѣйше ôтнесли успѣхъ, и молитвы нашѝ були Богу тымъ милѣйшѝ, а зъ другои стороны щобы такъ Всч. Отцѣ духовнѝ якъ и возлюбленѝ нама вѣрнѝ мали душевный пожнтокъ въ тѝ дни, просили Мы Святѣйшого Отця Папу Римского, щобы намъ удѣливъ свое Апостольске благословене и ôтворивъ намъ источникъ скарбôвъ небесныхъ, черезъ удѣлене ôтпустôвъ. И Его Святôсть Папа Левъ XIII. прихиливъ ся до нашого прошеня и зволивъ удѣлити Намъ черезъ Его Емненцію Кардинала префекта св. Зôбраня о розширеню Вѣры слѣдуюче благословене: „декретомъ зъ 18. Серпня 1898 ч. 8648 где написано: „Дуже радую ся що могу завѣдомити Тебе яко Святѣйший Отець прошеню Твоему радостнымъ сердцемъ удоволяе и Апостольске благословеніе удѣляе“..... якъ такожь отворити намъ сокровища небеснѝ, удѣляючи совершенный ôтпустъ: всѣмъ участникамъ Собору въ дни отвореня Собору, наколи выповнять звыклѝ услôвя, такожь ôтпустъ семилѣтный и четыредесять дней, всѣмъ священикамъ не беручимъ участь въ Синодѣ и всѣмь вѣрнымъ, наколи въ котрый будь зъ семи днѣвъ попереджаючихъ отворене Синоду ôтправлять св. Сповѣдь, приступять до св. Причастія, помолять ся за щасливу ôтправу Синоду и ôтмовлять деякѝ молитвы на намѣрене св. Отця.

Въ наслѣдокъ того розпоряджаемо слѣдуюче:

1. На тыждень передъ отвореномъ Синода дієцезального нашого, въ Недѣлю 20. по Сош. св. Духа с. е. 23. н. ст. Жовтня, Всч. Отцѣ Душпастырѣ оповѣстять вѣрнымъ своеи парохіи, а) що въ Перемышли въ дни 1., 2. и 3. Листопади буде ôтбувати ся Соборъ або Синодъ дієв-

---

[1]) Як, 1, 17.

цезальный и пояснять имъ коротко, въ приступный способъ, що то есть Соборъ або Синодъ и значене его для Церкви, б) завôзвуть ихъ до молитвъ за щасливый перебѣгъ Синода, в) оповѣстять имъ, що зъ нагоды того Синода, Святый Отець Папа удѣливъ повный Ôтпустъ тымъ, котрî приступять до св. Сповѣди и св. Причастія въ однôмъ изъ семи днѣвъ передъ отворенемъ Синоду або въ самъ день отвореня Синоду, помолять ся за щасливый перебѣгъ Синоду и ôтмовлять деякî молитвы (5 Отче нашъ, 5 Богородице Дѣво, 1 Подъ Твою милость) на намѣрене Святого Отця, г) завôзвуть вѣрныхъ щобы корыстали зъ наданого Ôтпусту, и оповѣстять имъ що въ вторникъ дня 25. Жовтня зачне ся той Ôтпустъ, щобы приступали до св. Сповѣди и св. Причастія.

2. Ôтъ вторника дня 25. Жовтня почавши, будуть Всч. Отцѣ слухати св. Сповѣди, а по Службѣ Божôй, разомъ зъ вѣрными ôтмовлять: „Начало обычне, Царю небесный, Трисвятое, Отче нашь“, и Тропарѣ „Помилуй насъ Господи помилуй насъ“ въ намѣреню за щасливый перебѣгъ Синоду, а 5 Отче нашь, 5 Богородице Дѣво. 1 Подъ Твою милость, на намѣрене Святого Отця.

3. Въ слѣдуючу недѣлю 21. по Сош. св. Духа т. є. вже передъ самымъ отворенемъ Синоду, заповѣдять вѣрнымъ, що во вторникъ, яко въ день отвореня Синода ôтправить ся спѣвана Служба Божа о призване помочи святого Духа, на котре то Богослужене завôзвуть всѣ Братства и всѣхъ вѣрныхъ.

4. Въ понедѣлокъ дня 31. Жовтня передъ отворенемъ Собора прикажуть такъ въ матернôй якъ и въ дочерныхъ церквахъ передъ вечеромъ дзвонити во всѣ дзвоны, заповѣдаючи тымъ, що вже слѣдуючого дня зачинає ся Синодъ, а въ церкви буде ôтправляти ся Богослужене.

5. Подôбножь и въ вторникъ дня 1. Листопада велять всѣми дзвонами оповѣстити епархіяльне торжество т. є. отворене Синоду и скликати вѣрныхъ на торжественну Службу Божу. По Службѣ Божôй мае ся ôтспѣвати многолѣтство Єго Святости Папѣ и Єго Величеству Цѣсареви.

6. Въ кôнци заявляемъ надѣю, що такожь Всеч. Духовеньство буде корыстати зъ надѣленыхъ ôтпустôвъ и дасть въ тôй мѣрѣ красный примѣръ Вѣрнымъ.

7. Тй Всеч. Отцѣ Душпастырѣ, котрй суть покликанй на Синодъ, а не мають сотрудникôвъ, ôтправлять торжественне Богослужене о призване помочи св. Духа въ попередный понедѣлокъ т. е. дня 31. Жовтня, а пôсля обставинъ, коли задля далекого ôтдаленя мусять скорше выѣздити на Синодъ, въ попередну недѣлю дня 30. Жовтня, мимо того въ понедѣлокъ вечеръ и во вторникъ рано мае ся дзвонити во всѣ дзвоны, а церковь мае бути во вторникъ передъ полуднемъ отворена, щобы вѣрнй могли прійти и помолити ся.

Щобы Всеч. Духовеньство могло на Синодѣ заявити свои бажаня и внесеня, споводовали Мы на приготовляючôмъ, передсинодальнôмъ зôбраню, котре ôтбуло ся въ Нашôй палатѣ въ Перемышли дня 22. Вересня с. р. выбôръ Прокуратора, або Речника Собора, котрий въ имени Всеч. Духовеньства буде вносити бажаня и предложеня тогожь и ихъ мотивувати. Такимъ речникомъ выбрано ВПр. О. Іоана Войтовича пралата Схоліярха, котрому отже Всч. Отцѣ свои желаня и внесеня надсылати схотять. Тй желаня и внесеня Всч. О. Речникъ предложить намъ до розсмотреня, а коли будуть узнанй ôтповѣдными, предложать ся Синодови.

Въ кôнци подаемъ до вѣдомости Всеч. Участникôвъ Синода, що при содѣйствію ВПреп. Капитулы приготовили Мы для певнои части помѣщене въ комнатахъ Нашои духовнои Семинаріи и Дому пресвитеріяльного; прочй мусять шукати примѣщеня где въ мѣстѣ.

Наколи бы котрый зъ покликаныхъ Всч. Участникôвъ Синода задля важнои причины, не мôгъ прибути, мае свое оправдане предложити Намъ або Судіямъ извиненій выбранымъ на приготовляючôмъ передсинодальнôмъ зôбраню.

Въ надѣѣ на щасливый перебѣгъ Синода дієцезального и на обыльнй плоды его для нашои дієцезіи, поручаемъ Васъ Возлюбленй милосердію Божому и удѣляемъ Вамъ Наше Архієрейске благословеніе:

„И да бꙋдꙋтъ милости великаго Бога и Спаса нашего Іисꙋсъ Хрїста со всѣми Вами“.

Дано въ Перемышли, при нашôмъ катедр. Храмѣ Рождества св. Іоанна Крестителя дня 23. Вересня 1898.

Константинъ, Епископъ.

VI.

Грамота для урядуючихъ на Синодѣ.

Ч. 453/орд.

Константинъ Чеховичъ

Божою милостію и святого Апостольского Престола благословенемъ Епископъ Перемыскій, Самбôрскій и Сянôцкій и пр.

В... О...

Намѣряючи при Божôй помочи дня 1. 2. и 3. н. ст. Листопада сего року въ Нашôй престольнôй Церкви Рождества св. Іоанна Пророка и Предтечи Христового ôтправити Синодъ дієцезальный, выбранî зôстали В... В... на предложенє Наше за згодою Всеч. Отцѣвъ приготовляючого зôбраня синодального дня 22. н. ст. Вересня сего року ôтбувшого ся *Судіею синодальнымъ — Промоторомъ — Секретаремъ — Нотаремъ — Церемоніяремъ — Богословомъ и Канонистомъ Синода.*

Завзываємъ В... В... до взятя участи въ Синодѣ въ повысше означенôмъ часѣ и до чинностій въ сказанôмъ характерѣ.

Ôтъ Епископского гр. кат. Ординаріята.

Перемышль дня 8. Жовтня 1898.

Константинъ Епп̃ъ.

VII.

Грамота для членôвъ Синода.

Ч 463/орд.

Константинъ Чеховичъ

Божою Милостію и св. Апостольского Престола благословенємъ Епископъ Перемыскій, Самбôрскій и Сяноцкій и пр.

Возлюбленому Намъ въ Христѣ! В... О... миръ о Господѣ и Наше Архіерейске благословенів.

По мысли постановлень о Синодахъ дієцезальныхъ, покликуємъ В... В... къ участи въ дієцезальнôмъ Синодѣ Перемыскôмъ, котрый вôдбуде ся при Нашôй Цер-

кви катедральнôй Рождества св. Іоанна Крестителя въ Перемышли въ днях 1. 2. и 3. н. ст. Листопада 1898.

Дано въ Перемышли при Нашôмъ Катедральнôмъ Храмѣ Рождества св. Іоанна Крестителя д. 17. Жовтня 1898.

Константинъ Епп̃ъ.

VIII.

Програма дѣйствъ

Синода дієцезального въ Перемышли.

Дня 1-го Листопада.

Передъ полуднемъ.

О годинѣ $^3/_4$8: Зборъ въ Архіерейскôй палатѣ.
„ „ 8: Похôдъ зъ палати до церкви.
Служба Божа Архіерейска о призванє помочи св. Духа.
Перерва $^1/_2$ годины, пôдчасъ котрои выходять не належачî до Собора зъ церкви, лишають ся лише самî участники Собора.

Зàсѣданє I.

Молитвы якъ на стр. 18. Чинностей и рѣшень Собора провинціяльного.
Бесѣда Преосвященого о задачи Собора дієцезального.
Вôдчитанє декрету о отвореню Собора.
Читанє декретôвъ: О способѣ житя на Соборѣ.
О ненарушимости правъ другихъ.
О тôмъ, що не вôльно вôдступатн вôдъ Синода.
Вôдчитанє декрету о сповняючихъ Уряды на Синодѣ.
Вôдчитанє декретôвъ о резиденціи Собора Тридентійского.
Засѣданє VI. Гл. I. о Исправ.
„ XIII. Гл. I. о Исправ.
Вóдчитанє декрету о Исповѣданю Вѣры. (стр. 4.)
Исповѣданє Вѣры. (стр. 30 и 52.)
Вôдчитанє декрету о Испитователяхъ Синодальныхъ.
Соб. Тридент. Зас. XXXIV. Гл. 18. О Испр.
Выбôръ Испытателѣвъ Синодальныхъ.
Скрутинія. Оголошенє выбраныхъ. Присяга.

Вôдчитанє декрету о Судіяхъ Инстанційныхъ Собора Тридент. зас. XXV. Гл. 10. О Исправ.
Выбôръ Судіѣвъ Инсланційныхъ.
Скрутинія. Оголошенє. Присяга.
Закôнченє засѣданя. Вôдчитанє декрету о закôнченю засѣданя.
Молитвы якъ на стр. 27.

По полудни.

Засѣданє II.

Молитвы якъ высше.
Читанє рѣшень Собора провинціяльного Львôвского.
Заключенє Засѣданя.
Молитвы якъ высше.

Дня 2-го Листопада.

Передъ полуднемъ.

О годинѣ 8. Служба Божа за упокой Епископôвъ и священикôвъ дієц. зъ панахидою.
Перерва якъ высше.

Засѣданє III.

Молитвы.
Дальше читанє Собора провинц. Львôвского.
Заключенє засѣданя.
Молитвы

По полудни.

Засѣданє IV.

Молитвы.
Закôнченє читаня Собора провинціяльного.
Заключенє засѣданя.
Молитвы.

Дня 3-го Листопада.

Передъ полуднемъ.

О годинѣ 8. Богослуженє благодарственне.
Перерва якъ высше.

Засѣданє V.

Молитвы.
Внесеня Речника.

Заявленє Отцѣвъ, що имъ суть угоднѝ постановленя Собора.
Пѡдписанє рѣшень Собора дієцезального.
Закѡнченє Собора. Вѡдчитанє декрету о закѡнченю Собора.
Преосвященый пращає участникѡвъ Собора.
Одинъ зъ участникѡвъ пращає Преосвященого и дякує за вѡдправленє Собора.
Молитвы якъ на стр. 40—42.
Похѡдъ зъ церкви до палаты Архіерейскои.

IX.

Приготовленє внесень на Синодъ.

Надѡсланѝ Всеч. Клиромъ епархіяльнымъ внесеня до Синода, були на засѣданяхъ ВПр Членѡвъ Капитулы епископскои и выбраныхъ на передсинодальнѡмъ приготовляючѡмъ зѡбраню Богословѡвъ и Канонистѡвъ основно розбиранѝ, и тѝ зъ нихъ, котрѝ оказали ся вѡдповѣдными до предложеня ихъ Синодови, предложено Єго Преосвященьству для узысканя призволу внести ихъ на Синодѣ. По одержаню призволу Єго Преосвященьства, поручено Речникови Собора ВПр. о схоліярхови Войтовичови внести ихъ на засѣданяхъ Синода до рѣшеня.

Засѣданя ВПр. Капитулы и Богословѡвъ та Канонистѡвъ вѡдбували ся въ часѣ мѣжь зѡбранємъ передсинодальнымъ приготовляючимъ а самымъ Синодомъ.

Б. Дѣйства и Рѣшеня Собора.

Засѣдане I.

дня 1. Листопада передъ полуднемъ.

Богослужене.

Дня 1. Листопада о годинѣ $^3/_4$8 зобрали ся всѣ Впр. и Вч. Отцѣ сянодальнѝ въ палатѣ епископскóй, а Брацтва зъ хоругвами, образами и свѣчами уставили ся передъ палатою. О годинѣ 8. вырушивъ похóдъ зъ епископскои палаты до церкви катедральнои св. Іоанна Крестителя при вóдгомонѣ всѣхъ дзвонóвъ Церкви катедральнои. Въ походѣ взяли участь: Врацтва зъ хоругвами, образами и свѣчами, Вч. Отцѣ синодальнѝ, пóдъ проводомъ Єго Преосвященьства Епископа Константина Чеховича.

Въ Церкви вóдправивъ Преосвященый Архіерей при участи Впр. Пралатóвъ, крилошанъ соборныхъ и почесныхъ, кóлькохъ деканóвъ и другихъ священикóвъ торжественну Службу Божу о призване помочи св. Духа. Пóдчасъ Богослуженя була Церковь наповнена молячими ся вѣрными.

По Богослуженю наступила коротка перерва, въ часѣ котрои вѣрнѝ и священики не належачѝ до Собора, опустили Церковь почѣмъ слѣдувало засѣдане.

Коли всѣ Вч. Отцѣ синодальнѝ заняли свои мѣсця, Єго Преосвященьство Епископъ Константинъ одѣтый въ мантію, омофоръ и митру зъ жезломъ въ руцѣ, вóдправивъ молитвы:

„Начало обычное. — Царю небесный... — Трисвятое. — Отче нашь. — Господи помилúй 12. — Прїйдите поклонимъ-

сѧ. г҃. и Тропари: Помилꙋй насъ Господи, помилꙋй насъ... Слава: Господи помилꙋй насъ... И нынѣ: Милосердїѧ двери... Потôмъ: Господꙋ помолимсѧ — Господи помилꙋй.

Молитва: Господи Їисꙋсе Хрїсте, Сыне Єдинородный, безначальный, безначально твоего Отца, рекїй пречистыми оусты твоими: ꙗко безъ Мене не можете творити ничесоже, Господи, Господи нашь! вѣрою объемше въ дꙋши нашей и въ сердци, Тобою реченаго, припадаемъ Твоей благости, помози намъ грѣшнымъ, сїе дѣло нами начинающееся, о Тебѣ самѣмъ совершити, во имѧ Отца и Сына и свѧтаго Дꙋха. Аминь.

Богородице Дѣво радꙋй сѧ...[1])

По молитвахъ вступивъ Преосвященый Архієрей на свою катедру и державъ до зôбраныхъ Членôвъ Собора слѣдуючу бесѣду:

„Сл. І. Хр.!

„Аще два отъ васъ совѣщаета на земли о всѧкой вещи, е ꙗже аще просита, бꙋдетъ имѧ отъ Отца моего, иже на небесѣхъ. Идѣже бо еста два или трїе собрана во имѧ мое, тꙋ есмь посредѣ ихъ“ (Маѳ 8, 19, 20) сказавъ Господь и Спаситель нашь І. Хр. — Непоколебимо вѣруючи и крѣпко уповаючи въ тую обѣтницю Господню скликали мы при помочи Божôй той дієцезальный Синодъ въ нашôмъ стариннôмъ, престольнôмъ мѣстѣ Перемышли. Чи въ Перемышли вôдбувъ ся коли дієцезальный Синодъ, не рѣшено. Єсть слѣдъ що оденъ зъ Попередникôвъ Нашихъ, именно б. п. Еппъ Іоронимъ Устрицкій приготовлявъ все въ р. 1740. до дієцезального Синода, котрый назвавъ: „Ґенеральна конґреґація священьства епархій Перемыскои, Сянôцкои и Самбôрскои“. Однакъ, чи та конґреґація мала характеръ Синоду и чи вôдбула ся, на тоє доказу нема, бо на дотычныхъ актахъ нема пôдписôвъ Отцѣвъ Синоду. Пошукуваня однакъ будуть дѣлати ся на дальше. На кождый случай було то єще передъ выданємъ Папою Венедиктомъ XIV. приписôвъ о дієцезальныхъ Синодахъ. И проте сей нашь Синодъ можемъ назвати першимъ дієцезальнымъ Синодомъ (або Соборомъ) Перемыскимъ.

-) см. „Чинности и Рѣшеня руского провинціяльного Собора въ Галичинѣ ôтбувшого ся во Львовѣ въ роцѣ 1891. — Львôвъ 1896. стр. 18. и 19.

Въ листѣ нашôмъ пастырскôмъ зъ дня 23. вересня т. р. объявили мы Вамъ, Впр. и Всч. ОО, а возлюблен̂ намъ въ Христѣ Братя и Сотруженники въ виноградѣ Христовôмъ наше намѣрене вôдправити сей Синодъ и завôзвали тыхъ, котрыхъ пôсля приписôвъ Церкви нашои св. и всегдашного звычаю завôзвати належить, — до участи. И ото Богъ всемогучій дозволивъ, що сповнило ся мое сердечне желане, наставъ для мене той пожаданый и радôстный день, що виджу тутъ наоколо себе зôбраныхъ мужѣвъ, ôтзначаючихъ ся наукою, крѣпкою вѣрою, досвѣдченемъ, душпастырскимъ благорозумiемъ и душпастырскою ревностiю, мужѣвъ посивѣлыхъ въ трудахъ и працяхъ въ виноградѣ Христовôмъ, котрыхъ нѣ вѣкъ приклонный нѣ ôтдалене значне, нѣ пора осѣнна не повздержали, щобы прибути на той Перемыскiй Соборъ, щобы его свѣтло зъ своимъ Епископомъ ôтправити и радами своими, зачерпнутыми зъ правдивои науки, богатого досьвѣду, крѣпкои вѣры и непохитнои привязаности до Церкви св. пôдпомочи. Радую ся щиро, коли виджу Васъ, Впр. и Всч. ОО. такъ численно зôбраныхъ, коли я разомъ зъ Вами, якъ зъ дорогими и возлюблеными братями и сынами соединеный разомъ, „Се что добро, или что красно, еже жити братiи вкупѣ... ыко тамо заповѣда Господь благословенiе и животъ до вѣка,“ (Пс. 132. 1. 2.), коли виджу зôбраныхъ тутъ коло себе Васъ, котрыхъ я въ першôмъ моѣмъ листѣ зразъ по вступленю на сей старинный Епископскiй престолъ запевнивъ о моей всегдашнôй любови до Васъ, котрихъ сердцемъ моимъ цѣлымъ и старанностiю моею обнимаю, по словамъ св. Ап. Павла: „Свидѣтель бо ми есть Богъ, ыко люблю всѣхъ васъ по милости Iйсъ Христа.“ Тожь витаю Васъ зъ цѣлого серця и щирою любовiю витаю, и желаю Вамъ и прошу Бога для Васъ, для Вашихъ родинъ и Вашихъ вѣрныхъ всего блага, всѣхъ благодатей Божихъ!

Мы зôйшли ся отже на Соборъ дiецезальный, а о тыхъ Соборахъ повѣдае одинъ Синодъ провинцiяльный такъ: „Коли помежи Епископомъ а священиками, котрi суть его помôчниками въ душпастырованю есть найтѣснѣйша звязь, длятого вôдъ найдавнѣйшихъ часôвъ Епископы збирали часто священикôвъ своеи епархiи наоколо себе, щобы ихъ спасительными упôмненями наставляти, заявлен̂ желаня по отцѣвски прiймати, поправляти, що поправити

належало бы, а то, що для пожитку епархіи потрѣбне, установляти и оголошати. Церковь же свята выразно вымагае, щобы Синоды дієцезальнѝ вôдбували ся, а Соборъ Тридентійскій поручае выразно ôтправляти такіи Синоды. Изъ исторіи церковнои знаемо, що коли и въ котрыхъ епархіяхъ Синоды такіи часто ôтбували ся, тамъ взмагало ся житє духовне, житє церковне, тамъ духъ побожности и праведности взраставъ, противно же зъ занеханемъ такихъ Синодôвъ упадала и дисципліна и побожнôсть и духъ Божій такъ межи клиромъ якъ и вѣрными.

Великого бо есть значеня и великій вплывъ має тоє зближенє ся духовеньства до свого Епископа черезъ кôлька днѣвъ, тіи вспôльнѝ богослуженя и молитвы, тоє вспôльне приступленє до трапезы Господной. Жіючи такъ разомъ и провадячи часъ на богослуженяхъ, молитвахъ и нарадахъ надъ найважнѣйшими справами, скрѣпляють участники Синоду въ собѣ вѣру, тую честноту, котра кождому христіянинови конечно потрѣбна, а въ священику безусловно якъ найсильнѣйшою бути повинна, вѣру о якôй говорить св. Ап. Павелъ: „живѣ же нектомѣ азъ, но живетъ во мнѣ Христосъ“ (Гал. 2.), такъ щобы все наше дѣланє було перейняте сильною, непоколебимою вѣрою, котра особенно объявляти ся повинна въ нашôй молитвѣ, въ нашôй праци, въ нашихъ страданяхъ.

Дальше тоє зближенє ся на Синодѣ священьства до Епископа и священьства межи собою побуджує и побôльшае взаимну любовь и довѣрє; а всетаки тая звязь любови межи учениками Христовыми, межи священьствомъ цѣлымъ, и межи священьствомъ а ихъ властію, такъ конечно потребна, щобы свою высоку а такъ трудну задачу: розширяти Царство Боже на земли, спасати души вѣрныхъ, выповняти могли.

И тутъ на Синодѣ дієцезальнôмъ зôбранѝ Отцѣ розважаючи потрєбы епархіи, клира и вѣрныхъ, потребы найважнѣйшѝ, бо дотыкаючѝ найважнѣйшихъ справъ, справъ духовныхъ, справъ вѣчныхъ, приневоленѝ и въ власнѝ сердця вглянути и здѣлати обрахунокъ самѝ зъ собою. А если тамъ знайдуть якѝ недостатки, якѝ залишеня, якѝ неточности, голосъ церкви и голосъ совѣсти спонукае ихъ доповнити то, чого не достае, усунути то, що перешкаджае,

освятити себе, щобы инныхъ до святости провадити були способнї и годнї.

Колижъ у насъ нема доказу, чи и коли дієцезальнї Синоды водбували ся, тожь я, смиренный слуга Божій, дякую зъ глубины серця Гду Богу за тую превелику и незаслужену Его ласку, що позволивъ менѣ дожити тои хвилѣ и отворити теперѣшный Синодъ. Най буде ему поклоненіе, честь и слава во вѣки!

Певно, що въ такъ просторнôй епархіи, якъ наша, знайде Синодъ дієцезальный, а до того яко бы першій, неодно, надъ чимъ застановити ся, чому зарадити, що постановити належить.

Нашъ народъ добрый, вѣруючій, побожный, але въ многихъ взглядахъ еще залишеный, позôставъ позаду. Мало просвѣщеный, недокладно еще поученый въ правдахъ вѣры; длятого зъ одной стороны богато помежи нимъ пустовѣрства, зъ другои же старяють ся вороги Бога вщѣпляти въ него невѣрство. Нашъ клиръ свѣтлый, крѣпко вѣруючій, ревный и свѣдомый своеи высокоѣ задачѣ, великои вѣдвѣчальности и преважного обовязку — але и тутъ недно поправити, довершити и на едино певну дорогу справити належить. Въ двохъ першихъ рокахъ мого пастырованя лише малу часть повѣренои менѣ Богомъ епархіи мôгъ канонично оглянути и придивити ся духовному житю такъ клира якъ и паствы; але бувъ я самъ кôльканайцять лѣтъ душпастыремъ, знаю докладно и клиръ и народъ, его всѣ стороны добрî и менше добрî.

Вправдѣ Соборъ провинціяльный Львôвскій своими рѣшенями много справъ дуже потрѣбныхъ для нашои св. Церкви рѣшивъ и установивъ. Рѣшенî зôстали рôжнî питаня обрядовî, щодо молитвъ врейскихъ, щодо постôвъ. Тî постановы затвержденî св. Ап. Престоломъ, зыскали силу обовязуючу и въ нашôй епархіи. Вôйдуть прото новî животворнî струѣ въ наше духовне житє, котре щоразъ краснѣйше, щоразъ ширше розвивати ся буде. Бо вже то одно, що затихли споры обрядовî, що настала однообразнôсть нашого прекрасного и такъ нами горячо любленого св. обряда, що наше житє церковне, нашî вôдносины ерархичнî опруть ся на новыхъ основахъ, причинить ся въ великôй мѣрѣ и до пôднесеня побожности и до пôднесеня славы нашого обряда.

Але для епархіяльныхъ соборôвъ позôстає єще дуже много до здѣланя, а доказомъ того и тӣ численнӣ желаня, котрӣ Всч. священьство на руки свого Всч. и Впр. о Речника предложило.

Чекає насъ праця, праця взнесла, праця красна, праця побожна и свята. Бо якажь єѣ цѣль? Слава Божа! Слава Божа, то найвысшій нашь законъ! Мы тутъ на тоє зôйшли ся, щобы: „искꙋшати, что єсть волѧ Божїѧ благлѧ и оугоднаѧ и совершеннаѧ.“ (Рим. 12. 2.)

Насампередъ оголосимо рѣшеня и постановы Синоду провинціяльного, якъ то Церковь св. приписує и установляє, щобы тіиже обовязували и въ нашôй Епархіи. Потôмъжо проголосимо рѣшеня и постановы того нашого Синода епархіяльного. Назначили мы на той нашь Синодъ три дни, и въ кождôмъ зъ тыхъ днѣвъ ôтбудуть ся тутъ въ Церквѣ св. торжественнӣ засѣданя. Кромѣ того будуть зôбраня въ иншôмъ, вôдповѣднôмъ мѣстци, де Вы, Всч. и Впр. ОО. будете могли высказати Вашӣ желаня и гадки. Тожь ôткрыйте отверто и честно тӣ Вашӣ желаня и тӣ Вашӣ гадки, и предложѣть ихъ намъ черезъ Вашого Речника.

Часъ, якій маємо теперь до розпорядимости, вѣроятно окаже ся за короткимъ, щобы всѣ, и въ остатныхъ дняхъ предложенӣ желаня належито до рѣшень синодальныхъ приготовити. Потѣшаючимъ однакъ тоє дуже єсть, що священьство наше занимає ся такъ живо справами духовными, такъ горячо бажає розвою житя духовного. Але возлюбленӣ въ Христѣ Братя, мы намѣряємъ и маємъ сильну волю тримати ся точно обовязуючихъ насъ постановъ и рѣшень Синода провинціяльного Львôвского. Пôсля тогоже по можности що три роки мають ся вôдбувати Синоды дієцезальнӣ, а вôдбувати ихъ, якъ довго Господь Богъ жити менѣ позволить, буду, и на тыхъ Синодахъ за помочію Божою спасеннӣ постановы щоразъ бôльше духа Божого въ нашôй епархіи умножать и скрѣплять.

Я пересвѣдченый, Впр. и Всч. ОО. що знанӣ Вамъ суть приписы Церкви св. дотычно Синодôвъ дієцезальныхъ. Того, що въ цѣлôй католицкôй Церквѣ св. обовязує, — що для насъ провинціяльный Синодъ ухваливъ, — того намъ змѣнити не вôльно. Права же и обовязки участникôвъ Синода епархіяльного Вамъ вѣдомӣ. Єсли же бы где

до точного знаня въ тôмъ взглядѣ чогось недоставало, тое въ розправахъ Вашихъ выяснить ся и той першій нашь Синодъ дієцезальный заохотить наше Священьство, въ тôмъ взглядѣ присвоити собѣ точнî и докладнî вѣдомости, де бы того потреба було.

А дальше я пересвѣдченый, що все въ тôмъ нашôмъ Синодѣ ôтбуде ся зъ належитою повагою и въ належитôмъ порядку. Ладъ бо и порядокъ веде до Бога, такъ якъ непорядокъ до духа тьмы. Мы находимъ ся въ церквѣ, передъ престолами и иконами Святыхъ стоимо при Епископѣ и пастырю душь нашихъ, якъ мовить св Петръ, въ лици Господа нашого Іисуса Христа въ Найсвятѣйшôй Тайнѣ тутъ присутного. Я пересвѣдченый, що всѣ тутъ зôбранî Всч. и Впр. ОО. будете подôбнî тôй гусли, котрои всѣ струны гармонійно лучать ся.

Духъ Божій есть духомъ мира и єдности. Духа же Божого всѣ мы на той памятный нашь Перемыскій Синодъ принесли. Духъ Церкви, то духъ любови, а любовь сполучує, соединяе. Тожь всё, що на тôмъ Синодѣ буде сказане, кождый зъ Васъ, возлюблени въ Христѣ Братя и Сотруженики мои, пріймe зъ любовію и сердечностію, и все, що не буде оголошене въ письмѣ Нашôмъ, не буде и въ инный спосôбъ черезъ никого розголошене, що обовязуе пôдъ совѣстію и пôдъ честію священичою. При цѣлôмъ тутъ нашôмъ дѣланю будемо всѣ памятати на высоке достоинство наше, достоинство священиче, и вôдповѣдно тому достоинству поступати. Не сумнѣваю ся протоє, що духъ синодальный буде духомъ добрымъ, ôтповѣдаючимъ цѣлковито и дисциплінѣ церковнôй, и повазѣ дѣла и святости мѣстця.

Въ памятнôмъ роцѣ обходимо нашь Синодъ, въ роцѣ 60-лѣтного Ювілея Найяснѣйшого Нашого Пана, Цѣсаря и Короля Францъ-Іосифа I., и 50. роцѣ нашого народного вôдродженя.

Великî суть добродѣйства, якî Церковь наша и народъ нашь отримали ôтъ обохъ Найвысшихъ начальникôвъ — духовного и свѣтского. Серця нашî, и серця всего клира и вѣрныхъ нашои простôрнои єпархіи, перенятî найщиршою привязанностію, любовію и вѣрностію для нашого Наймилостивѣйшого Монарха, котрому завдячуємо наше вôдроджене народне и дану свободу, що не мало вплынуло

и на пôднесене нашого обряда зъ пониженя — до чести и блеску.

Высказуючи тіи нашî чувства, высказую заразомъ и запевнене, що зъ тымъ бôльшою сердечностію при нашихъ Синодальныхъ Богослуженяхъ заносити будемо молитвы нашî за дочасне и вѣчне благо такъ св. Отца якъ и Найяснѣйшого Пана.

Такъ отже оголошаемъ той нашь Перемыскій Синодъ дієцезальный отворенымъ и просимо и молимо Господа Бога въ Тройци св. Єдиного о помôчь и ласку для того важного и святого дѣла.

Богъ Отець, Богъ Сынъ, Богъ Духъ Святый най удѣлить Намъ ласки Свои, най буде посередъ насъ, и просвѣтить насъ свѣтломъ правды и вѣдѣнія и очистить нашî серця, щобы мы зъ побожностію и розумомъ тî нашî справы Синодальнî переводили. За покровомъ Прч. Д. Маріи, св. Іоана Крестителя, великихъ АА. нашихъ Кирила и Методія, рôвноапостольныхъ Володиміра и Ольги, св. Борыса и Глѣба, князѣвъ рускихъ и св. священомученика Іосафата, Аминь.“

По укôнченю бесѣды Преосвященого, выступивъ *Промоторъ* Синода и такъ промовивъ:

Преосвященый во Христѣ Отче! Понеже видимъ, що всѣ, котрî пôсля закона и обычаю на сѣмъ Соборѣ бути довжнî и Вашимъ Преосвященьствомъ були покликанî, тутъ о Господѣ зôбрали ся, я, Алексій Торонь-скій, Властію Епископскою Вашого Преосвященьства именованый и поставленый промоторъ сего Собору, вношу и умильно прошу, щобы Ваше Преосвященьство зволили выдати приказъ отворити сей Соборъ и обнародовити декретъ о его отвореню.

Преосвященый: „Приказуємо вôдчитати декретъ о отвореню Собора“.

Секретарь читає декретъ о отвореню Собора:

Декретъ

о отвореню Синода дівцезального.

Мы, Константинъ Чеховичь, Божою милостію и св. Апостольского Престола благословенємъ Епископъ Перемыскій, Самбôрскій и Сянôцкій и пр. въ хвалу и славу

Бога всемогучого, въ честь Преблагословенои и пренепорочнои Присно-Дѣвы Богородицѣ Маріи, св. Іосифа, тоижь Царицѣ Небеснои Обручника, св. Михаила Архистратига, св. Іоана Предтечи Крестителя, святыхъ нашихъ Апостолôвъ Кирила и Методія — св. священомученика Іосафата, святыхъ и славныхъ, боговѣнчаныхъ князей рускихъ Володиміра и Ольги и всѣхъ Святыхъ, якъ також̀ь въ славу св. Матери Церкви католицкои. взрôстъ св. Соєдиненя и Общеня зъ св. Апостольскимъ Престоломъ и въ благо нашихъ соєдиненыхъ богоспасаємыхъ Епархій Перемыскои, Самбôрскои и Сянôцкои, постановили Мы и рѣшили вôдправити Синодъ дієцезальный, котрый дня нынѣшного мавъ розпочати ся. А понеже все потрѣбне до вôдправленя сего Синода приготовано и покликанî Отцѣ явили ся, то постановляємъ и заявляємъ отворене Синода дієцезального, що вже и стало ся.

Отець же Господа нашого Іисуса Христа, Отець щедротъ и Богъ всякого утѣшеня да прійдетъ намъ въ помôчь, Іисусъ Христосъ, Сынъ Єго Єдинородный въ котрого имя мы зôбрали ся, да будетъ посередъ насъ, Духъ же Святый, отъ Отца и Сына исходячій да просвѣтить свѣтломъ благодати своєи умъ нашь и воспламенить серця нашî. Аминь.

Дано при нашôмъ катедральнôмъ храмѣ Рождества св. Іоана Крестителя въ Перемышли дня 1. листопада 1898 р.

Константинъ Епъ в. р.

Промоторъ: Ваше Преосвященьство! Пôсля старинного устрою Церкви бувъ завсѣгды захованый той обычай, щобына початку Синода дієцезальнôго выдавали ся и оповѣщали ся слѣдуючî декреты, а именно: 1) Декретъ о способѣ житя въ Синодѣ, 2) Декретъ о ненарушеню правъ другихъ, 3) Декретъ о тôмъ, що не вôльно вôдъ Синоду вôдступати. Прото я, поставленый Вашимъ Преосвященьствомъ промоторъ сего Собора, вношу и умильно прошу; щобы Ваше Преосвященьство приказали тî декреты оповѣстити.

Преосвященый: „Тоє рѣшаємъ и приказуємъ“.

Секретарь читає:

Декретъ

о способѣ житя въ часѣ Синоду.

Въ имя святои єдиносущнои животворящои и нераздѣльнои Тройцѣ, Отця и Сына и святого Духа. Аминь.

Мы, Константинъ Чеховичь, Божою милостію и св. Апостольского Престола благословенємъ Епископъ Перемыскій, Самбо̂рскій и Сяно̂цкій и пр.

Понеже Мы свѣдомы̂ того, що силы наши̂ суть недостаточни̂ до такъ превеликого обовязку Епископа — свѣдомы̂ дальше, що така есть немо̂чь людскои природы, що всяке довольство, яке бы оно и було, походить о̂тъ Отця свѣтовъ, то Мы во̂дправляючи сей дієцезальный Соборъ и уповаючи не на наши̂ силы, но полагаючи на пособѣ и помо̂чь Єдиного Бога, котрого мы слугами, цѣлымъ серцемъ умоляємо Єго въ покорѣ, щобы Насъ по̂ддержувавъ, Нами управлявъ и умъ Нашь наклонявъ ко тому, що есть найлѣпшимъ и весьма спасительнымъ для Нашои дієцезіи. Почтеныхъ Достойнико̂въ, Крилошанъ и всѣхъ Священико̂въ, котри̂ зъ Нами зо̂брали ся, и всѣхъ прочихъ Церковныхъ мужей упоминаємъ и на милосерде Бога заклинаємо, щобы, якъ кождого часу мірскимъ людямъ свѣтломъ своихъ чеснотъ присвѣчали, такъ особенно по̂дчасъ во̂дправленя сего Собора поступали богоугодно, памятни̂ на сво̂й урядъ, и жили свято, якъ пристоить тымъ, котри̂ суть званы̂ въ службу Господню, такожь, щобы найсвятѣйшою жертвою Літурґіи дѣлу сего Собора побожно помагали, и Дателя всякихъ благъ, Бога непорочными молитвами умоляли, щобы умамъ Нашимъ удѣлявъ свѣтла своеи благодати, щобы Мы могли повзяти найлучши̂ совѣты и рѣшити спасительни̂ постановленя.

Константинъ Епп̃ъ в. р.

Декретъ

о ненарушимости правъ другихъ.

Въ имя святои єдиносущнои, животворящои и нераздѣльнои Тройцѣ Отця и Сына и святого Духа. Аминь.

Мы, Константинъ Чеховичь, Божою милостію и святого Апостольского Престола благословенємъ, Епископъ

*

Перемыскій, Самбôрскій, Сянôцкій и пр., постановляємъ и заявляємъ, що єсли бы припадково случило ся, що хтось, не маючи права, находивъ бы ся на сѣмъ Синодѣ, або маючи право, не бувъ присутный, або, що хтось не сидѣвъ бы не на приналежнôмъ ему мѣстци, або не заховавши порядку, забиравъ бы голосъ, и пôдчасъ Собору якî нибудь иншî дѣйства совершавъ бы, никто не може зъ того вносити, що нарушають ся тымъ чîибудь права поза Соборомъ набутî, якъ подôбно никто изъ тыхъ не набуває нового права и никому не вôднимаєся ничого зъ єго правъ або посѣданя, лишь все остає важнымъ и ненарушимымъ въ тôмъ самôмъ станѣ, въ которôмъ попередно находилось, поки не розпочавъ ся сей дієцезальный Синодъ.

Константинъ Епп̃ъ в. р.

Декретъ

що не вôльно вôдъ Синоду вôдступати.

Въ имя святои єдиносущнои животворящой и нероздѣльной Тройцѣ, Отця и Сына и святого Духа. Аминь.

Мы, Константинъ Чеховичь Божою милостію и св. Апостол. Престола благословенемъ, Епнскопъ Перемыскій, Самборскій, Сяноцкій и пр., умоляємъ и упоминаємъ Впр. и Всч. ОО. покликаныхъ Нами на сей Соборъ дієцезальный, щобы, доки тойже не закôнчить ся и доки не будуть по обычаю вôдпущенî, не вôдходили безъ причины Судіями извиненій узнанои и Нами одобренои.

Дано при Нашôмъ катедральнôмъ храмѣ Рождества святого Іоана Крестителя въ Перемышли дня 1. листопада 1898. *Константинъ Епп̃ъ* в. р.

Промоторъ: Ваше Преосвященьство! Понеже для дѣловодства Синоду потреба установити сповняючихъ уряды на Синодѣ а то:

а) Судіѣвъ, котрî бы мали жалобы, извиненя и непорозумѣня, єсли бы якî зайшли, выслухати, розсудити и Вашому Преосвященьству предкладати;

б) Промоторôвъ Синоду, котрыхъ обовязкомъ буде въ належитый способъ наставати, щобы предметъ для

засѣдань бувъ въ своѣмъ часѣ выготовленый и добре упорядкованый, щобы все пôдчасъ Синоду дѣяло ся въ найлучшôмъ порядку и всѣ протоколы засѣдань були точно списанî и выготовленî;

в) Секретарѣвъ и Нотарѣвъ, котрыхъ обовязкомъ буде списувати Протоколы дѣйствъ и вôдчитувати Декреты; и

г) Церемоніярѣвъ, котрыхъ обовязкомъ буде зарядити, щобы въ походахъ (процесіяхъ) и торжествахъ публичныхъ дѣяло ся все въ порядку и пôсля правилъ маючихъ ся заховати при вôдправленю Синода.

Я А... Т... Вашимъ Преосв. поставленый Промоторъ вношу и умильно прошу, щобы Ваше Преосвященьство приказали оголосити декретъ о установленю сповняючихъ уряды на Соборѣ.

Преосвященый: „Тое постановляемо и приказуемо.“

Секретарь вôдчитує декретъ о установленю сповняючихъ Уряды.

Декретъ

о именованю сповняючихъ довжности (функціонарѣвъ) на Синодѣ дівцезальнôмъ.

Во имя Святои єдиносущнои животворящои и нераздѣльнои Тройцѣ, Отця и Сына и святого Духа.

Мы, Константинъ Чеховичь, Божою милостію и св. Апостольского Престола благословенємъ, Епископъ Перемыскій, Самбôрскій и Сянôцкій и пр. заявляємъ, що щобы чинности сего Собора дієцелального могли вôдбувати ся правильно пôсля постановъ законôвъ церковныхъ и щобы все дѣяло ся въ порядку, по выслуханю гадки Высокопреподобныхъ и Всечестнѣйшихъ Отцѣвъ, покликаныхъ Нами на приготовляюче предсинодальне зôбране, котре вôдбуло ся дня 22. вересня с. р., Мы заименовали сповняючихъ довжности на Синодѣ (функціонарѣвъ синодальныхъ) а именно:

1. Судіѣвъ синодальныхъ: Впр. и Всч. ОО.: Волошиньского Кароля Архипресвитера кап.; Стрыйского Іоана, крилошанина; Борсука Іоана, почест. крил. и пароха въ Краковѣ; Чернецкого Василія, декана

белзкого и пароха въ Сѣльци белзкôмъ; Турчмановича Теофиля, декана жукотиньского, пароха въ Рыпянѣ.

2. Промоторôвъ: Впр. ОО. Тороньского Алексія, поч. крил. члена Рады шк. краевои; Щавиньского Льва, почест. крил. пароха въ Самборѣ.
3. Секретарѣвъ: Всч. ОО. Калужняцкого Теофиля, дек. ольховецкого, пароха въ Загôрю; Гмитрика Иларія, проф. рел. при ґімназ. въ Самборѣ; Пелеха Іосифа, декана куликôвского, пароха въ Сулимовѣ; Ортиньского Михаила, катехита при учительскôй семинаріи въ Самборѣ.
4. Нотарѣвъ: Всч. ОО. Чернецкого Василія я. в.; Копка Максима, катихита при учительскôй семинаріи въ Перемышли; Савчина Іоана, проф. рел. при руск. ґімназіи въ Перемышли; Льва Григорія, дек. Судововишеньского, пароха въ Бортятинѣ.
5. Церемоніярѣвъ: Впр. и Всч. ОО. Мрыца Михаила крил., Ярему Теодота, вицеректора, духовнои семинаріи у Львовѣ, Романовского Василія, духовника семинаріи въ Перемышли.
6. Богословôвъ и Канонистôвъ: Впр. и Всч. ОО. Волошиньского Кароля я. в.; Подолиньского Мирона, кустоса кап.; Д-ра Делькевича Йосифа почест. крил. выслуж. проф. Университету; Тороньского Алексія я. в.; Д-ра Черлюнчакевича Іосифа, высл. проф. Университету; Д-ра Людкевича Михаила, проф. богослов. пастырского; Шептицкого Андрея Романа, игумена монастыря Ч. св. В. В.; Кмитя Полиевкта, проф. рел. при ц. к. ґімназіи въ Дрогобичи.

Дано въ Перемышли при нашôмъ катедральнôмъ храмѣ Рождества св. Іоана Крестителя дня 1. Листопада 1898.

*Константинъ Епп*ъ в. р.

Промоторъ: Ваше Преосвященьство! На Синодахъ дієцезальныхъ бувъ завсѣгды звычай вôдчитувати декреты Собору Тридентского о резиденціи, рѣшенй на Засѣд. VI. о Исправленю гл. I. и Засѣд. XXIII., О Испр. гл. I. Я А... Т... Вашимъ Преосвященьствомъ поставленый Промо-

торъ вношу и прошу, щобы Ваше Преосвященьство приказали тѝ декреты вôдчитати.

Преосвященый: „То рѣшаємо и приказуємо.“

Секретарь читає декреты о резиденціи:

Декретъ Собору Тридентского. Засѣд. VI. О Реформ. Гл. I.

Приказує ся пробуваня въ мѣстци (residentia) а на не пробуваючихъ въ мѣстци, вôдновляють ся давнѝ кары и накладають ся новѝ.

Сейже святый Соборъ пôдъ предсѣдательствомъ тыхъ самыхъ Вôдпоручникôвъ Апостольского Престола, хотячи приступити до возстановленя дуже пôдъупавшои Церковнои карности и до поправы зôпсутыхъ обычаѣвъ въ Духовеньствѣ и въ народѣ христіяньскôмъ, рѣшивъ розпочати вôдъ тыхъ, що предстоять бôльшимъ Церквамъ; понеже цѣлôсть (непорочнôсть) представителѣвъ есть спасенемъ пôдчиненыхъ. — Уповаючи отже въ милосерде Господа Бога нашого и прозорливу печаливôсть Намѣстника самого Бога на земли, що въ будучности до управы церковнои (бремени, даже раменамъ Ангельскимъ страшного) будуть пріймати ся тѝ, котрѝ будуть найдостойнѣйшѝ, котрыхъ попередне житє вôдъ дитинныхъ початкôвъ ажь до совершеннѣйшихъ лѣтъ посвѣдчить похвально проведена служба въ карности церковнôй, пôсля почтеныхъ установъ святыхъ Отцѣвъ: упоминає всѣхъ настеятелѣвъ Церквей патріярхальныхъ, примаціяльныхъ, митрополитальныхъ и катедральныхъ всѣхъ и всякого имени и титулу и хоче, щобы були упôмненѝ, щобы *„внимаючи себѣ и всему стаду, въ немже ихъ Духъ святый постави пасти Церковь Божію, юже стяжа кровію своєю*, чували, якъ Апостолъ приказує, всяко трудили ся и свою службу сповняли, однакъ най знають, що ви ніякъ не змогуть сповнити, наколи порученѝ собѣ стада способомъ наймитôвъ полишать; и наколи не будуть прилѣжно стеречи своихъ овець, котрыхъ кровь найвысшій Судія буде взыскувати зъ ихъ рукъ; позаякъ есть то найпевнѣйшимъ, що не допущає ся извиненя пастыря, коли вовкъ пожирає вôвцѣ, а пастырь не знає. Тожь понеже декотрѝ, (надъ чѣмъ треба сильно сожалѣти)

въ сихъ часахъ находять ся, котрî не тямлячî навѣть на власне спасенє и ставлячî земнî высше небесныхъ, чоловѣчî, высше божихъ, займають ся рôжными справами, або залишивши стадо и стараннôсть о порученî собѣ вôвцѣ, зôстають вôдданî старанности о справы дочаснî: угодно було святому Соборови вôдновити давнî Каноны, котрî черезъ невзгодины часу и людей выйшли зъ уживаня, и оголосити ихъ противъ непробуваючихъ въ мѣстци (не резидуючихъ); а якъ ихъ силою теперѣшного рѣшеня вôдновляє на будуче задля сильнѣйшого ихъ пробуваня и задля поправы обычаѣвъ, въ слѣдуючій спосôбъ постановити и рѣшити: Єсли хто вôдъ Патріярхальнои, Митрополитальнои або Катедральнои Церкви, Єму якимбудь титуломъ, именемъ, поводомъ або правомъ повѣренои, якимбудь бы вôнъ достоинствомъ, степенемъ, и превосходствомъ вôдличавъ ся, безъ законнои перешколы, або безъ справедливыхъ и розумныхъ причинъ, шѣсть мѣсяцѣвъ безперерывно поза своєю дієцезією пробуваючи, буде вôдсутный, має самымъ правомъ пôдпасти карѣ четвертои части плодôвъ (доходôвъ) одного року, котрî высшій настоятель має призначити на будову Церкви або для убогихъ. Наколи бы черезъ другихъ шѣсть мѣсяцѣвъ тревавъ въ такôй неприсутности, має втратити другу четверту часть доходôвъ, котрî подôбно мають бути ужитî. Коли бы єго упôръ взмагавъ ся, має пôдпасти строжшôй карѣ святыхъ Канонôвъ. Митрополить довженъ Епископôвъ неприсутныхъ а Митрополита неприсутного, старшій Епископъ Суфраґанъ присутный, пôдъ карою забороны вступу до Церкви, котрôй має пôдпасти самымъ дѣломъ, донести въ протягу трехъ мѣсяцѣвъ письмомъ або черезъ пôсланника Римскому Папѣ, котрый буде мôгъ противъ неприсутныхъ пôсля того, якъ чій бôльшій або меншій упôръ буде вымагати, повагою своєи найвысшои Столицѣ поступити, а самымъ Церквамъ о пожиточнѣйшихъ пастырѣвъ постарати ся, якъ то въ Бозѣ узнає спасеннымъ и вôдповѣднымъ.

Константинъ Еппъ в. р.

Декретъ Соб. Трид. о Реформ. Засѣд. XXIII. Гл. I.

Недбалôсть Управителей Церквей въ пробуваню въ мѣстци (резиденціи) заборонюв ся рôжнымъ способомъ, забезпечув ся душстаровництво.

Понеже заповѣдію Божою приказано всѣмъ, котрымъ повѣрене есть душстаровництво, пôзнати свои вôвцѣ, за нихъ жертву приносити и ихъ пасти проповѣдію Слова Божого, удѣлянемъ св. Тайнъ и примѣромъ всѣхъ добрыхъ дѣлъ, по вôтцѣвски старати ся о убогихъ и другîй бѣднî (нещасливî) особы и прикладати ся до прочихъ обовязкôвъ пастырскихъ, чого всего не могуть сповнити и довершити тî, котрî не чувають надъ своимъ стадомъ, ани не суть при нѣмъ присутнî, лишь звычаемъ наемникôвъ полишають ихъ; святый Соборъ упоминае и взывае ихъ, щобы памятаючи на Божî законы и ставши ся образомъ стада, пасли и управляли въ судѣ и правдѣ. Щобы же то, що вже передъ симъ о присутности (резиденціи) свято и пожиточно пôдъ бл. п. Павломъ III. зôстало увзгляднене, не обертано въ змыслъ чужій гадцѣ святого Собору, якъ колибы силою того рѣшеня було дозволене черезъ пять мѣсяцѣвъ безъ перервы бути неприсутнымъ, зъ огляду но то святый Соборъ заявляе, що всѣ настоятелѣ Церквей Патріярхальныхъ Примаціяльныхъ, Митрополитальныхъ и Катедральныхъ якихъ будь, и якого будь имени и титулу, хотябы навѣть були Кардиналами святои Римскои Церкви, суть обовязанî до личнои присутности (резиденціи) въ своѣй церкви або дієцезіи, де довжнî занимати ся наложеными имъ обовязками, а вôддаляти ся могуть лише зъ причины и способомъ нижше означеным. Бо понеже христіяньска любовъ нагла потреба, належный послухъ або явна користь Церкви або державы жадають и вымагають, щобы декто часомъ вôддаливъ ся, рѣшае святый Соборъ, що сî причины законного вôддаленя, мае узнати (потвердити) Святѣйшій Папа римскій, або Митрополитъ, або въ его неприсутности, старшій Суфраганъ присутный, котрый такожь неприсутнôсть Митрополита мае узнати; и що се на письмѣ мае ся ствердити; вынявши, наколибы неприсутнôсть выпала задля якого обовязку або державнои довжности прилученои до

Епископôвъ, котрыхъ не потреба подавати до вѣдомости Митрополита, понеже причины суть звѣстнѝ, а часами наглѝ: до него однакожь буде належати зъ Соборомъ провінціяльнымъ судити о позволеняхъ нимъ або Суфраганомъ даныхъ, и бачити, щобы хто не надуживавъ того права, и щобы заблудждающѝ були каранѝ каноничными карами. — Мѣжь тымъ най памятають вôддаляючѝ ся, що мають такъ запорядити що до своихъ овець, щобы, по можности зъ ихъ неприсутности не мали шкоды. А понеже, тѝ, що лише на короткій часъ вôддаляють ся, пôсля гадки давныхъ канонôвъ не уважають ся за неприсутныхъ, бо заразъ вернуть, хоче святый Соборъ, щобы сей протягъ неприсутности въ поодинокихъ рокахъ чито неперерывный, чи перерывный, кромѣ высше сказаныхъ причинъ, ніякимъ чиномъ не перевышавъ двохъ, а що найбôльше, трехъ мѣсяцѣвъ, и щобы держано ся засады, що се має дѣяти ся зъ справедливои причины и безъ жаднои шкоды для стада; а чи се такъ має ся, полишае совѣсти вôддаляючихъ ся, о котрôй надѣе ся, що буде богобоязлива и нѣжна; позаякъ Богу сердця суть отвертѝ, котрого дѣло довжнѝ творити не обманчиво зъ власнымъ небезпеченьствомъ. — Мѣжь тымъ упоминае ихъ, и о Бозѣ взывае, щобы въ протягу часу Приходу Христа, (Чоты-идесятницѣ), Рождества, Воскресеня Господнього, такожь въ дняхъ Сошествія св. Духа и Божого Тѣла, въ котрыхъ довжнѝ вôвцѣ якъ найбôльше покрѣпляти ся и въ Бозѣ радовати ся присутностію Пастыря, они вôдъ своеи Церкви Катедраль нои нѣякимъ дѣломъ не вôддаляли ся, винявши, колибы ихь обовязки епископскѝ въ своей дієцезіи деинде взывали. —

Наколибы кто (що кобы нѣколи не стало ся) противъ постановы сего рѣшеня бувъ неприсутный, постановляе святый Соборъ, кромѣ иншихъ каръ пôдъ Павломъ III. наложеныхъ и вôдновленыхъ противъ неприсутныхъ, якъ и вины грѣха смертного, котру стягае собѣ; що вôнъ за часъ своеи неприсутности не може побирати доходôвъ, анѣ тожь зъ чистою совѣстію, хотябы инше рѣшене не наступило, ихъ собѣ задержати не може; лише обовязаный, або, коли бы самъ сего ие зробивъ, черезъ Настоятеля церковного, ихъ выплатити будовѣ Церкви, або убогимъ мѣстцевымъ, зъ забороною якои нибудь угоды або укладу, котра зове ся о плодахъ (доходахъ) лихо побраныхъ, пôсля кот-

рои такожь высше згаданѣ доходы ему бы въ цѣлости або въ части опустили ся; тому не мають на перешкодѣ стояти якѣ нибудь привилеи, удѣленѣ котромубудь Зборови або будовѣ. —

То все, такожь що до вины, утраты доходôвъ и кары заявляє и рѣшає святый Синодъ, такожь що до низшихъ пастырѣвъ и всѣхъ иншихъ, котрѣ займають яке приходство церковне, маюче душпастырство; такъ однакожь, що, коли бы имъ лучилося, по переднôмъ розпôзнаню и удобреню причины черезъ Епископа, вôддалити ся, мають полишити заступника одобреного самымъ Епископомъ, зъ належнымъ назначенємъ заплаты. Позволенє же вôддалити ся, має удѣлити ся на письмѣ и задармо, понадъ два мѣсяцѣ, наколи его не одержать зъ важнои причины. Наколибы вôдозвою покликанѣ, навѣть не лично, не повиновали ся, полишає (Соборъ) Ординаріямъ ихъ приневолити карами Церковными, зидержанємъ и вôдобранємъ доходôвъ и иншими средствами законными ажь до позбавленя; и выконанє того не може замѣнити ся жаднымъ привилеємъ, позволенємъ, приязнію, вынятємъ, анѣ обставинами якого будь приходства, договоромъ, уставою, навѣть присягою, або якою будь повагою ствердженою, анѣ звычаємъ навѣть непамятнымъ, котрый треба радше уважати зôпсутємъ, анѣ вôдкликомъ анѣ вздержанємъ въ самôй Римскôй Куріи, анѣ силою Конституціи Евгеніевои. Вкôнци приказуе святый Соборъ, щобы такъ той декретъ пôдъ Павломъ III, якъ и сейже бувъ оголошуваный на Соборахъ провінціяльныхъ и Епископскихъ; бажає бо, щобы то, що такъ дуже належить до довжности пастырѣвъ, якъ и до спасеня душь, часто вкладало ся въ уши и умы всѣхъ, щобы въ будуче, при помочи Божôй, не знесло ся невзгодинами часу, забутємъ людскимъ або звычаємъ противнымь.

*Константинъ Епп*ъ в. р.

Промоторъ: Ваше Преосвященьство! Понеже Святѣйшій Соборъ Тридентскій постановивъ, щобы зôбранѣ на Соборѣ дієцезальнôмъ складали всепародне Исповѣдане вѣры и Святѣйшому Вселеньскому Архіерею Папѣ римскому правдивый послухъ прирекли и исповѣли; я А. Т. Вашимъ Преосвященьствомъ поставленый Промоторъ сего Собора, вношу и умильно прошу, щобы Ваше Преосвященьство

зволили приказати прочитати и оповѣстити Декретъ о Исповѣданю Вѣры.

Преосвященный: „Се рѣшаемо и приказуемо.

Декретъ

о зложеню исповѣданя вѣры.

Въ имя святои, единосущнои, животворящои и нераздѣльнои Тройцѣ, Отца и Сына и святого Духа. Аминь.

Мы Константинъ Чеховичь Божою милостію и св. Апостольского Престола благословенемъ, Епископъ Перемыскій, Самборскій и Сяноцкій и пр: заявляемъ:

Понеже вѣра, безъ котрои никто не може угодити Богу, есть початкомъ и основою спасеня, а такожь есть одною изъ первыхъ и головнѣйшихъ довжностей Нашои Епископскои печаливости, неусипно старати ся, шобы вѣра католицка, котру держить св. Римска Церковъ, въ сѣй провінціи неповреджена завсѣгды и цѣла процвитала, уважаемъ що належить розпочати сей провінціяльный Синодъ вôдъ однодушного исповѣданя вѣры, котру серцемъ вѣруемъ. Послѣдуючи въ тôмъ указанямъ и розпорядженямъ св. Апостольского Римского Престола и декретамъ выданымъ для вѣрныхъ обряду восточного., якъ такожь постановленямъ нашого Синода провінціяльного руского вôдбувшогося въ мѣстѣ Замостью р. 1720. и послѣдного вôдбувшого ся у Львовѣ 1891 р. рѣшаемъ, щобы Мы и прочî на сѣмъ соборѣ засѣдаючî, явно и всенародно зложили Исповѣдане вѣры пôсля формы Урбаномъ бл. п. Папою VIII., для вѣрныхъ обряду Восточного приписанои и то пôсля тексту славяньского, а св. Зôбранемъ о розширеню вѣры письмомъ зъ дня 21. Юнія 1890 Ч. 846/14 одобреного. —

*Константинъ Епп*ъ

По прочитаню и оповѣщеню сего декрету, Преосвященый Епископъ зступивъ зô своеи катедры (трону) а вôдложивши митру и приклякнувши при тетраподѣ, на котрôмъ стоявъ св. Хрестъ посередъ горѣючихъ свѣчь, и положивши руку на книгу св. Евангелія, котре лежало на тетраподѣ, зло-

живъ Исповѣданя вѣры. приписане Урбаномъ П. VIII. для Восточныхъ, вôдчитуючи пôднесенымъ голосомъ слѣдуюче:

„Форма Исповѣданѧ Вѣры.“

Во Имѧ Отца̀ и Сы́на и Свѧта́гѡ Дꙋ́ха, А҆ми́нь.

А҆́зъ Кѡнстантїнъ Чехо́вичь Єпископъ Перемыскїй Самборскїй и Сѧноцкїй вѣ́рꙋю крѣ́пкою вѣ́рою и и҆сповѣ́дꙋю всѧ̀, и҆ є҆дино ка̑ѧждо, ꙗ҆́же содержа́тсѧ въ Сѵ́мволѣ Вѣ́ры, є҆гѡ́же свѧта́ѧ Ри́мскаѧ Це́рковь ᲂу҆потребля́етъ, си̑рѣчь:

Вѣ́рꙋю въ є҆ди́наго Бо́га, О҆тца̀, вседержи́телѧ, творца̀ не́ба и҆ земли̑, ви́димыхъ же всѣ́хъ и҆ неви́димыхъ. И҆ въ є҆ди́наго Го́спода І҆исꙋ́са Хрїста̀, Сы́на Бо́жїѧ є҆диноро́днаго, ѿ О҆тца̀ рожде́ннаго пре́жде всѣхъ вѣ̑къ. Бо́га ѿ Бо́га, Свѣ́та ѿ Свѣ́та, Бо́га и҆́стинна, ѿ Бо́га и҆́стинна, рожде́нна, не сотворе́нна, є҆диносꙋ́щна О҆тцꙋ̀, и҆́мже всѧ̑ бы́ша. На́съ дѣ́лѧ человѣ̑къ, и҆ на́шегѡ ра́ди спасе́нїѧ сше́дшаго съ небе́съ, и҆ воплоти́вшагосѧ ѿ Дꙋ́ха свѧ́та, и҆́зъ Марі́и Дѣ́вы, и҆ вочеловѣ́чшасѧ. Распѧ́таго же за ны̀ при По́нтїи Пїла́тѣ и҆ страда́вша и҆ погребе́нна. И воскре́сшаго въ тре́тїй де́нь по писа́нїемъ. И восше́дшаго на небеса̀, и҆ сѣдѧ́щаго ѻ҆деснꙋ̀ю О҆тца̀. И҆ па́ки грѧдꙋ́щаго со сла́вою сꙋди́ти живы́мъ и҆ ме́ртвымъ, є҆гѡ́же ца́рствїю не бꙋ́детъ конца̀. И҆ въ Дꙋ́ха свѧта́го, Го́спода и҆ животворѧ́щого, ѿ О҆тца̀ и҆ Сы́на и҆сходѧ́щаго; съ О҆тце́мъ и҆ Сы́номъ спокланѧ́ема и҆ сосла́вима, глаго́лавшаго Проро́ки. И҆ въ є҆ди́нꙋ, свѧтꙋ́ю, каѳолїческꙋю и҆ а҆по́стольскꙋю Це́рковь. И҆сповѣ́дꙋю є҆ди́но креще́нїе въ ѻ҆ставле́нїе грѣхѡ́въ. И҆ ча́ю воскресе́нїѧ мертвыхъ. И҆ жи́зни бꙋдꙋ́щагѡ вѣ́ка. А҆ми́нь.

Чтꙋ та́кѡжде, и҆ прїе́млю вселе́нскїѧ Собо́ры, ꙗ҆́кѡже послѣ́дꙋетъ, сїѐ є҆́сть:

Нїке́йскїй Пе́рвый; и҆ и҆сподѣ́дꙋю, є҆́же на немъ проти́вꙋ А҆́рїю, ѻ҆сꙋжде́нныѧ па́мѧти, ѻ҆предѣле́но бы́сть: Го́спода І҆исꙋ́са Хрїста̀ бы́ти Сы́на Бо́жїѧ ѿ О҆тца̀ рожде́нна, є҆дино́родна, си̑рѣчь, ѿ сꙋщества О҆тча рожде́нна, не сотворе́нна, є҆дниносꙋ́щна О҆тцꙋ; и҆ нечести́выѧ ѻ҆ныѧ глаго́лы пра́вѡ на то́мже Собо́рѣ ѻ҆сꙋжде́нны: еже нѣ́когда то́мꙋ не бы́ти, и҆ли̑ є҆́же бы́ти премѣ́нна, ли́бо прело́жна Сы́на Бо́жїѧ.

Константиногра́дскїй Пе́рвый Вторы́й въ рѧдꙋ̀; и҆ и҆сповѣ́дꙋю, є҆́же на не́мъ проти́вꙋ Македо́нїю, ѻ҆сꙋжде́нныѧ па́мѧти, ѻ҆предѣле́но бы́сть: Дꙋ́ха свѧтаго не раба̀ бы́ти, но Го́спода; не тва́рь, но Бо́га; и҆ є҆ди́но и҆мѣ́ти со О҆тцемъ и҆ Сы́номъ Божество̀.

Є҆фе́сскїй Пе́рвый, Тре́тїй въ рѧдꙋ̀; и҆ и҆сповѣ́дꙋю, є҆́же на не́мъ проти́вꙋ Несто́рїю, о҆сꙋжде́нныѧ па́мѧти, о҆предѣле́но бы́сть: ѿ Божества̀ и҆ человѣ́чества неизрече́ннымъ и҆ непости́жимымъ со́едине́нїемъ въ є҆ди́номъ лицѝ Сы́на Бо́жїѧ, є҆ди́наго на́мъ І҆и҃сꙋса Хрїста̀ соста́влеина бы́ти, и҆ сеѧ̀ ра́ди вины̀ Преблаже́ннꙋю Дѣ́вꙋ и҆́стинѡ бы́ти Богоро́дицꙋ.

Халкедо́нскїй, Четвертый въ рѧдꙋ; и҆ и҆сповѣдꙋю, є҆́же на нѐмъ проти́вꙋ Є҆ѵті́хꙋ и҆ Дїо́скорꙋ, о҆бои́мъ о҆сꙋжде́нныѧ па́мѧти, опредѣле́но бы́сть: Є҆ди́наго и҆ того́жде Сы́на Бо́жїѧ, Го́спода на́шего І҆исꙋ́са Хрїста̀, соверше́нна бы́ти въ Божествѣ и҆ соверше́нна въ человѣ́чествѣ, Бо́га и҆́стинна и҆ человѣ́ка и҆́стинна и҆́зъ дꙋшѝ и҆ тѣ́ла, є҆диносꙋ́щна О҆тцꙋ̀ по Божествꙋ̀, и҆ тогожде є҆диносꙋщна на́мъ по человѣ́чествꙋ, во все́мъ на́мъ подо́бна, кромѣ грѣха̀; прежде вѣ́къ оу҆́бо ѿ О҆тца́ рожде́нна по Божествꙋ, въ послѣ́днїѧ же днѝ того́же насъ дѣ́лѧ и҆ на́шегѡ ра́ди спасе́нїѧ, ѿ Марїи Дѣ́вы Богоро́дици по человѣ́чествꙋ, є҆ди́наго и҆ того́же Хрїста̀ Сы́на є҆диноро́днаго, во двою̀ є҆стествꙋ несли́тнѡ, неизмѣ́ннѡ, нераздѣ́льнѡ, неразлꙋ́чнѡ, познава́ема; ника́кѡже о҆тъемле́мꙋ разли́чїю є҆сте́ствъ соедине́нїемъ, па́че же сохранѧ́емꙋ сво́йствꙋ о҆бою̀ є҆стествꙋ̀ и҆ во єди́но лицѐ и҆ ѵ҆поста́сь стека́ющꙋсѧ; не во два̀ лица̀ пресѣче́нна и҆лѝ раздѣле́нна, но є҆ди́наго и҆ того́жде Сы́на и҆ Є҆диноро́днаго, Бо́га Сло́ва, Го́спода І҆исꙋ́са Хрїста̀. Та́кѡжде того́же Го́спода на́шего І҆исꙋ́са Хрїста̀ Божество̀, по немꙋ́же є҆диносꙋ́щенъ є҆́сть О҆тцꙋ̀ и҆ Дꙋ́хꙋ Свѧто́мꙋ, безстра́стна бы́ти и҆ безсме́ртна: того́жде распѧ́та и҆ оу҆ме́рша то́кмѡ по пло́ти, ꙗ҆́кѡже ра́внѣ о҆предѣле́но бы́сть на рече́номъ Собо́рѣ, и҆ въ Посланїи скѧта́гѡ Льва̀ Ри́мскагѡ А҆рхїере́ѧ, є҆гѡ́же оу҆сты̀ блаже́ннаго А҆по́стола Петра̀ возглаго́лавша, О҆тцѝ на то́мже Собо́рѣ провозгласи́ша: и҆́мже о҆предѣле́нїемъ о҆сꙋжда́етсѧ нечести́ваѧ є҆́ресь тѣ́хже, и҆́же къ Трисвѧто́мꙋ ѿ А҆нгелѡвъ преда́нномꙋ и҆ на предрече́нномъ Собо́рѣ Халкидо́нскомъ воспѣ́томꙋ: „Свѧты́й Бо́же, Свѧты́й крѣ́пкїй, Свѧты̀й безсме́ртный поми́лꙋй насъ“ прилага́хꙋ: распны́йсѧ за ны̀; и҆ та́кѡ боже́ственное є҆стество̀ трїе́хъ ли́цъ стра́стно бы́ти произвѣща́хꙋ и҆ сме́ртно.

Константїногра́дскїй Вторы́й, Пѧ́тый въ рѧдꙋ̀ на не́мже предрече́ннагѡ Халкидо́вскагѡ Собо́ра о҆предѣленїе о҆бновле́но бы́сть.

Константїногра́дскїй Тре́тїй, Шесты́й въ рѧдꙋ̀; и҆ и҆сповѣ́дꙋю є҆́же на не́мъ проти́вꙋ Є҆диново́льцемъ о҆предѣле́но бы́сть: Въ є҆ди́номъ и҆ то́мже Го́сподѣ нашемъ І҆исꙋ́сѣ Хрїстѣ̀, двѣ̀

бы́ти е҆сте́ственныѧ вѡ́ли и҆ двѣ̀ е҆сте́ственныѧ дѣ́тели нераздѣ́льнѡ, непрело́жнѡ, неразлꙋ́чнѡ, несли́тнѡ, и҆ человѣ́чꙋ е҆гѡ̀ во́лю не проти́внꙋ, но подчине́нꙋ Боже́ственной Е҆гѡ̀ и҆ всемо́щной во́ли.

Нїке́йскїй Вторы́й, Семды́й въ рѧдꙋ̀: и҆ и҆сповѣ́дꙋю е҆же на не́мъ проти́вꙋ І҆коноборцемъ о҆предѣле́но бы́сть: І҆кѡны Хрїсто́вы и҆ Богоро́дици Дѣ́вы и҆ про́чихъ Свѧты́хъ и҆мѣ́ти и҆ держа́ти, и҆ до́лжнꙋю и҆́мъ че́сть и҆ почи́танїе воздаѧ́ти.

Константїногра́дскїй Четве́ртый, О҆смый въ рѧдꙋ̀; и҆ и҆сповѣ́дꙋю, на не́мъ Фо́тїѧ пра́веднѡ бы́ти о҆сꙋжде́нна, и҆ свѧта́го І҆гна́тїѧ Патрїа́рха возстановле́нна.

Почита́ю та́кѡжде и҆ прїе́млю всѧ̑ и҆ны̑ѧ вселенскїѧ Собо́ры, вла́стїю Ри́мскагѡ А҆рхїере́ѧ зако́нно держа̑нныѧ и҆ оу҆тверждє́нныѧ. Па́че же Флорентї́йскїй Собо́ръ, и҆ и҆сповѣ́дꙋю ѧ҆́же на не́мъ о҆предѣле́на бы́ша, сѝ е҆́сть: Дꙋ́ха Свѧта́го ѿ О҆тца̀ и҆ Сы́на вѣ́чнѡ бы́ти и҆ е҆́стество̀ своѐ и своѐ бытїѐ ѵ҆поста́сное (со́бственное) и҆мѣ́ти ѿ О҆тца̀ кꙋ́пнѡ и҆ Сы́на и҆ ѿ о҆бою́ вѣ́чнѡ, ꙗ҆́кѡже ѿ е҆ди́нагѡ нача́ла и҆ е҆ди́нымъ дыха́нїемъ и҆сходи́ти. Та́кѡжде рече́нїю о҆́номꙋ: „И҆ Сы́на" и҆зъѧсие́нїѧ ра́ди и҆́стины и҆ належа́щей нꙋ́ждѣ,, зако́ннѡ и҆ благосло́внѡ къ Сѵ́мволꙋ приложе́нꙋ бы́ти. Та́кѡжде на прѣ́сномъ и҆лѝ ква́сномъ хлѣ́бѣ пшени́чномъ, Тѣ́лꙋ Хрїстовꙋ и҆́стиннѡ соверша́тисѧ, и҆ свѧще́иникѡмъ дѡ́лжнымъ бы́ти въ е҆ди́номъ ѿ си́хъ са́мое Тѣ́ло Госпо́дне соверша́ти, си́рѣчь коемꙋ́ждо по своеѧ̀ Це́ркве и҆лѝ За́падныѧ и҆лѝ Восто́чныѧ о҆бы́чаю. — Та́кѡжде и҆́же, а҆́ще и҆́стиннѡ ка́ющесѧ въ любвѝ Бо́жїей преставлѧ́ютсѧ, пре́жде да́же досто́йными покаѧ́нїѧ плоды́ о҆ содѣ́ѧнныхъ и҆ о҆ста́вленныхъ не оу҆довлетвори́ша, си́хъ дꙋша́мъ чисти́тельными мꙋ́ками по сме́рти о҆чищатисѧ, и҆ да ѿ сицевы́хъ мꙋ́къ о҆сла́бѧтсѧ поле́зна и҆́мъ бы́ти вѣ́рныхъ живы́хъ хода̑тайства, си́рѣчь слꙋже́ббыѧ жертвы, моленїѧ и҆ ми́лостнии и҆ и҆на̑ѧ благочести́ваѧ дѣла́, ꙗ҆́же вѣ́рными о҆ и҆ны́хъ вѣ́рныхъ обы́чнѡ тво́рѧтсѧ по оу҆ста́вомъ церкѡ́вны́мъ; дꙋ́ши же си́хъ, и҆́же по воспрїѧ́тїи крещє́нїѧ ни во е҆ди́нꙋже о҆тню́дъ грѣхо́внꙋю скве́рнꙋ впадо́ша, и҆ сїѧ та́кѡже, и҆́же по о҆скверне́нїи грѣхо́вномъ и҆лѝ въ свои́хъ тѣлесе́хъ, и҆лѝ и҆́зъ ни́хъ и҆зше́дше о҆чисти́шасѧ, а҆́бїе въ не́бо воспринима́тисѧ и҆ зрѣ́ти ꙗ҆́снѡ са́мого Бо́га въ Тро́йци е҆ди́наго ꙗ҆́кѡже е҆́сть, о҆ба́че по ра́зньствꙋ заслꙋ́гъ, е҆ди́номꙋ соверше́ннѣе дрꙋгагѡ. Дꙋ́ши же си́хъ, и҆́же въ дѣ́тельномъ грѣсѣ̀ сме́ртномъ и҆лѝ то́чїю въ перворо́дномъ преставлѧ́ютсѧ а҆́бїе въ а҆́дъ нисходи́ти, о҆ба́че мꙋ́ками нера́вными мꙋ́читисѧ.

Та́кѡжде свѧты́й а҆по́стольскїй Престо́лъ, и҆ Ри́мскаго А҆рхїере́ѧ на ве́сь мі̀ръ держа́ти первонача́лїе· и҆ са́маго А҆рхїере́ѧ Ри́мскаго Прее́мника бы́ти блаже́нномꙋ Петрꙋ̀ Верхо́вникꙋ А҆по́столѡвъ, и҆ и҆́стинна Хрїсто́ва Намѣ́стника, всеѧ́же Це́ркве Главꙋ́, и҆ всѣ́хъ Хрїстїа̑нъ О҆тца̀ и҆ Оу҆чи́телѧ, и҆ Є҆мꙋ̀ въ влаже́нномъ Петрѣ̀ па́сти, рѧди́ти и҆ пра́вити вселе́нскꙋю Це́рковь ѿ Го́спода на́шеѡ І҆исꙋ́са Хрі́ста̀ по́лнꙋю вла́сть преда́нꙋ бы́ти, ꙗ҆́кѡже въ дѣѧ́нїихъ вселе́нскихъ Собо́рѡвъ и҆ въ свѧты́хъ пра́вилахъ содержи́тсѧ. — Та́кѡжде зако́нным ве́тхагѡ Завѣ́та и҆лѝ Мѡѵсе́ева закона о҆брѧ̑дѡмъ, свѧще́ннымъ же́ртвамъ и҆ та́йнамъ, прише́дшꙋ Го́сподꙋ на́шемꙋ І҆исꙋ́сꙋ Хрїстꙋ̀, оу҆стране́нымъ бы́ти и҆ по проповѣ́даномъ Є҆ѵа́нгелїи, кромѣ̀ грѣха̀ не мощѝ храни́тисѧ. Та́кѡжде па́ки ве́тхагѡ Зако́на бра́шенъ чи́стыхъ и҆ нечи́стыхъ ра́зньствꙋ къ ѡ҆брѧ́днымъ причита́тисѧ, ꙗ҆́же ста́бшꙋ Є҆ѵа́нгелїю мимоидо́ша. — О҆́но та́кѡжде А҆по́столѡмъ запреще́нїе ѿ и҆доложе́ртвенныхъ, и҆ ко́ве и҆ оу҆да́вленны, о҆́номꙋ вре́мени прислꙋжа́ти, да въ Ї҆ꙋде́ехъ и Ꙗ҆зы́цѣхъ ра́спри ве́щь о҆тъе́млетсѧ, є҆гѡ́же А҆посто́льскагѡ запреще́нїѧ преста́вшей винѣ̀, преста̀ и дѣ́йствїе.

Ра̀внѣ почита́ю и҆ прїе́млю Трїде́нтскїй Собо́ръ; и҆ и҆сповѣ́дꙋю, ꙗ҆́же на не́мъ о҆предѣле́ннаи и҆ и҆зъꙗсне́нна бы́ша, и҆зрѧ́днѣ же въ Лїтꙋргі́и приноси́тисѧ Бо́гꙋ и҆́стинной, нело́жной и҆ оу҆милостиви́тельной же́ртвѣ о҆ живы́хъ и҆ оу҆ме́ршихъ; и҆ во Свѧтѣ́йшей Та́йнѣ Є҆ѵхарїстї́и (по вѣ́рѣ, ꙗ҆́же всегда́ бѣ̀ въ Бо́жїей Це́ркви) содержа́тисѧ и҆́стиннѡ, ве́щнѡ и҆ сꙋще́ственнѡ Тѣ́лꙋ и҆ Кро́ви кꙋпнѡ со дꙋше́ю и҆ Божество́мъ Го́спода на́шего І҆исꙋ́са Хрїста, и҆ сегѡ̀ ради цѣ́ла Хрїста̀; и҆ бы́ти преложе́нїю цѣ́лагѡ сꙋщества̀ хлѣ́ба въ Тѣ́ло и҆ цѣ́лагѡ сꙋщества̀ вїна̀ въ Кро́вь, є҆́же преложе́нїе каѳолі́ческаѧ Це́рковь благоприкладнѣ́йше пресꙋществле́нїемъ нарица́етъ, и҆ по́дъ є҆динымкі́имждо ви́домъ, и҆ кїи́мижд о є҆динагѡко́егѡждо ви́да ча́стьми, раздѣле́нїю бы́вшꙋ, цѣ́ла Хрїста̀ содержа́тисѧ. Та́кѡжде се́дмь бы́ти Но́вагѡ Зако́на Та́инъ ѿ Хрі́ста Го́спода нашегѡ оу҆становле́ныхъ ко спасе́нїю ро́да человѣ́ческагѡ, а҆́ще и҆ не всѧ̑ є҆ди́номꙋ коемꙋждо потре́бныхъ, си́рѣчь; Креще́нїе, Мѵропома́занїе, Є҆ѵхарїстї́ѧ, Покаѧ́нїе, Є҆леосвѧще́нїе, Свѧще́ньство и Сꙋпрꙋ́жество; ѡ҆́ныѧже благода́ть подаѧ́ти: и҆ ѿ си́хъ Креще́нїю, Мѵропома́занїю, и҆ Свѧще́ньствꙋ неповтарѧ́емымъ быти. Та́кѡжде Крещѐнїю потре́бнꙋ бы́ти ко спасе́нїю и҆ сегѡ̀ ра́ди настоѧ́щей бѣдѣ̀ сме́ртнѣй, а҆́бїе бе́зъ всѧ́кагѡ ѿложе́нїѧ до́лжнꙋ подава́емꙋ

бы́ти; и҃ ѿ ко́гѡ́ждо, и когда̀ ли́бо подъ до́лжною ве́щїю, о҃бразомъ и҃ намѣ́реніемъ пода́нѕ, бы́ти нело́жнѕ.

Та́кожде Та́йны Бра́ка сою́зѕ неразрѣ́шимѕ бы́ти; а҃́ще же и҃ прелюводѣ́а҃нїа, е҃́реси и҃лѝ и҃ны́хъ ра́ди ви́нъ, мо́жетъ междѹ̀ сѹпру́гами о҃́дра и҃ сожи́тїа разлѹче́нїе бы́ти, о҃ба́че и҃ны́мъ бра́комъ не лѣ́ть и҃́мъ сочита́тиса.

Та́кѡжде Апостѡ́льскаа и҃ Церкѡ́внаа преда́нїа прїе́млема бы́ти и҃ почита́ема. О҃тпѹстомъ та́кѡжде вла́сть ѿ Хрїста̀ Це́ркви о҃ста́вле́нѕ и҃ и҃́хъ оу҃потребле́нїе Хрїстїа́нскимъ лю́демъ вельмѝ спаси́тельно бы́ти. Ра́вить, а҃́же о҃ грѣ́сѣ̀ перворо́дномъ о҃́ о҃правда́нїи, о҃ сваце́нныхъ кни́гъ Ве́тхаѡ же и҃ Но́ваѡ Завѣ́та и҃счисле́нїи, толкова́нїи, на предрече́ннома Трїде́нтскома Собо́рѣ о҃предѣ́ле́на бы́ша, прїе́млю и҃ и҃сповѣ́дѹю.

Та́кѡжде почита́ю и҃ прїе́млю вселе́нскїи҃ Собо́ръ Катїка́нскїи҃, и҃ ксѧ̀ тѣ́мже преда́нна, о҃предѣ́ле́нна, и҃ и҃зъясне́нна, найпа́че же о҃ Ри́мскаго Архїере́а первонача́льствѣ, и҃ о҃ тогѡ́же безошибо́чномъ оу҃чи́тельствѣ, всесильнѣ́йше прїе́млю и҃ и҃сповѣ́дѹю.

Та́кѡжде всѧ̀ прѡ́чаа прїе́млю и҃ и҃сповѣ́дѹю, а҃́же прїе́млетъ и҃ и҃сповѣ́дѹетъ свата́а Ри́мскаа Це́рковь, вкѹпѣ́ же проти́внаа всѧ̀ и҃ раско́лы и҃ е҃́реи ѿ тоа́же Це́ркве ѿверженныа и҃ а҃на́демѣ преда́нныа, а҃́зъ ра́внѣ о҃тверга́ю и҃ а҃на́демѣ предаю̀.

Ктомѹ̀ Ри́мскомѹ̀ Архїере́ю, блаже́ннаѡ Петра̀ Верхо́вника Апо́столѡвъ Прее́мника и҃ Іисѹ̀са Хрїста̀ Намѣ́стника, и҃́стинное повинове́нїе о҃бѣща́ю и҃ присага́ю

Сїю̀ Вѣ́рѹ кадоли́ческїа Це́ркве, е҃́же кромѣ̀ никтоже спасе́нъ бы́ти мо́жетъ, ю҃́же въ настоа́щемъ часѣ̀ самово́льнѣ и҃сповѣ́дѹю и҃ и҃́стиннѡ держѹ̀, тѹ́юже цѣ́лѹ и҃ неповрежде́ннѹ̀ да́же до послѣ́днаѡ и҃здохнове́нїа живота̀ постоаннѣ́йше, Бо́гѹ̀ помоществѹю́щѕ, держа́ти и҃ и҃сповѣ́довати и҃ ѿ подчине́ныхъ мѝ, и҃лѝ ѿ тѣ́хъ, о҃ ни́хже попече́нїе мѝ въ мое́мъ чи́нѕ надлежа́ти бѹ́детъ, держи́мой, оу҃чимой и҃ проповѣ́даемой бы́ти, е҃ли́кѡ бо мнѣ̀ бѹ́детъ, пеши́ся, а҃́зъ тойже Кѡнстантїнъ Чехо́вичь Е҃пі҃ъ Перемы́скїи҃ Самбо́рскїи҃ и҃ Сано́цкїи҃ обѣща́ю, о҃бѣтѹ́ю и҃ присага́ю.

Та́кѡ мѝ Бо́же поможи́, и҃ сїѐ свято́е божественное Е҃ва́нгелїе.

Поцѣлувавши св. Евангелїе, Преосвященный засѣвъ зновъ на своѣй катедрѣ. Отцѣ собора вѡдчитували собѣ форму Исповѣданя Вѣри за Преосвященымъ по тиху.

Потôмъ заразъ приступали Отцѣ Собора до Преосвященого сидячого на своѣй катедрѣ и держачого книгу св. Евангелія на колѣнахъ, и приклоняючи колѣна и кладучи руку на книгу св. Евангелія зложили такожь Исповѣданє вѣры слѣдуючими словами:

„Я Н. Н. исповѣдую ту саму вѣру пôсля формы, котру Преосвщеный Епископъ вôдчитавъ и тоє прирѣкаю, обѣтую и присягаю. Такъ ми Боже поможи и сіе святе божественне Евангеліе.“

Поцѣлувавши святе Евангеліе вôдступили.

Промоторъ: Ваше Преосвященьство! Святый Соборъ Тридентскій постановивъ щобы на Синодахъ дієцезіальныхъ выбрано Екзаминаторôвъ або Испытователѣвъ синодальныхъ, котрî мають судити о способности священникôвъ убѣгаючихъ ся о опорожнену Парохію. Прото я А. Т. постановленый Вашимъ Преосвященьствомъ Промоторъ сего Собора дієцезіяльного прошу и вношу щобы Ваше Преосвященьство приказали дотычный декретъ Собору Тридентского (Засѣд: XXIV Гл. 18 о Инспр) вôдчитати и зарядити выбôръ Испытователѣвъ синодальныхъ.

Преосвященный: „Се рѣшаємо и приказуємо:

Секретарь читає Декретъ Собору Тридентского Зас. XXIV. Гл. 18. о Инспр.

Декретъ

Собора Тридентского о Испытователяхъ Синодальныхъ, Засѣд. XXIV. Глава XVIII.

Найбôльше користнымъ для спасеня душь есть то, коли ними управляють достойнî и здатнî пароxи; а щобы се точнѣйше и правильнѣйше дѣяло ся, постановляє святый Соборъ, щобы, колибы опорожненє церкви, хотяйбы, — якъ кажуть, старовництво церкви самому Епископови принależало, и она черезъ одного або бôльше завѣдувана була, такожь въ церквахъ, названыхъ патрімоніяльными або наслѣдственными, въ которыхъ звыкъ Епископъ давати душпастырство одному або бôльше, котрыхъ всѣхъ приказує зобовязати до низше описаного испыту, — лучило ся черезъ смерть або резигнацію (зреченє ся) такожь въ Курії, або иншимъ якимбудь способомъ, — хотябы сама церковь парохіяльна була задержана або надѣлена въ загалѣ або въ часности такожь силою зôзволеня (індульту) або приви-

лею въ користь Кардиналôвъ св. Римскои Церкви або Архимандритôвъ, або Капитулъ, довженъ Епископъ заразъ по отриманю вѣдомости о опорожненю Церкви (колибы було треба) установити въ нѣй здатного завѣдателя, (викарія), зъ вôдповѣднымъ, пôсля его суду, назначенемъ части доходôвъ, котрый мае двигати бремена тои Церкви, доки не заосмотрить ся Управителемъ. — Потôмъ Епископъ и той, що мае право патронату, мае въ протягу десяти днѣвъ або въ протягу иншого часу, котрый назначить Епископъ, поименувати кôлькохъ до управы Церкви здатныхъ священникôвъ передъ испытователями, маючими ся выбрати (вызначити).

Однакожь мае бути вôльно такожь иншимъ, котрî деякихъ до того здôбныхъ знали бы, ихъ имена донести, щобы потôмъ мôгъ бути старанный дослѣдъ о кождого вѣку, обычаяхъ и здатности. А коли Епископови або Соборови провінціяльному пôсля звычаю области, выдасть ся бôльше вôдповѣднымъ, мають прилюднымъ оголошенемъ покликувати ся тî, що хотять бути испытованными.

По уплывѣ означеного часу, всѣ, котрî були представленî, мають бути испытованî Епископомъ, а колибы сей бувъ перешкожденый, его Викаріемъ генеральнымъ и другими испытователями, що найменше трема; до тыхъ голосôвъ, коли будуть рôвнî або поодинокî, може приступити Епископъ або Викарій котрî выдадуть ся важнѣйшî. Испытователѣвъ же мае кождого року въ дієцезальнôмъ Соборѣ предкладати Епископъ, або Его Викарій, що найменше шѣсть, котрî мають вдоволяти Соборови и нимъ бути одобренî; а коли наступить опорожнене якои будь Церкви, мае Епископъ выбрати зъ нихъ трехъ, котрî мають разомъ зъ нимъ перевести испытъ; а потôмъ, коли наступить друге опорожнене, мае тыхъ самыхъ, або другихъ трехъ, котрыхъ схоче, зъ высше реченыхъ выбрати. Сî испытователѣ мають бути магістрами, або докторами або ліценціятами Богословія, або Права Каноничного, або другî священники, чи то монахи, такожь зъ Чина Жебручихъ. чи такожь свѣтскî, котрî до того выдадуть ся бôльше здôбными; и всѣ мають присягнути на святе Евангеліе, що они, покинувши всяку людску приклонность, будуть вѣрно сповняти довжнôсть, и най стерегутъ ся щонибудь зъ нагоды сего испыту, чи то передъ, чи по тôмъ приняти:

бо инакше стягнули бы собѣ порокъ симоніи, такъ они самѝ, якъ и тамтѝ що дають; вôдъ котрои не могли бы бути розрѣшенѝ, лише по втратѣ приходствъ, котрѝ якимбудь способомъ такожь передъ тымъ отримали, и стали бы ся неспосôбными до иншихъ во будуче. И за то все мають ôтвѣчати не тôлько передъ Богомъ, але и на Соборѣ провінціяльнôмъ (коли бы було треба), котрый може ихъ пôсля свого суду тяжко карати, єслибы показало ся, що противъ обовязкови щось здѣлали. По скôнченю испыту маютъ бути оголошенѝ тѝ зъ нихъ, котрѝ були узнанѝ здôбными, що до вѣку, обычаѣвъ, науки, мудрости и иншихъ рѣчей, потребныхъ для управы опорожненои Церкви: зъ тыхъ най выбирае Епископъ того, котрого изъ всѣхъ за найздатнѣйшого осудить и єму а не иншому най надасть Церковь той, до котрого буде належати надане єи. Если же буде право патронату церковного а институція буде належати до Епископа а не до иншого, то сей, котрого Патронь зъ межи одобреныхъ испытователями за достойнѣйшого узнае, мае представити ся Епископови, щобы єго поставивъ (інституовавъ). Коли поставлене (інституцію) мае звершити кто иншій нѣжь Епископъ, тогды Епископъ самъ, зъ достойныхъ мае выбраты достойнѣйшого, и того мае патронъ представити тому, до кого поставлене належить. Наколижь право патронату буде належати до свѣтскихъ, довжнѝ того, котрый буде патрономъ представленый, испытувати тѝ самѝ вôдпорученѝ, якъ высше, и лише тогды мае ся допустити коли буде узнаный здатнымъ. Во всѣхъ же высше сказанныхъ случаяхъ, не кому иншому, лише одному зъ высше сказаныхъ испытованыхъ и испытователями одобреныхъ пôсля высше сказаного правила, мае ся повѣрити Церковь и выконане осуду высше сказаныхъ испытователѣвъ не може спинити жадна деволюція або вôдкликъ навѣть до Столицѣ Апостольскои, анѣ до Легатôвъ тои Столицѣ або заступникôвъ Легатôвъ або Нунціѣвъ, або Епископôвъ, або Митрополитôвъ, Пралатôвъ або Патріярхôвъ, внесеный; въ противнôмъ случаю Викарія (Завѣдателя), котрого Епископъ пôсля своєи волѣ на часъ поставивъ опорожненôй Церкви, передъ тымъ, або може потôмъ поставить, не належить вôдъ управы и завѣдательства тои Церкви усувати, доки не буде повѣрена або єму самому, або другому, котрый зôставъ одобреный

и выбраный, якъ высше постановлено; всѣ иншѝ повѣреня, або поставленя, довершенѝ, не пѡсля высше сказаного правила мають уважати ся яко пѡдступнѝ. Сему рѣшеню не могуть стояти на перешкодѣ вынятя, призволеня, забаги, привилеѣ, благоволенія, новѝ заосмотреня, зѡзволеня, удѣленѝ якимбудь суспѡльностямъ, такожь зъ певнымъ змѣстомъ, и яки будь иншѝ перешкоды. Колибы однакъ доходы згаданои парохіи були такъ малѝ що не стоялибы за цѣлый той испытъ; або не було бы никото, хтобы желавъ пѡддати ся испытови; або задля явныхъ партійностій або роздорѡвъ, котрѝ въ деякихъ мѣсцяхъ находять ся, и моглибы взбудити ся легко тяжкѝ споры и несупокоѣ; буде мѡгъ Ординарій, коли въ своѣй совѣсти за совѣтомъ выбраныхъ испытователѣвъ буде судивъ, що такъ выпадае зробити, опустивши ту форму, приватно зарядити иншій испытъ; заховуючи однакъ проче, якъ высше. Буде такожь вѡльно Соборови провинціяльному зарядити, коли заблагорозсудить, дещо въ высше сказанѡмъ що до формы испыту додати або опустити. —

*Константинъ Епп*ъ

в. р.

По перечитаню наступае выбѡръ. Секретарѣ вѡдбираютъ картки вѡдъ присутныхъ и переводятъ скрутинію.

Промоторъ: Ваше Преосвященьство! Святый Соборъ Трид. постановивъ, щобы на Синодахъ дієцезіяльныхъ выбирано такъ званыхъ Судіѣвъ инстанційныхъ (Iudices in partibus). Вношу отже и прошу, щобы Ваше Преосвященьство приказали дотычный декретъ Собора Трид. вѡдчитати и выборъ Судіѣвъ Инстанційныхъ зарядити.

Преосв. „Се рѣшаемо и приказуемо“.

Секретарь читае декретъ Соб. Трид. засѣд. XXV. Гл. 10. о Инспр.

Декретъ

Собору Тридентского о Судіяхъ маючихъ ся выбрати Синодомъ, котрѝ бы вѡдпорученѝ були Апостольскою Столицею щобы они и Ординаріи справы въ короткости рѣшали. Зас. XXV. Гл. X. о Реформ.

Понеже задля злобного представленя просячихъ, а часомъ задля вѡддаленя мѣстцевостей не можь

мати достаточнои знаємости осо̂бъ, котрымъ справы поручаються, и въ наслѣдокъ того въ областяхъ во̂ддаленыхъ поручають ся справы часомъ судіямъ не зовсѣмъ зд атнымъ; постановляє Соборъ. щобы въ поодинокихъ соборахъ провінціяльныхъ або дієцезальныхъ выбрано ко̂лька осо̂бъ, котрі̂ мають свойства по̂сля Конституціи (постановы) Боніфація VIII котра зачина є ся: „Statutum“ и зъ иншого взгляду суть до того при датні̂, щобы. кромѣ Ординаріѣвъ мѣстцевыхъ, такожь имъ пото̂мъ поручано справы церковні̂ и духовні̂и належачи до Суду церковного, въ областяхъ и еслибы случилося, що кто сь зъ выбраныхъ умре, щобы Ординарій мѣстцевый за Сов ѣтомъ Капітули постановивъ другого на его мѣстце, ажь до будучого провінціяльного або дієцезального Собору; такъ, щобы кожда дієцезія мала що наименьше чотыри уздо̂бнені̂ о собы, а такожь и бо̂льше, и якъ высше успособлені̂, котрымъ бы того рода справы якимбудь леґатомъ або нунціємъ, а навѣть самою Апостольскою Столицею могли поручити ся; тожь по зробленôмъ, выборѣ, о котро̂мъ Епископы заразъ до святѣйшого Папы Римского донесуть всякі̂ делеґаціи иншихъ судіѣвъ, дані̂ иншимъ нѣжь симъ, мають ся уважати неважными. — Упоминає дальше святый Соборъ такъ Ординаріѣвъ, якъ и иншихъ всякихъ судіѣвъ; щобы старали ся переводити справы зъ всякою можливою короткостію и щобы запобѣгали штучкамъ спорячихъ, чи то въ справдженю спору, чи то въ проволоцѣ другои части суду, всякими способами, чи то означеным̀ъ речинцемъ, чи иншимъ якимъ во̂дповѣднымъ способомъ. —

Константинъ Епп̀ъ
в. р.

Нотарѣ во̂дбирають картки и переводять скрутинѣю.

Промоторъ: Ваше Преосвященьство! Позаякъ все, що на сѣмъ Засѣданю мало ся полагодити, выко̂нчено, прото я А. Т. Промоторъ всего Собора вноту умильно и прошу щобы Ваше Преосвященьство зволили приказати зако̂нчити се Засѣданє, назначити часъ и мѣстце другого Засѣданя и дотычный декретъ оповѣстити.

Преосв: „Се рѣшаємо и приказуємо“

Секретарь читає декретъ о замкненю засѣданя и назначеню другого.

Декретъ

о замкненю засѣданя и назначеню другого.

Въ имя святои, єдиносущнои, животворящои и нераздѣльнои Тройцѣ, Отца и Сина и святаго Духа Аминь. —

Мы, Константинъ Чеховичь, Епископъ Перемыскій Самбо́рскій и Сяноцкій и пр. постановляемо, щобы се засѣдане зако́нчилося, а засѣданє П. во́дбуло ся нынѣ о годинѣ 3. по полудни на котре взываютъ ся всѣ Преп. и Всч. Члены Собора, щобы явили ся точно въ то́мъ само́мъ мѣстци що и теперъ.

Константинъ Епп̃ъ
в. р.

На внесенє Єго Преосвященьства рѣшено выслати вѣрнопо́данѣ телєґрамы до Єго Святости Папы и Єго Величества Цѣсаря.

Молитвами, якъ на стр. 27, зако́нчає ся засѣданє.

Засѣданє II.

Дня 1. Листопада о годинѣ 3. по полудни по молитвахъ якъ высше, велѣли Єго Преосвященьство во́дчитати телєґрамы, якѣ выслано до Его Святости Папы Льва XIII. и Єго Величества Цѣсаря. Они суть:

SANCTISSIMUS PATER

LEO PAPA XIII.

ROMAE.

Rutheno-catholicus Clerus Dioeceseos Premisliensis, congregatus in Synodo dioecesana Premisliae in Galicia Austriaca prosternit humillime ad pedes Vestrae Sanctitatis vota inconcussae fidei atque intimae pietatis erga Vestram Sanctitatem et Sanctam Catholicam Ecclesiam.

Constantinus Czechowicz
Episcopus.

Seine kaiſerliche und königliche Apoſtoliſche Majeſtät
in Gödöle.

Die ruthenisch-katholiſche Geiſtlichkeit der Przemyśler-Diöceſe, verſammelt in der diöceſan-Synode zu Przemyśl legt zu Füßen Euerer kaiſerlichen und königlichen Apoſtoliſchen Majeſtät die Gefühle unverbrüchlicher Treue und innigſter Anhänglichkeit an das allerhöchſte Kaiſerhaus unterthänigſt dar.

Konſtantin Czechowicz
Biſchof.

Нотарѣ оголошують имена Судіѣвъ Инстаннійныхъ а тыми суть: Впр. ОО. Архипресвитеръ — Король Волошиньскій, Архидіяконъ — Павелъ Матковскій, Кустосъ — Миронъ Подолиньскій, Схоліархъ — Іоанъ Войтовичь. Выбранѣ зложили заразъ присягу пѣсля слѣдуючои роты:

Присяга

для судіѣвъ инстанційныхъ

Я, Н. Н. постановленый въ чинъ Судіи инстанційного въ мысль правилъ церковныхъ, именно св. Собора Триденского, присягаю Господу Богу всемогучому и всевѣдучому и обѣцюю на се св. Евангеліе, котре руками моими дотикаю, що безъ всякого чоловѣчого взгляду, личнои приклонности або не приклонности, лишь по найлчшому знаню и совѣсти повѣрену менѣ чинность сповнити усилувати ся буду. Такъ ми Боже поможи и се св. Евангеліе. Такъ я присягъ.

Въ Перемышли дня 1. Листопада 1898.

Н. Н.

Промоторъ; Ваше Преосвященьство! Есть давный звычай, що на Синодахъ дієцезальныхъ вѣдчитують ся Конституціи Папскѣ, рѣшеня римскихъ Конгреѣацій и рѣшеня послѣдного Собору провѣнціяльного, котрѣ еще не були оголошенѣ, або котрыхъ поновне оголошене уважае ся пожиточнымъ або потребнымъ. Вношу проте и умильно прошу, щобы Ваше Преосвященьство приказали вѣдчитати

рѣшеня Собора провинціяльного Русинôвъ въ Галичинѣ, вôдбувшого ся во Львовѣ въ р. 1891.

Преосвященный: „Се рѣшаємо и приказуємо.“

Секретарѣ читають рѣшеня Собора Львôвского почавши вôдъ стр. 73 до стр. 129 (Глава V.)

Послѣ того оголошено результатъ выбору Испытователѣвъ синодальныхъ. Выбранî зôстали: 1. ВПр. О. Кароль Волошиньскій, 2. ВПр. О. Павелъ Матковскій, 3. ВПр. О. Миронъ Подолинскій, 4. ВПр. О. Іоаннъ Войтовичь, 5. ВПр. О. Іоаннъ Стрыйскій, 6. ВПр. О. Михаилъ Мрыцъ, 7. ВПр. О. Іоаннъ Борсукъ, 8. ВПр. О. Д-ръ Іосифъ Делькевичь, 9. ВПр. О. Іоаннъ Хотынецкій, 10. ВПр. О. Акексѣй Тороньскій, 11. ВПр. О. Орестъ Чеховичь, 12. ВПр. О. Левъ Щавиньскій, 13. Всч. О. Юстинъ Желеховскій, 14. Всв. О. Д-ръ Михаилъ Людкевичь, 15. Всч. О. Зенонъ Крвавичь, 16. Всч. О. Теофиль Сенкевичь, 17. Всч. О. Іоаннъ Борысевычь, 18. Всч. О. Поліевктъ Кмить. Выбранî зложили заразъ присягу пôсля слѣдуючои роты:

Присяга

для испитователѣвъ синодальныхъ:

Я. Н. Н. поставленый въ чинъ Испитователя при конкурсахъ парохіяльныхъ, въ мысль правилъ церковныхъ, именно св. Собора Тридентского, присягаю Господу Богу всемогучому и всевѣдучому и обѣтую на се св. Евангеліе, котре руками моими дотыкаю, що безъ всякого чоловѣчого взгляду, личнои приклонности або неприклонности, лише по найлучшому вѣдѣнію и совѣсти повѣрену менѣ чиннôсть сповняти буду.

Такъ менѣ Боже поможи и се св. Евангеліе!

Такъ я присягавъ.

Въ Перемышли дня 1. Листопада 1898.

Н. Н.

Промоторъ: Понеже вже година спôзнена, проте я промоторъ сего Синода вношу и умильно прошу, щобы Ваше Преосвященьство зволили приказати закôнчити се засѣданє и оповѣстити часъ и мѣстце третого засѣданя.

Преосвященный: „Се рѣшаємо и приказуємо“.

Секретарь читає декретъ о замкненю II. засѣданя и назначеню III. засѣданя.

Декретъ

о замкненю засѣданя и назначеню третого.

Въ имя святои, Єднодущнои животворящои и нераздѣльнои Тройцѣ Отца и Сына и святаго Духа, Аминь. Мы, Константинъ Чеховичь, Епископъ Перемыскій, Самборскій и Сяноцкій и прч. постановляємо, щобы се засѣдане скôпчило ся а засѣдане трете вôдбулося завтра 2. Листопада о годинѣ 8. рано на котре взываютъ ся всѣ Преп. и Всч. Члены Собора съ тымъ, щобы явилися точно въ тôмъ самôмъ мѣстци що и теперь.

*Константинъ Епп*ъ

вр.

Молитвами закôнчає ся засѣдане II.

Вечеромъ о г. 7. собралися всѣ Члены Собора въ бôльшой сали духовнои Семинаріи на нараду въ справѣ регулямину для соборчикôвъ деканальныхъ и дотычно внесень вплынувшихъ на руки речника Собора ВПр. О. Схоліарха Іоанна Войтовича. На початку засѣданя прибули такожь ихъ Преосвященьство и повитавши Собраніе, заохотили Отцѣвъ собора, до отвертости въ высказѣ своихъ поглядôвъ на справы будучи предметомъ нарады передали предсѣдательство въ веденю нарадъ ВПр. Митратови Волошиньскому. Потомъ прочитовано поодиноки внесеня, обговорювано тіи и бôльшостію голосôвъ або однодушно принятй зôстали внесеня, яки при послѣднôмъ засѣданю синодальнôмъ поновно вôдчитано.

Въ середу дня 2. н. ст. Листопада вôдбулося.

Засѣдане III.

О год. 8. началася св. Літургія за упокой б. п. Епископôвъ и священникôвъ Епархіи Перемыскои, отслужена ВПр. О. Митратомъ Каролемъ Волошиньскимъ. Панахиду отправивъ Преосвященый Архіерей въ сослуженю ВПр. Капитули. Послѣ того слѣдувала ½ години перерва

по котрой розпочало ся III. торжественне засѣдане звычайными молитвами.

Преосвященный приказали секретареви вôдчитати телеграму вôдъ Викарія капитулярного Львôвского ВПр. О. Митрата Андрея Бѣлецкого слѣдуючого содержаня: „Преосвященный Епископъ Чеховичь въ Перемышли. По поводу сошествія Синода дієцезильного пересылаю найщиршй желанія найщедрійшихъ ласкъ Божихъ для богоугодного дѣла и найбогатшихъ плодôвъ зъ тогоже.

Бѣлецкій.“

На тіи желанія выслали Преосвященный слѣдуючу вôдповѣдь: „Высокопренодобный Митратъ Бѣлецкій во Львовѣ. Сердечно дякую за память и присланй желаня по поводу Синода.

Константинъ Епископъ.

Промоторъ: Понеже читане рѣшень Собора провинціяльного Львôвского зъ р. 1891., еще не скôнчилося проте я Промоторъ сего Собора вношу и умильно прошу, щобы Ваше Преосвященьство зволили приказати дальше вôдчитуване рѣшень реченого Собора провинціяльного Львôвского.

Преосвященный; „Се рѣшаемо и приказуемо“.

Секретарѣ читають дальше рѣшеня Собора пров. вôдъ главы V. стор. 129 до тит. VII. стор. 189.

Промоторъ: Понеже уже година спôзнепа, проте я Промоторъ сего собора вношу и умильно прошу, щобы Ваше Преосвященьство зволили приказати закôнчити се засѣдане и оповѣстити часъ и мѣстце четвертого засѣданя.

Преосвященный: „Се рѣшаемо и приказуемо“.

Секретарь читае декретъ о замкненю III. засѣданя и назначеню IV. засѣданя.

Декретъ

о замкненю засѣданя и назначеню четвертого.

Въ имя святои, единосущнои, животворящои и нераздѣльнои Тройцѣ, Отца и Сына и святого Духа. Аминь.—

Мы Константынъ Чеховичь, Епископъ Перемыскій, Самбôрскій, Сяноцкій и пр. постановляемо; щобы се засѣдане закôнчилося а засѣдане IV. вôдбулося нынѣ о годинѣ

З пополудни на котре взывають ся всѣ Преп. и Всч. Члены Собора зъ тымъ, щобы явилися точно въ тôмъ самôмъ мѣстци, що и теперъ.

*Константинъ Епп*ъ
вр.

Молитвы якъ высше.

Засѣданє. IV.

Промоторъ: Понеже читанє рѣшенъ Собора провінціяльного Львôвского зъ р. 1891., єще не скôнчилося проте я Промоторъ сего Собора вношу и умильно прошу, щобы Ваше Преосвященьство зволили приказати дальше вôдчитуванє рѣшень реченого Собора провинціяльного Львôвского.

Преосвященный; „Се рѣшаємо и приказуємо“.

Секретарѣ читаютъ дальше рѣшеня Собора пров. до кôнця.

Промоторъ: Понеже уже година спôзнена, проте я Промоторъ сего собора вношу и умильно прошу, щобы Ваше Преосвященьство зволили приказати закôнчити се засѣданє и оповѣсти часъ и мѣстце пятого засѣданя.

Преосвященный: „Се рѣшаємо и приказуємо“.

Секретарь читає декретъ о замкненю IV. засѣданя и назначеню V. засѣданя.

Декретъ

о замкненію засѣданя и назначеню пятого.

Въ имя святои, єдиносущнои, животворящои и нераздѣльнои Тройцѣ, Отца и Сына и святого Духа. Аминь.

Мы Константинъ Чеховичъ, Епископъ Перемыскій, Самбôрскій и Сяноцкій и пр, постановляємо, щобы се засѣданє закôнчилося а засѣданє V. вôдбулося завтра 3 лис. о год. 8 рано на котре взываются всѣ Преп. и Всч. Члены Собора зъ тымъ, щобы явилися точно въ тôмъ самôмъ мѣстци, що и теперъ. —

*Константинъ Епп*ъ
вр.

Въ четверь дня 3. н. ст. Листопада вôдбулося

Засѣданє. V.

По благодарственной св. Літургіи вôдправленой Преосвященнымъ Архіереємъ въ соборѣ съ ВПр. Капитулою и пôвгодинной перервѣ и молитвахъ, вôдчитано на приказъ Ихъ Преосвященьства телеграму съ Апостольскимъ благословеніємъ вôдъ Святѣйшого Отца Папы Римского: „Reverendissimo Episcopo rutheno Premisliae. Beatissimus Pater toto cordis affectu apostolicum benedictionem impertit Clero rutheno catholico Premisliam ad Synodum coacto. Cardinalis Rampolla".

Промоторъ: Ваше Преосвященьство! Єстъ стариннымъ звычаємъ Церкви, що на Соборахъ дієцезальныхъ выслухують ся розпорядженя всесв. Ординаріята, и рѣшають ся бажаня и внесеня епархіяльного духовеньства. Задля того я Промоторъ сего Собора вношу и умильно прошу, щобы Ваше Преосвященьство позволили Речникови сего Собора Вашимъ Преосвященьствомъ постановленому, предложити тѝ желаня и внести, пôддати ихъ пôдъ осудъ Собора и рѣшити, що Вашому Преосвященьству буде угодно.

Преосвященый: „Се рѣшаємо и приказуємо".

ВПр. О. Речникъ предкладае розпоряджене о соборчикахъ и тое на приказъ Преосвященного секретарь вôдчитавъ.

Установа о Соборчикахъ деканальныхъ.

Нынѣшнѝ прикри для Церкви Христовои часы зневолюютъ Насъ до поданя Вамъ, Возл. въ Христѣ Братя, одного зъ найсильнѣйшихъ средствъ, за помочію котрого зможете за Божимъ благословенємъ а при Вашой ревности сповняти якъ найуспѣшнѣйше Вашь тяжкій повный ôтвѣчальности урядъ душпастырскій. Тымъ средствомъ суть соборчики деканальнѝ. Понеже однако весь успѣхъ тыхъ соборчикôвъ залежитъ отъ способу ихъ отбуваня, то Мы уважаємъ за потрѣбне подати Вамъ правила пôсля котрыхъ соборчики деканальнѝ въ Перемыской Епархіи отбувати ся довжнѝ, щобы могли причинити ся до усовершеня Васъ

самыхъ въ кождôмъ напрямѣ и до спасеня порученого Вамъ стада духовного. Щобы же тымъ правиламъ запоручити тымъ стислѣйше и совѣстнѣйше выкопуване зъ Вашои стороны добре буде на тôмъ мѣстци указати на превелике значенє соборчикôвъ деканальныхъ для поровственного усовершеня и умственного образованя душпастырей, а такожъ для ихъ якъ найуспѣшнѣйшого душстаровництва. Въ тôмъ дуже важнôмъ предметѣ бл. п. Митрополитъ Сильвестеръ Кардиналъ Сембратовичь при случайности отбувшогося въ осени р. 1897 Львôвского Епархіального Синоду подавъ окремо печатане въ Архіепархіальныхъ Львôвскихъ Вѣдомостяхъ Ч. XVIII пôдъ Ч. орд. 1353 огооголошене правило, по котрому Соборчики деканальнî отбувати ся мають, протоє, щобы въ преважной сей справѣ, управильняючой найголовнѣйше средство усовершеня душпастырского клира а такожь и опѣцѣ его повѣреного народа, завести однообразнôсть въ цѣлой нашой Галицкой церковной провинціи Синодъ Епархіяльный Перемыскій, узнаючи потребу и хосенъ такого управильненя рѣшає, инструкцію видану въ Бозѣ почившимъ Митрополитомъ Сильвестромъ Кардиналомъ Сембратовичемъ приняти яко свою и тую на Синодѣ въ цѣлости одобряє. Інструкція тая гласитъ. Найвысшою цѣлею душпастырства есть прославленє Бога и спасенє вѣрныхъ. До осягненя тои высокои цѣли одержали священники душпастырѣ отъ Іисуса Христа троякій урядъ: учительскій, священничій и пастырскій. Яко учителѣ маютъ они вѣрнымъ голосити обявлену Божу волю, до добрыхъ дѣлъ и честнотъ ихъ заохочувати а вздержувати отъ грѣхôвъ: яко священники довжнî они вѣрныхъ посредствомъ св. Тайнъ исправляти и освящати; яко пастырѣ маютъ они ихъ власнымъ примѣромъ, надзоромъ и розторопною ревностію удержувати на дорозѣ спасеня. Тожъ особливо о званію душпастыря мусимъ сказати що его цѣла дѣяльнôсть для славы Божои и спасеня вѣрныхъ рôвно якъ его власне, поровственне усовершенє и умственне образованє стоятъ съ собою въ нерозлучнôй звязи. Тое же власне усовершенє и образованє душпастыря отповѣдно его троякому высше реченому уряду почиває особливо въ поступѣ въ правдивыхъ, передовсѣмъ богословскихъ умѣетностяхъ и въ поступѣ въ правдивôй побожности, освященю на дорозѣ духовного житя. такъ що смѣло ска-

зати можемъ що тôлько той душпастыръ поступае правдиво и належито въ своѣмъ усовершеню, котрый въ рôвной силѣ и мѣрѣ старае ся себе усовершити въ умѣетнôмъ норовственнôмъ и пастырскôмъ отношеню. Побожнôсть и наука душпастыря мусятъ себе взаимно доповняти. Такъ якъ безъ правдивои побожности не можемъ навѣть мыслити о правдивой и успѣшной душпастырской ревности, такъ зновъ — якъ учитъ щоденный досвѣдъ — всяка и найбôльша ревнôсть душпастыря муситъ мати найгôршî наслѣдки если ей не вспомагае наука. О необходимôй потребѣ примѣрного житя душпастыря говоритъ св. Григорій В.: „Бесѣды священника тогды суть пересвѣдчаючими и дѣйстно навертаютъ, коли ихъ попирае и припоручае житє бесѣдника.“ (Pastor c. 1. p. 1. 3.); а на другôмъ мѣсци: „Приcстоитъ священнику присвѣчувати нравами, щобы въ нѣмъ, яко въ зеркалѣ, могли люди видѣти, що маютъ дѣлати а чого выстерѣгатися”. (Reg. past. 1. 7. ep. 32, d. 1). А о необходимоети науки у душпастыря такъ пише сей великій Папа: „Нѣкто не отважитъ ся учити якого искуства, доки его самъ не выучитъ ся черезъ прилѣжне розмышляне; для того есть се великою зухвалостію, коли неспытнî священники пôднимаютъ ся душпастырства, котре есть искуствомъ искуствъ.“ (De cura past. l. 1. c. 2.) Подôбно выражаютъ ся и другî св. Отцѣ Церкви такъ о необходимости примѣрного житя якъ и о конечнôй потребѣ науки у душпастыря, наводячи заразомъ сумнî наслѣдки, якî приноситъ для вѣрныхъ душпастырь, котрый або порочнымъ житѣмъ ихъ соблазняе або задля своихъ невыстарчаючихъ вѣдомостій не есть способôбный бути опытнымъ ихъ вождемъ для ихъ вѣчного и дочасного добра. Однако хотяй бы душпастырь въ своимъ норовственнôмъ и умственнôмъ образованю далеко допровадивъ, муситъ ôнъ доконче тоѣ своѣ образованѣ безперестанно продовжати. Есть бо се рѣчею безсомнѣнною, що душпастырь не може въ часѣ свого початкового образованя приобрѣсти собѣ вѣдомостій, честнотъ и росторопности въ тôй мѣрѣ, въ якôй ему тоѣ все до успѣшного душстарôвництва есть доконче потрѣбнымъ; що бôльше — плоды початкового образованя мусятъ потеряти ся, если ихъ не будемъ пôддержувати и умножати за помочію нашого дальшого а безперестанного образованя. Каже св. Августинъ: „Лишь такъ довго не падаемъ назадъ,

якъ довго стремимо напередъ. Скоро начнемъ ставати, сходимъ въ долину, скоро не идемъ напередъ, подаемъ ся назадъ, если не хочемъ подавати ся взадъ, мусимъ ити напередъ," (Ad Demetr. ep. 143). Такъ говорятъ одноголосно всѣ св. Отцѣ и Учителѣ Церкви; тое посвѣдчае також щоденный опытъ. Если бо навѣть пустиножителѣ и монахи, отдаленй ôтъ свѣта обавляючи ся, щобы не остигли въ стремленю до щоразъ бôльшои совершенности, безперестанно уживали и уживаютъ отповѣдныхъ средствъ до иоощреня своеи святои ревности о славу Божу и о спасене своей душѣ, то якъ легко початкова того рода ревнôсть душпастырей мусить остигнути, если бы они, выставленй на заразу грѣшного свѣта, обовязанй жити посередъ такъ численныхъ соблазній и опасностій, не трудили ся безперестанно надъ своимъ щоразъ бôльшôмъ усовершенемъ! Хотяй бы душпастырѣ навѣть уникали тяжкихъ грѣхôвъ, то прецѣнь не зможутъ они дѣлати поступôвъ въ норовственнôмъ усовершеню а радше мусятъ въ немъ щоразъ бôльше занедбувати ся при постепеннôмъ остиганю ихъ початковои ревности, котре то остигане якъ тая тайна хороба ослабляе душу, источае вѣру и любовъ и до знищеня честнотъ провадитъ. Розличнй дочасней занятя и журбы душпастырей придавлюютъ въ нихъ якъ терне добре зерно; душпастырѣ стараючи ся о спасене другихъ забуваютъ тогда о собѣ и не розпôзнаютъ належито духновень свыше и голосу Божои благодати. Все тое закрывае любовъ власна передъ очима ихъ душѣ, а они забувши о тôмъ що маютъ вести житє совершенне, радо задоволюютъ си якимъ нибудь житемъ ненаганнымъ або впадаютъ навѣтъ въ соблазняючи пороки. Таки самй сумнй наслѣдки выказуе щоденный опытъ також що до залишеня дальшого умственного образованя у душпастырей, котуй спустивши ся на вѣдомости въ часѣ студій придбанй, вже мало або и зовсѣмъ не отдаютъ ся наукамъ, забуваючи на тое, що тй шкôльнй студія мали имъ лишь показати дорогу до дальшого образованя, що они мали имъ тôлько дати умѣетну пôдставу, на котрôй душпастырѣ могутъ и довжнй умственно працювати и розширяти, збогачувати свои вѣдомости. Часъ побиту въ сѣменищи, рôвно часъ посвяченый студіямъ богословскимъ есть такъ короткій що ледво выстарчитъ до присвоеня собѣ компендій поодинокихъ галузей богослов-

скихъ вѣдомостій и того всего въ скороченю, що для вступаючого въ станъ духовный наразѣ есть необходимо потрѣбнымъ. Ту даютъ ся ніяко початки и всказує ся, на чôмъ и якъ мае священникъ въ дальшôмъ житю образовати ся, щобы и того не забувъ, що собѣ придбавъ, и въ тôмъ утвердивъ ся, що недокладно понявъ, и тое доповнивъ, чого ему еще недостае. Вѣдомости бо нашî суть подôбнî до горѣючои лямпы: скоро не будемъ до такои лямпы доливати оливы, то — розумѣе ся — свѣтло мусить въ нѣй згаснути. А власне душпастырѣ, яко учителѣ вѣрныхъ, суть пôсля слôвъ самого І. Христа „свѣтъ міру“, тожь о утриманє того свѣтла усильно маютъ старати ся. Тое ихъ свѣтло науки довжно особливо нынѣ ясно и постоянно горѣти, коли-то нынѣшный вѣкъ величае ся такимъ высокимъ просвѣченемъ, коли-то нынѣ умѣетности и всякî искуства поступаютъ съ кождымъ днемъ великаньскими кроками, коли-то днесь всюда ширитъ ся просвѣта и доходитъ до найдальшихъ закутинъ нашого краю. Дѣйстно, днесь бôльше якъ коли не може душпастырь стояти на дорозѣ умѣетностій на однôмъ мѣстци, але мусить доконче яко представитель свого высокого званія, яко учитель и вождъ народа, безперестанно поступати на поли наукъ; тôлько тогды зможе ôнъ стати ся при правдивôй побожности окрасою и сильною пôдпорою своеи громады и св. Церкви, тôлько тогды зможе ôнъ бути пожиточнымъ и способнымъ учителемъ для всѣхъ, ученыхъ и неукôвъ, для людей Церквѣ ôтданыхъ и для тыхъ, котрî о науцѣ св. Церкви сумнѣваютъ ся або противъ Церквѣ и ей науцѣ впростъ ворожо выступаютъ. Безъ основного знаня особливо богословскихъ умѣетностій бувъ бы душпастырь подôбнымъ до сего Евангельского слѣпця, о котрôмъ говоритъ І. Христосъ: „Слѣпець слѣпца аще водитъ, оба въ яму впадутъ“. (Мат. 15. 14.) Богъ же устами свого Пророка ôткидуе отъ себе такого душпастыря, кажучи до него „Яко ты умѣніе отверглъ еси, отвергу и азъ тебе, еже не жречествовати мнѣ“. (Осія, 4, 6).

Зъ уваги на велику, необходиму потребу примѣрного житя и умственного образованя душпастырей, Епископы ôтъ першихъ вѣкôвъ старали ся и доси стараютъ ся неутомимо о належите выобразованє и поступы пôдчиненого собѣ Клира въ побожности и наукахъ, такъ щобы тойже Клиръ щоразъ бôльше выраблявъ въ собѣ пастырскî

способности. Кромѣ иншихъ средствъ мали до осягненя той цѣли служити такожь по части Синоды епархіяльнй, и тіи могли дѣйстно сповняти тую задачу, але тôлько такъ довго, якъ довго въ кождôмъ значнѣйшôмъ мѣстѣ находило ся власне Епископство и якъ довго кожда епархія не мала розляглыхъ предѣлôвъ. Однако коли по збуреню Римскои державы Церковъ розширила ся по многихъ краяхъ, и коли наслѣдкомъ сего повстали розляглй епархіи, тогды то стало ся майже неможливымъ а принайменше дуже труднымъ, щобы на маючихъôтбувати ся Синодахъ епархіяльныхъ могли всѣ душпастырѣ явити ся, и для того було розпоряджено, щобы тіи же въ кождôмъ поодинокôмъ окрузѣ у Архипресвитера або Декана на конференціи збирали ся, щобы себе взаимно созидати, поучатя, ободряти, наставляти, однымъ словомъ, щобы вспôльно въ кождôмъ взглядѣ образовати и усовершати ся. О правильнôмъ ôтбуваню такихъ конференцій або соборчикôвъ душпастырскихъ згадуе Теодульфъ Епископъ Орлеаньскій, около р. 797. (Capit. IV. Delectus ect. T. I. col. 727.) Ôтъ того часу щоразъ частѣйше ôтзываютъ ся о тыхъ соборчикахъ такъ поодиноки Синоды якъ и Епископы; тіи соборчики отримуютъ щоразъ точнѣйшй правила або статута, въ котрыхъ щоразъ строгше приказуе ся, щобы всѣ душпастырѣ, съ выняткомъ законно перешкодженыхъ, на тыхъ соборчикахъ явилися. Найбôльшй же заслуги около плодоносного устроѣня тыхъ соборчикôвъ положивъ св. Кароль Борромей, якъ о тôмъ свѣдчатъ спасительнй рѣшеня Собора Медіоляньского, держаного пôдъ предсѣдательствомъ того святого настоятеля Медіоляньскои Церкви. Величавымъ свѣдоцтвомъ о великой потребѣ и пожиточности душпастырскихъ соборчикôвъ есть тое обстоятельство, що св. Апостольскій Престолъ настававъ и настае на правильне ихъ ôтбуване, що бôльше — П. Венедиктъ XIII. на Соборѣ Римскôмъ въ р. 1725. опредѣливъ порядокъ, пôсля котрого тіи соборчики маютъ ôтбувати ся, оставляючи Епископамъ свободу дѣлати змѣны. всказанй ôтношенями часу и мѣсця. Въ новѣйшихъ же часахъ П. Пій IX. въ своѣй енциклицѣ „Singulari quidem" выданôй д. 17. Марта 1865 до Австрійскихъ Епископôвъ, припоручае усильно ôтбуване душпастырскихъ соборчикôвъ, выражаючи заразомъ способъ, якъ бы тіи же можна здѣлати якъ найбôльше плодоносными.

Идучи за голосомъ св. Апостольского Престола, пер е-свѣдченѝ о великѺй потребѣ и пожиточности соборчикѺвъ деканальныхъ у насъ, желаемъ усильно, щобы тіиже могли принести для нашого ВЧ. Клира, для вѣрныхъ его духовной опѣцѣ повѣреныхъ якъ найбогатшѝ плоды, щобы они могли осягнути тую красну цѣль, яку св. Церковъ мала передъ очима при ихъ установленю. Цѣль же соборчикѺвъ деканальныхъ у насъ, Ѻтповѣдно до заходячихъ потребъ а такожь Ѻтповѣдно до спасительныхъ, тіи потребы цѣлковито увзглядняючихъ рѣшень ЛьвѺвского Синода провинціяльного, есть: а) щобы душпастырѣ при взаимнѺй помочи щоразъ бѺльше умственно образовали ся и щоразъ бѺльше кругъ своихъ вѣдомостій розширяли; б) щобы точно пѺзнавали церковнѝ и епархіяльнѝ приписы, Ѻтносячѝ ся до необходимо для кождого душпастыря потрѣбныхъ честнотъ и прикметъ а такожь до успѣшного справованя троякого уряду душпастырства; в) щобы точно пѺзнавали приписы обрядовѝ и старали ся о однообразне ихъ выконуване; г) щобы сходячи ся ра-зомъ, пѺзнаючи духовнѝ потребы своихъ вѣрныхъ а своивысоки довжности и вспѺльну святу цѣль, до которои соединеными силами маютъ стремѣти, взаимно себе ободряли до ей осягненя, взаимно себе сбзидали и щоразъ тѣснѣйшимъ союзомъ любви межи собою соединяли ся. Такъ важна и обширна задача соборчикѺвъ деканальныхъ може бути выповнена лишь тогды, если тіи же соборчики будутъ Ѻтбувати ся належито, пѺсля певныхъ и постоянныхъ правилъ, котрѝ стоятъ съ тою задачію въ тѣснѺй звязи. Того рода правила, пѺсля которыхъ маютъ Ѻтъ теперь всѣ соборчики деканальнѝ въ нашѺй Епархіи Ѻтбувати ся, суть слѣдуючѝ:

1) Соборчики деканальнѝ маютъ Ѻтбувати ся въ кождѺмъ деканатѣ три разы до року. — Въ певныхъ выняткових случаяхъ, если бы где задля мѣстцевыхъ обстоятельствъ, якъ н. пр. задля утрудненой комуникаціи въ зимовѺй або осѣннѺй порѣ, представляли ся основнѝ трудности що до Ѻтбутя котрого будь зъ тыхъ трехъ соборчикѺвъ декальныхъ, маютъ дотычнѝ деканы Ѻтнести ся до Ординаріята о диспензу съ предложенемъ належито умотивованымъ — Одинъ зъ соборчикѺвъ довженъ служити до духовныхъ упражнень для деканального клира, а одинъ до отправленя мисіи народнои въ котрѺй

зъ содеканальныхъ парохій, якъ о тôмъ еще нисше буде бесѣда. — Було бы вельми пожеланымъ, щобы душпастырѣ ôтбували такожь добровôльнѝ зôбраня, на котрыхъ нараджували бы ся въ важнѣйшихъ справахъ належачихъ до душстаровництва и довжностій духовного званія. — Часъ коли соборчикъ деканальный маѥ ôтбувати ся, довженъ бути дôбраный такъ, щобы въ тôмъ часѣ не були душпастырѣ перешкоджѐнѝ анѣ празничными богослуженями анѣ польными роботами.

2) Соборчики деканальнѝ маютъ ôтбувати ся въ лѣтной порѣ въ мѣстцевôй церквѣ, въ зимѣ и въ иншихъ выняткових случаяхъ тôлько въ домѣ парохіяльнôмъ. Порядокъ мѣстць для соборчикôвъ деканальныхъ маѥ бути такъ розложеный, щобы тіи же по можности по черзѣ по азбучнôмъ порядку ôтбували ся въ всѣхъ парохіяхъ Деканату, не выключаючи взаимного порозумѣня зъ стороны душпастырей Деканата. Тіи же душпастырѣ, у котрыхъ маѥ соборчикъ ôтбуватися, довжнѝ бути институоваными парохами, съ выключенѥмъ завѣдателей и якихъ нибудь сотрудникôвъ. — Часъ и мѣстце для соборчика деканального маютъ бути опредѣленѝ на попереднôмъ соборчику. Єсли бы же слѣдуючій соборчикъ не мôгъ для якой важной причины ôтбути ся въ опредѣленôмъ часѣ або въ опредѣленôмъ мѣстци, тогды ѥсть рѣчею Декана выбрати иншій догôдный часъ, а що до мѣстця порозумѣти ся съ дотычнымъ парохомъ и опредѣлити нове мѣстце для ôтбути ся маючого соборчика.

3) На соборчикъ маютъ бути писѥмно, курендою на кôлька рукъ высланою, якъ найвчаснѣйше завôзванѝ всѣ душпастырѣ деканата, а то такъ парохи якъ и завѣдателѣ, такъ експонованѝ якъ и парохіяльнѝ сотрудники. — Священники не належачѝ до душпастырства могутъ явити ся на соборчику тôлько за вѣдомостію и позволенемъ Декана, а що до катихитôвъ шкôлъ середныхъ, выдѣловыхъ, народныхъ и семинарій учительскихъ було бы пожаданымъ, щобы они на соборчикъ въ ихъ мѣстцевости ôтбуваючій ся були вразъ съ другими участниками завôзванѝ. Кождый священникъ, занимаючій ся душпастырствомъ, ѥсть стисло и пôдъ личною отвѣчальностію обовязанный, участвовати правильно въ соборчикахъ деканальныхъ. Кто старостію, хоробою або зъ иншихъ важныхъ причинъ ѥсть въ той у-

части перешкожденый, маѣ постарати ся у Ординаріята о диспензу.

4) Священники прибувши на соборчикъ удаютъ ся съ Деканомъ на чолѣ, одѣтѝ въ реверенды, до мѣсцевой церкви, где маѣ ѳтправити ся Соборна Служба Божа съ діаконами въ намѣренѣ господаря дому; при бѳчныхъ же престолахъ маютъ читати ся тихѝ Службы Божѝ за помершихъ деканальныхъ собратій въ Христѣ, и одна за благодѣтелей вдовичо-сиротиньского фонда. — Богослуженѣ церковне маѣ начинати ся въ лѣтѣ о 8-ѳй а въ зимѣ о 9-ѳй годинѣ. Въ часѣ Соборной Службы Божой маѣ бути выголошена проповѣдь до зѳбраныхъ вѣрныхъ, чотыри же священники маютъ слухати св. сповѣди. Того дня довжнѝ такожь всѣ прибувшѝ на соборчикъ священники ѳтправити св. сповѣдь. Священникѳвъ до Соборной Службы Божои, до діяконованя, до слуханя сповѣди вѣрныхъ и проповѣдника призначуѣ Деканъ. — О богослуженю, зѳбраного клира кондеканального, маѣ мѣсцевый душпастыръ въ попередну Недѣлю або Свято завѣдомити своихъ вѣрныхъ и вѳзвати ихъ, шобы взяли участь въ тѳмъ богослуженю и соединили свои молитвы съ молитвами священникѳвъ о вѣчне и дочасне добро вѣрныхъ Христовыхъ, о вѣчный упокой усопшихъ духовныхъ мѣсцевыхъ душпастырей, а такожь щобы приступили до св. Тайнъ Покаяня и Пр. Евхаристіи.

5) По богослуженю церковнѳмъ сходятъ ся участники соборчика будь-то въ домѣ парохіальнѳмъ будь-то въ церкви, а по ѳтмовленю молитвы засѣдаютъ пѳдъ предсѣдательствомъ Декана або Мѣстодекана, если бы самъ Деканъ бувъ перешкожденый. — Міряне же не маютъ тамъ находити ся. — На секретаря до писаня протоколу выбираѣ предсѣдатель одного зъ зѳбраныхъ священникѳвъ. — На столѣ маѣ стояти св. крестъ.

6) Програма соборчика деканального маѣ обнимати слѣдуючѝ предметы: а) одну писемну и одну устну розправу зъ богословскихъ умѣетностій; б) важнѣйшѝ случаѣ и упражненя зъ практичного душпастырства: в) важнѣйшѝ розпорядженя Ординаріатскѝ и Консисторскѝ, котрѝ маютъ бути на соборчику ѳтчитанѝ, поясненѝ и до совѣстного выконаня припорученѝ; г) всякѝ приватнѝ працѣ, особливо

епярхіально историчнѣ; а и где що зъ литературы, особенно духовнои, если часъ позволитъ, може бути предметомъ програмы соборчика: тôлько належитъ оминати вопросы политичнои природы и такѣ, котрѣ могутъ когось образити и такъ нарушити взаимну любовь: д) въ кôнци слѣдуютъ евентуальнѣ внесеня и вопросы участникôвъ соборчика и примѣчаня предсѣдателя.

7) Матеріялъ до соборчика приспособляе Деканъ. Ôнъ призначуе темяты до писемныхъ и устныхъ розправъ зъ вѣдомостій богословскихъ, а рôвно до случаѣвъ и упражнень зъ практичного душпастырства, опредѣляючи завчасу по однôмъ душпастырю до приспособленя порученого собѣ темата. При выборѣ душпастырей до розправъ богословскихъ належитъ начинати ôтъ молодшихъ священникôвъ. Вынятѣ могутъ бути тіи священникѣ, котрымъ глубокій вѣкъ, хороба и другѣ важнѣ причины не дозволяли бы заняти ся того рода працями. До упражнень зъ практичного душпастырства належитъ выбирати старшихъ, опытныхъ душпастырей. Єсть бо се рѣчію безсомнѣнною, що такѣ практычнѣ упражненя, акъ: певне дѣйствіе на олтари, удѣлене якои тайны, прислуга у ложа хорого и т. п. представленѣ черезъ способбныхъ и опытныхъ душпастырей, могутъ дуже много доброго здѣлати. — Зарôвно маѳ Деканъ одночасно завѣдомити всѣхъ деканальныхъ священникôвъ о теметахъ зъ вѣдомостей богословскихъ и зъ практичного душпастырсва маючихъ бути предложеными на соборчику, и припоручити имъ, щобы до дискусіи надъ поодинокими тематами совѣстно приспособили ся черезъ читане и розмышляне о предметѣ, входячôмъ въ объемъ тыхъ тематôвъ, щобы оттакъ дискусія надъ ними могла бути вѣнчана якъ найбôльшимъ успѣхомъ. Розправы писанѣ маютъ бути совѣстно обробленѣ и довжнѣ опирати ся на позитивныхъ доказахъ. Перше мѣсце маютъ занимати докази зъ св. Письма и Преданія. Покликовати ся можна такъ въ самыхъ розправахъ якъ и при дискусіи въ часѣ соборчика тôлько на католицкихъ авторôвъ. Тіи розправы не маютъ бути за довгѣ, але такѣ, щобы ихъ ôтчитане заняло найбôльше пôвъ годины. Єсли бы яка розправа була довша, маѳ бути друга ея часть ôтложена до слѣдуючого соборчика.

Єсли бы выбраный прелеґентъ не мôгъ явити ся па соборчику, маѳ о тôмъ завчасу завѣдомити Декана,

котрый чимъ скорше выберена его мѣстце другого священника. Тое само ôтноситъ ся такожь до другихъ душпастырей, котрымъ зôстали поручены всякî иншî тематы. Всѣ писемнî выробы маютъ бути предложенî Декану хоть на 8 днѣвъ передъ соборчикомъ въ цѣли осудженя, котрî зъ нихъ могутъ бути принятî до ôтчитаня на соборчику.

8) Предсѣдатель соборчика подае пôдъ обрады поодинокî предметы пôсля програмы и уважае, щобы въ часѣ дискусіи бувъ захованый порядокъ и супокôй, щобы повага соборчика була удержана, щобы въ осягненю успѣхôвъ зъ дискусіи нѣкто не ставлявъ перепонъ, ôтходячи ôтъ предмета, перерываючи другого въ бесѣдѣ або въ иншій спосôбъ псуваючихъ порядокъ дискусіи. Говорити може тôлько той, кому предсѣдатель удѣливъ голосу. Для осягненя тымъ бôльшихъ успѣхôвъ зъ обрадъ соборчика довжнî душпастырѣ руководити ся съ необходимыми условіями въ дусѣ Христовôмъ и церковнôмъ ôтбутого соборчика. Такî условія суть слѣдуючî: а) Добре намѣрене; соборчики бо стремлячî до умѣетного, поровственного и пастырского усовершеня душпастырей, маютъ на цѣли дѣло спасеня, дѣло Боже; тожь добре намѣрене мае бути мовь-бы основою соборчикôвъ и довжно яко таке бути при кождôмъ того рода ôбраню ôтновлене. б) Смиренне сознане власной немочи и грѣховности, щобы всѣ участники соборчика були готовî приняти всякî потрѣбнî поученя и перестороги. в) Повага и горяче одушевлене, щобы участники соборчика не такъ скоро учували утомлене, щобы не задоволяли ся порожнымъ говоренемъ, щобы не обавляли ся напруженя и не усували ся ôтъ прицѣ. г) Щире и сердечне бажане принести черезъ соборчики такъ для себе якъ и для другихъ правдивî овочî спасеня. д) Єднôсть и згода, выпливаючî зъ взаимной любви. Якъ всюда такъ и въ часѣ соборчика тôлько духъ взаимнои любви може працѣ душпастырей вѣнчати пожеланнымъ успѣхомъ; безъ того духа любви не може бути навѣть и бесѣды о якихъ успѣхахъ соборчика.

9. По вычерпаню програмы соборчика довженъ предсѣдатель спытати ся, чи кто зъ присутныхъ не мае пôднести якій труднѣйшій случай зъ своеи парохіи, чи не потребуе въ тôмъ якои рады и помочи другихъ, чи нэ уважае за потрѣбне предприняти якî способы до пôднесеня норовственности въ своѣй

парохіи. якъ н. пр. черезъ ôтправленє у себе мисіи духовнои при помочи Товариства св. Ап. Павла, до правильного учащаня молодежи на катихизаціи, до устороненя якого вдершого ся надужитя, якихъ соблазняючихъ и небезпечныхъ стремлень и т. п. А и самъ Деканъ, замѣтивши якî хибы въ поодинокихъ парохіяхъ въ часѣ своєи визитаціи довженъ свой уваги и спостереженя съ росторопностію и любовію пôднести и — не выражаючи дотычныхъ душпастырей по имени — має лишь загально заохотити ихъ до усуненя тыхъ хибъ, подаючи заразомъ ôтповѣднî до того способы и средства. Росторопнôсть Декана єсть необходима особливо въ тôмъ случаю, єсли котрый душпастырь або занедбує гдеяки свои важнѣйшî душпастырски обовязки або въ норовственнôмъ ôтношеню дає вѣрнымъ якî соблазни. Той росторопности прн исправляню блудячого брата учитъ самъ І. Христосъ тыми словами: „Аще согрѣшитъ къ тебѣ братъ твой, иди и обличи єго между тобою и тѣмъ єдинѣмъ; аще тебе послушаєтъ, приобрѣлъ єси брата твоєго; аще ли тебе не послушаєтъ, пойми съ собою єще єднаго или два да при устѣхъ двою или трiэхъ свидѣтелей станетъ всякъ глаголъ; аще же не послушаєтъ ихъ, повѣжджь Церкви“. (Мат. 18, 15 — 17). Ôтповѣдно тымъ словамъ Христовымъ має Деканъ блудячого брата душпастыря съ любовію и лагôдностію упôмнути насамперед приватно; єсли бы же тоє упôмненє оказало ся безъуспѣшнымъ, довженъ Деканъ повторити тоє же рôвно любезно и лагôдно при свѣдкахъ, а єсли бы и теперь дотычный душпастырь оказавъ ся непоправнымъ, має Деканъ здѣлати о тôмъ донесенє до Ординаріята. Лишъ тогды, коли бы якого душпастыря пороки або недбалôсть въ душстарôвництвѣ були загально звѣстнî, и коли бы не було надѣѣ, що приватне и всяке друге упôмненє Декана ôтнесе якî успѣхî, має Деканъ о такôмъ душпастырю донести по совѣсти безпосередно до Ординаріята. — Въ исправленю блудячого душпастыря маютъ Декану бути помôчнî всѣ деканальнîдуховнî братя.

10) Протоколъ съ ôтбутого соборчика має бути точно и старанно составленый. Ôнъ має кромѣ означеня дня, мѣстця и треваня соборчика содержати; а) имена учасникôвъ того же и ôтправившихъ св. сповѣдь, потôмъ имена тыхъ душпастырей, котрî не прибули на соборчикъ, съ долученемъ поводôвъ ихъ оправданя; б) титулъ праць и упражнень,

котрѝ були предметомъ бесѣдъ и обрадъ соборчика, съ долученемъ именъ священникѡвъ, котрѝ тыми працями и упражненями занимали ся; в) коротке содержане дискусій надъ перечитаными выробами и выконаными практичными упражненями, такожь рѣшеня предложеныхъ случаѣвъ и вопросѡвъ душпастырскихъ; если бы въ тыхъ предметахъ було высказаныхъ бѡльше рѡжныхъ мнѣній, то маютъ бути всѣ мнѣнія въ протоколѣ заноговани; г) черезъ голосоване узысканѝ ухвали и найважнѣйшѝ причины ихъ принятя въ короткости; д) одобренѝ опредѣленя що до часу и мѣсця, рѡвно що до писемныхъ и устныхъ праць для слѣдуючого соборчика. Єсли бы же задля якихъ причинъ мавъ бути пѡзнѣйше выбраный иншій часъ або мѣсце для соборчика, то належитъ о тѡй змѣнѣ донести завчасу до Ординаріята, такъ, якъ тойже буде ѡтъ часу до часу на поодиноки соборчики деканальнѝ высылати свого делегата. Замкненый протоколъ пѡдписуе власноруно Деканъ, секретарь и вѣ участвовавшѝ священникѝ. Той протоколъ въ оригиналѣ залучае Деканъ до свого донесеня до Ординаріята о ѡтбувшѡмъ ся соборчику деканальнѡмъ. Вразъ съ тымъ протоколомъ маютъ бути до Ординаріята ѡдосланѝ всѣ писемнѝ выробы, которѝ були на соборчику ѡтчитанѝ и розбиранѝ. Тымъ бо способомъ буде мѡгъ Ординаріятъ пересвѣдчити ся о прилѣжности и науцѣ поодинокихъ душпастырей и нагородити ихъ заслуги и трудолюбивѡсть въ данѡмъ случаю. Ординаріятъ оцѣнивши тіи выробы ѡдошле ихъ назадъ до Декана вразъ съ своими примѣчаніями такъ що до тыхъ выробѡвъ якъ и що до прочихъ рѣшень и ухвалъ на соборчику запавшихъ. Тіи примѣчанія заудѣлитъ Деканъ душпастырямъ на слѣдуючѡмъ соборчику а потѡмъ зложитъ ихъ до актѡвъ деканальныхъ. Лишь розпорядженя дотычно ухвалъ соборчика въ рѣчахъ не терплячихъ проволоки, будутъ Декану окремо удѣленѝ, щобы могли бути чимъ скорше выконанѝ.

11. Соборчики деканальнѝ маютъ закѡнчити ся молитвою о Благословенію Боже для всѣхъ предпринятыхъ трудѡвъ и здѣланыхъ добрыхъ постановлень.

12) Душпастырѣ по скѡнченѡмъ соборчику могутъ покрипѣти ся стравою тѡлько въ домѣ парохіяльнѡмъ, где такій соборчикъ ѡтбуваe ся. Тое покрѣпленe душпастырей подане господаремъ дому, маe бути якъ найскромнѣйше.

Справа що до покрытя выдаткôвъ на покрѣпленє душпастырей а рôвно на прокормленє ихъ коней и челяди лишає ся взаимному ихъ порозумѣню, а такожь благорозумію самого Декана. — Всѣ участники соборчика маютъ завчасу вернути домôвъ, вздержуючись ôтъ якихъ нибудь увеселень, розрывокъ и забавъ.

13,) Епископскій Ординаріатъ желаючи хоть въ части причинити ся до осущеня горячого бажаня Львôвского Синода провинціяльного, выраженого въ его рѣшеняхъ въ Титулѣ IX. Главѣ II. стор. 233, щобы священники могли ôтдавати ся що року спасительнымъ упражненямъ або вправамъ духовнымъ, роспоряджає, щобы священники, заховуючи и на дальше дотеперѣшну похвальну практику ôтбуваня кôлькадневныхъ того рода упражнень въ ôтповѣдныхъ, ôтъособненныхъ мѣстцяхъ, выбрали собѣ кромѣ того одинъ зъ трехъ соборчикôвъ деканальныхъ, найлучше передъ св. Четыридесятницею, для ôтправленя такихъ упражнень духовныхъ. Если бы отже котрый соборчикъ деканальный мавъ служити до тыхъ упражнень духовныхъ, то маютъ его участники зôбрати ся въ означенôмъ домѣ парохіяльнôмъ вчаснѣйше якъ на звычайный соборчикъ. Въ домѣ парохіяльнôмъ мае бути выголошена перша наука реколекційна, по котрôй зôбранî священники удаютъ ся до церкви и тутъ приступаютъ до св. сповѣди. Потôмъ для св. причастія мае при великôмъ Престолѣ правити ся Соборна Служба Божа съ діяконами въ намѣренє содеканальныхъ парохій и ихъ душпастырей; при бôчныхъ же престолахъ маютъ читатися тихî Службы Божî за господаря дому, за усопшихъ собратій въ Христѣ и за благодѣтелей вдовичо-сиротиньского фонда. По св. Причастію слѣдує въ парохіяльнôмъ домѣ друга наука реколекційна, а по нѣй могутъ бути трактованî лишь наглячî справы, и то съ повагою, безъ порожного говореня и любезно, по чѣмъ священники принявши умѣренє покрѣпленє въ домѣ парохіяльнôмъ, довжнî удати ся до своихъ парохій. — До. наукъ реколекційныхъ выбирає Деканъ одного або двохъ деканальныхъ душпастырей; було бы же весьма пожеланымъ, щобы и самъ Деканъ ôтъ часу до часу бравъ на себе обовязки реколекційного учителя. — О тôмъ соборчику мае Деканъ предложити ординаріятови справоздане съ долученемъ именъ прибувшихъ соященникôвъ, тематôвъ выголо-

шеныхъ духовныхь наукъ реколекційныхъ и именъ тыхъ душпастырей, котрй тіи же науки выголосили.

14) Отповѣдно рѣшеню Львôзского Синода провинціяльного, выраженому въ Титулѣ IV. Гл. VIII. стор. 151, маѥ замѣсть одного зъ трехъ соборчикôвъ деканальныхъ ôтправляти ся въ тôй парохіи кождого деканату одна мисія, котру по взаимнôмъ нарадженю ся душпастырей Деканату, Деканъ до ôтправленя такой мисіи призначитъ, маючи взглядъ на бôльшу потребу. По окôнченю такой мисіи довженъ Деканъ рôкрôчно подрôбне справоздане о ней переслати Ординаріатови.

15.) Єсли Деканъ за порозумѣнемъ хоть бôльшого числа деканальныхъ душпастырей узнасть потребу скликаня надзвычайного, добровôльного соборчика, маѥ о тôмъ донести до Ординаріята, предкладаючи дотычнй поводы, а одержавши позволене и ôтповѣднй сказôвки, довженъ запросити всѣхъ душпастырей деканата до участи въ тôмъ соборчику. Впрочѣмъ маѥ собѣ Деканъ поступити при такôмъ соборчику пôсля правилъ, поданыхъ высше дотычно звычайныхъ соборчикôвъ.

* * *

Возлюбленй въ Христѣ Братя! Кто зможе описати прекрасній овочѣ якй принесли бы для душпастырей и ихъ вѣрныхъ соборчики ôтбуванй въ тôмъ дусѣ и порядку, якъ тоѥ высше було выложено! Кто зможе описати великаньскй поступы, якй бы тогды дѣлавъ духъ и житѥ Церкви! Якъ много тогды уступило бы трудностей, съ котрыми теперь душпастырѣ неразъ безуспѣшно мусять бороти ся! Безсомнѣнно, тогды душпастыръ вооруженъ въ потрѣбнй вѣдомости, заохоченый до умственной працѣ, скрѣпленый на душѣ упражненями духовными, ôтважнѣйше съ бôльшою вытревалостію и съ бôльшимъ Божимъ благословенѥмъ выконувавъ бы свою тяжку и повну отвѣчальности задачу. Ôнъ не стоявъ бы тогды ôтъособненый, але сотки рукъ вспирали бы ѥго и помагали бы ѥму, сотки сердець ударяли бы для него! Такъ управляный виноградъ Христовъ бувъ бы дѣйстно радостію для неба а благословенѥмъ для людей въ дочаснôмъ и вѣчнôмъ житю! До такого повного спасительныхъ плодôвъ управленя винограда Христового стремитъ и Львôвскій Синодъ провинціяльный своими всесторонно обдумаными,

на практицѣ св. Церкви опертыми рѣшенями. Тожь смѣло сказати можна, що соборчики деканальнѝ, належито, пѡсля высше поданыхъ правилъ ѡгбуванѝ, могутъ бути сильною пѡдоймою до щасливого осущеня всѣхъ спасительныхъ рѣшень реченого Синода, стремлячихъ до можливо найбѡльшого усовершеня руско католицкого клира въ кождѡмъ ѡтношеню и до пѡднесеня моральнаго и матеріяльнаго стану порученого его духовной опѣцѣ стада Христового. Лишь не зражуйте ся, Возлюбленѝ въ Христѣ Братя, працями якѝ на Васъ нынѣшне унормованѣ соборчикѡвъ деканальныхъ вкладае. Нынѣшнѝ бо часы суть дуже прикрѝ, дуже ворожѝ и небезпечнѝ для Церкви Христовой и для Вашихъ вѣрныхъ. Нехай Васъ заохочуе до совѣстнаго и точнаго выконуваня приписѡвъ поданыхъ въ тѡмъ обѣжнику, що до ѡтправляня соборчикѡвъ деканальныхъ, тое важне обстоятельство, що Церковь Христова по всѣ часы уважала ихъ за найсильнѣйше оружіе противъ небезпечныхъ заходѡвъ лукавого свѣта, власне тогды, коли они Церквѣ Христовой и ѥп вѣрнымъ найбѡльше загражали. Въ тѡмъ отже фактѣ находятъ нынѣшнѝ такъ точнѝ розпорядженя що до належитого ѡдправляня соборчикѡвъ деканальныхъ своѥ повне оправдане. Тіи розпорядженя маютъ ѡтъ днесь силу обовязуючу до слѣдуючого въ коротцѣ ѡтбутись маючого Синода дієцезальнаго. Наколи бы ся въ практицѣ показали потрѣбными якѝ змѣны, то можутъ бути они на слѣдующѡмъ Синодѣ дієцезальнѡмъ введенѝ. Однако Епископскій Ординаріятъ маѥ повну надѣю, що Вы, возлюбленѝ въ Христѣ Братя, въ сильнѡмъ пересвѣдченю о превеликѡй пожиточности; що бѡльше, о необходимости належито, пѡсля высше поданыхъ правилъ ѡтбуваныхъ соборчикѡвъ деканальныхъ, доложите всякихъ старань, щобы тіи соборчики ѡтбували ся точно пѡсля тутъ всказаного способу. и щобы слѣдуючій Синодъ дієцезальный мѡгъ лишь сконстантовати Ваше вжс на практицѣ оперте пересвѣдченѥ, що лишь такъ ѡтбуванѝ соборчики могутъ числити на пожеланый успѣхъ въ кождѡмъ взглядѣ и що клиръ и на будуче такого способу ѡтправленя своихъ соборчикѡвъ деканальныхъ вѣрно придержувати ся буде.

* * *

Речникъ предкладае и мотивуе внесеня и желаня Отцѣвъ Собора. Суть они слѣдуючѝ:

I. Позаякъ въ установѣ о соборчикахъ деканальныхъ выданой въ Бозѣ почившимъ Митрополитомъ Сильвестромъ Кардиналомъ Сембратовичемъ для Архіепархіи Львôвской а принятою нинѣшнымъ Соборомъ дієцезальнымъ для Епархіи Перемыской, на сторонѣ 64. и 65 згадує ся про доконечну потребу дальшого умственного образованя душпастырѣвъ, щобы тіи съ успѣхомъ могли дорôвнати вымогамъ и противустати затѣямъ нынѣшного вѣка, щобы не сталося. якъ тамже словами Іисуса Христа сказано: слѣпе́цъ слѣпца́ а́ще во́дитъ, оба въ ямѕ впа́дѕтъ, (Мат. 15. 14.) Соборъ нинѣшный — зъ уваги що у Священика нѣ одинъ день безъ науки минути не довженъ, зъ уваги, що св. Соборъ Тридентскій Зас. V. гл. 2 о испр, приказує „що есть обовязкомъ душпастыря учити (вѣрныхъ) чого знати потреба всѣмъ до спасенія, звѣщаючи имъ коротко и въ понятныхъ наукахъ похибки якихъ остерегатися и честноты котрй выконувати маютъ, щобы змогли вѣчну кару оминути и небесну славу осягнути“ — рѣшає:

що молодй священики, до трехъ лѣтъ по ординаціи маютъ свои проповѣди предкладати черезъ Всч. уряды деканальни Всесвѣтл. Ординаріятови. Се же постановляє ся въ той цѣли, щобы заохотити ихъ до працѣ въ тôмъ напрямѣ.

II. Въ устрою дієцезальнôмъ а именно въ службовыхъ вôдношеняхъ душпастырѣвъ есть головиый недостатокъ, що верховна Власть Епархіяльна не маѣ точнои евиденціи що до урядовои дѣлательности и свойствъ пôдчиненого душпастырского клира. Въ правдѣ служба душпастырска въ многихъ взглядахъ не квалификує ся до контролѣ человѣческой, бо жертвована ко Хвалѣ Божой, Єго маѣ свѣдкомъ и вôдъ Него надѣесь заплаты. Понеже однакъ душпастырѣ суть немôчными людьми, то для ревнѣйшого выповнюваня своихъ высокихъ довжностій потребують человѣчой контролѣ, о скôлько тая есть можливою, потребуютъ и свѣтовыхъ побудженій, наставленій, узнаня, похвалы, ободреня и нагороды земской.

Контроля душпастырей черезъ визыты каноничнй найбôльше есть пожадана. Но позаякъ тіи Преосвящ. Ординаріємъ лишь въ протягу многихъ лѣтъ поочередно вôдбувати ся могутъ, заходитъ конечна потреба правильнои щорôчнои визитаціи всѣхъ душпастырскихъ посадъ черезъ

Отцѣвъ деканôвъ и точного предкладаня справоздань зъ тыхже Преосвящ. Ординаріятови.

Позаякъ рѣшене тудіецезальне що до способу переводженя осмотра деканального есть дуже давне а именно зъ 22. Серпня 1830 ч. 461 прото дуже мало кому вѣдоме и теперь употреблюванî друксорты не суть одвѣтнî, прото переведене осмотра деканального зависитъ майже выключно вôдъ благоразумія Отцѣвъ Деканôвъ; позаякъ въ друксортахъ нинѣ употреблюваныхъ находитъ ся гдещо змѣны потребуюче, именно дотычно переслухуваня парохіянъ при осмотрѣ деканальнôмъ на основѣ формулярôвъ Львôвскихъ (Ставропигійныхъ) въ гдечôмъ обиджае честь ревныхъ душпастырôвъ, и було бы допустиме лишь въ случаю зайшовшихъ жалобъ на душпастыря, чи то на оказавшуся потребу такого рода вопросôвъ,

Синодъ рѣшае просити Всесвѣтл. Ординаріятъ о выдане инструкціи для осмотра деканального.

III. Дѣятельнôсть душпастырска, окрôмъ ревности и уміетности душпастырѣвъ, залежитъ по бôльшой части такожь въ числѣ труженникôвъ и въ ихъ физичной спосôбности, прото въ всѣхъ парохіяхъ обр. лат. крôмъ пароха есть еще и молодый сотрудникъ, котрый при досвѣдченôмъ пароху скоро набувае лучшой вправы въ душпастырствѣ. У насъ на 686 парохій заледво есть 44 сотрудництвъ системизованыхъ а до 35 сопомочникôвъ при знемощѣлыхъ уже парохахъ. Проче, такъ велике числи парохій, обнимаючихъ часто по три або и чотыри села съ тôлькожь церквами, заосмотрювати мусятъ самî, неразъ въ трудѣ винограда Христового постарѣвшîся и знемощѣлî душпастырѣ; прото

Синодъ узнае доконечну потребу, щобы въ парохіяхъ где 3 або 4 церкви бувъ сотрудникъ, для того проситъ Всесвѣтл. и Преосвящ. Ординаріятъ, поробити до той цѣли вôдповѣднî стараня у выс. Правительства.

IV. Пôсля орґанічныхъ постановъ для войскового душпастырства зъ р. 1892 сповняютъ обовязки чинныхъ капелянôвъ войсковыхъ въ обохъ половинахъ австро-угорскои монархіи 12 священникôвъ греко катол. вѣроисповѣданя (Русиновъ и Румунôвъ), зъ котрыхъ, на нашу половину монархіи припадае 7 священникôвъ гр. кат. обряду (Русинôвъ).

Позаякъ згаданѝ постановы зложенѝ духовною Іерархіею войсковою обр. рим. катол. то увзгляднено тамъ лише капеляно̂въ войсковыхъ рим. католицкихъ такъ, що священикъ обр. гр. катол., хотяй бы во̂дзначавъ ся основными вѣдомостями въ наукахъ, похвальною ревностію въ сповнюваню порученыхъ собѣ обовязко̂въ и взо̂рцевымъ поведенемъ клирикальнымъ, не може доступити высшой ранѓи понадъ капеляна I. клясы. Кривду выпливаючу зъ сего упослѣдженя, злагоджено по незначно̂й части тымъ, що на стараня Еп. Ординаріато̂въ, именовано въ р. 1896 одного изъ 12, лѣтами служебы найстаршого капеляна „протоѳреемъ“ надавши ему ранѓу и платню пароха войскового съ дотеперѣшнымъ кругомъ дѣланя. Того самого увзгляденя удостоились такожь войсковѝ капеляны грекоорієнтальнѝ и душпастырѣ евангелицкѝ конфессіи ауѓсбурѓскои и гельвецкои. Крайна прото пора подбати о цѣлковите зро̂внане священико̂въ войсковыхъ рускихъ зъ римскими не то̂лько що до обовязко̂въ но такожь що до правъ! Прото

Синодъ узнае, що повага и забезпеченѝ права нашого обряда вымагаютъ, щобы при ц. и к. войску були такожь пароxи гр. кат. обр., проситъ тому́ Всесвѣтл. и Преосв. Ординаріятъ починити во̂дповѣднѝ стараня.

V. Въ листѣ пастырско̂мъ всѣхъ Всесв. Преосв. Архіепископо̂въ и Епископо̂въ Австрѣйскихъ зъ 3. Лютого 1897. (Вѣст. епарх. Ч. II. зъ 1897.) зъ нагоды выборо̂въ до рады державнои сказано: „Коли свобо̂дне плекане вѣры не есть въ загалѣ належно обезпечене, то передовсѣмъ знемагае она на одно̂мъ поли, а то на поли шко̂льництва. Законодательство шко̂льне и его сповнюване, яко̂ то̂лько во̂дъ початку уформовалося, не дае найменшои запоруки и певности религійного образовяня нашихъ дѣтей такъ въ школахъ народныхъ якъ въ школахъ середныхъ и высшихъ... Се есть зловѣщимъ недостаткомъ нашого теперѣшного шко̂льного устрою, що религія не есть основою, на котрой бы розвивавъ ся цѣлый выховуючій системъ школы. Сама наука религіи не може сѣй недостачѣ запобѣгчи. Мусимо протое во̂дозватись тыми словами, котрѝ мы сказали въ р. 1890: „Теперѣшна школа народна не дае запоруки, що вашихъ дѣтей будутъ выховувати и учити по католицки: еи науки и еи выхованѳ не маютъ на собѣ цѣхъ вѣри католицкой

и житя католицкого“... Зваживши прото такъ выразный зазывъ Цѣлого Преосв. Епископату, —

Синодъ узнае доконечнымъ, шобы 1) школы народнѝ були конфессійными, 2) щобы катехити були вынятѝ зпо̀дъ надзору свѣтского, —

VI. а позаякъ въ чисто рускихъ (го̀рскихъ) частяхъ Епархіи много шко̀лъ, хочь будынки шко̀льнѝ находятъ ся, не есть заосмотреныхъ учителями и прото душпастырѣ въ нечинной школѣ не могутъ учити науки религіи, нѣ примусити родичей до посыланя дѣтей на науку религіи, для того Синодъ рѣшае, просити выс. Правительство, щобы примусъ шко̀льный въ тыхъ мѣстцевостяхъ где нема школы, або где тая есть нечинною розширити на обовязокъ посиланя дѣтей на катихизацію.

VII. Въ тыхъ часахъ, коли чимъ разъ бо̀льше шко̀лъ публичныхъ повстае въ нашо̀мъ краю, коли Русины стараютъ ся о руски школы низшѝ и высшѝ, коли всѣ Всесв. Ординаріяты всѣмн силами настаютъ, щобы наука религіи удѣляла ся во всякого рода школахъ правильно, постерѣгаємо таки неправильности що: 1) въ гдекотрыхъ мѣстцевостяхъ Русины посылаютъ свои дѣти до шко̀лъ конфессійныхъ жидо̀вскихъ (Гиршовскихъ); 2) въ другихъ мѣстцевостяхъ посылаютъ свои дѣти до шко̀лъ конфессійныхъ протестантскихъ именно у Львовѣ, по̀дъ предлогомъ, що тамъ дитина лучше выучитъ ся языка нѣмецкого, прото:

Синодъ рѣшае: 1) Взываe ся Всч. Духовеньство, щобы во̀драджувало вѣрнымъ посылати своихъ дѣтей до шко̀лъ конфессійныхъ инновѣрцѣвъ; 2) Священникамъ же забороняе ся посылати дѣти свои до конфессійныхъ шко̀лъ протестантскихъ.

VIII. Въ церквахъ нашои Епархіи находятъ ся розличного рода старинности, якъ иконы, кресты, ризы, рукописнѝ книги и т. п., чого наглядный доказъ дала намъ выстава Ставропигійского Інститута во Львовѣ 1888.

Синодъ рѣшае тому: поручае ся Всч. Духовенству стариннѝ забытки штуки якъ образы, рѣзьбы, рызы обережно передъ знищенемъ хоронити. Всч. Отц. Деканамъ поручае ся старинностей тыхъ наглядати, списъ таковыхъ забытко̀въ въ ихъ деканатѣ находячихъ ся спорядити и Всесв. Еп. Консисторіи предложити.

IX. Исторія учителькою житя, каже старинна пословиця. Нынѣ переживаємъ по̀дъ неоднымъ взглядомъ труднѝ,

прикрî часы... Кожда парохія має свои̂ окреми̂ вôдношеня, яки̂, колибы въ скороченôмъ лѣтописнôмъ очерку списувани̂ були, дали бы наслѣдникамъ въ душпастырствѣ неодно цѣнне руководство до остереженя многихъ трудностій и невластивыхъ поступкôвъ.

Въ многихъ, именно нѣмецкихъ діецезіяхъ, вôдъ давна заведено єсть обовязкове списуванє парохіяльнои лѣтописи, и наслѣдки того такъ для исторіи взагалѣ, якъ и для самого душпастырства суть дуже хосенни̂, прото

Синодъ рѣшає; поручити Всч. Духовеньству, щобы при кождой парохіи заведена були книга лѣтописи парохіяльнои, котру Всч. Деканы при осмотрахъ переглянути и пôдписомъ ствердити довжни̂.

X. Выдѣлъ Товариства взаимной помочи дякôвъ Епархіи Перемыской, щобы мати вѣрный образъ положеня стану дякôвского въ Епархіи, розôславъ квестіонари̂ до всѣхъ Урядôвъ парохіяльныхъ и має днесь въ рукахъ матеріялъ представляючій крайну нужду матеріяльну, того колись не послѣдне мѣстце занимаючого въ рускôй суспôльности, стану дякôвского: — має матеріялъ, который кождого переконає, що та нужда, на яку зложились найрôжнороднѣйши̂ чинники, стала причиною обниженя уровени образованя дякôвъ, а вслѣдъ за тымъ не могла вплынути додатно на пôднесенє свѣтлости и величавости нашого св. Обряду.

На 800 дякôвъ — 600 безъ всякой квалификаціи. Тіи цифры сами̂ говорятъ.

Не можна сказати, що тыхъ 600 самоукôвъ цѣлкомъ не отвѣчаютъ свому званію; находятъ ся мѣжь ними люде съ дуже добрымъ голосомъ, правильнымъ напѣвомъ и ревностію въ службѣ. Суть однакже пôдъ тымъ взглядомъ многи̂ недостатки.

Причиною сего, — лихій станъ матеріяльный!

Дякôвка съ огородомъ — съ полемъ — то лишь спорадично гдекуди задержалась, где еще нема школы зъорганизованой. Зъ доходôвъ самыхъ, дякъ удержатись не може, тожь не диво, що господарь въ селѣ, умѣючій гдещо изъ слуху заспѣвати, обнимає посаду дяка провизорично и стає поволи съ лѣтами дякомъ старымъ, безъ квалификаціи. Що такъ рѣчь маєсь, знову квестіонарь достарчає доказôвъ.

Дякôвъ покôнчившихъ курсъ дякôвства въ Институтѣ въ Перемышли, на посадахъ дякôвскихъ находимъ дуже

мало. Воспитанники Института дякôвского, набравши трохи бôльше оглады и наукн въ Институтѣ, принимаютъ посады діурнистôвъ — служатъ при судахъ, при жандармеріи, при желѣзницяхъ и т. д. бо тамъ легче и скорше на удержане заробляютъ.

Щобы пôднести повагу стану дякôвского, самй дяки на загальныхъ зôбраняхъ высказали желане, щобы черезъ Высокопреподобный и Всесвѣтлѣйшій Ординаріятъ змусити всѣхъ дякôвъ неиспытованныхъ до зложеня испыту передъ комисіею въ Перемышли, бо въ противнôмъ случаю не будутъ могли сповняти службы дякôвской. — Выдѣлъ центральный Товариства дякôвского годився съ тою гадкою, и вже давнѣйше ôтносився съ тымъ прошенемъ до Преосвященного Епископского Ординаріяту — но доки не буде якогось сталого забезпеченого удержаня для дякôвъ, доти уважае, що приневолене самоукôвъ до зложеня испыту, еще не на часѣ.

Зваживши тіи выводы Синодъ рѣшае:

1) Єсть пожаданымъ и до того стремѣти потреба, щобы во всѣхъ парохіяхъ були дяки квалификованй.

2) Єсть рѣчею пожаданою и належитъ о то старатися, щобы доля дякôвъ була забезпечена.

3) Поручае ся Всч. Священьству щобы старало ся, чи то черезъ даровизну, чи черезъ узбиране на ту цѣль фонду набувати реальнôсть на помешкане дяка. Якъ таку реальнôсть заінтабульовати, Душпастырь черезъ Всесв. Ординаріятъ довѣдатись мае.

Промоторъ: Ваше Преосвященьство! Понеже Впр. о. Речникъ Собора предложивъ такъ розпорядженя Всесв. Ординаріята, якъ и внесеня Всч. Духовеньства, я Промоторъ вношу и прошу, щобы Ваше Преосвященьство приказали спытати Всч. ОО. Синодальныхъ, чи угодній имъ тй внесеня, и выдати рѣшене.

Єго Преосвященьство запытаютъ о мнѣне зôбраныхъ що до тыхъ внесень.

Секретарь пытае зôбраныхъ: „Всечестнѣйшй Отцѣ: чи угодній Вамъ рѣшеня сего Собора? Отцѣ вôдповѣдаютъ: „Угодній“. (Тымъ заявляютъ, що уважаютъ ихъ спасенными и пожиточными, и що суть готовй, пôсля своихъ силъ старати ся о ихъ выконане).

Промоторъ: Ваше Преосвященьство! По обнародовленю рѣшень Собора провінціяльного, и розпоряджень Всесв. Ординаріята, по рѣшеню внесень Духовеньства, лишає ся еще, щобы Ваше Преосвященьство зволили тіиже пôдписати и позволили ихъ пôдписати Всечестнѣйшимъ Отцямъ синодальнымъ и дотычный декретъ вôдчитати.

Преосвященный: „Тое постановляемъ и приказуемъ".

Секретарь вôдчитує декретъ о пôдписаню чинностей и рѣшень Собора.

Декретъ

о пôдписаню чинностей и и рѣшень Собора:

Въ имя святои единосущнои, животворящои и нераздѣльнои Тройцѣ Отця и Сина и святого Духа. Аминь.

Константинъ Чеховичь Епископъ Перемыскій, Самборскій Сяноцкій и пр.

Коли мы при помочи Божôй до того дôйшли, що все то, о чѣмъ угодно було на сѣмъ Соборѣ радити, постановляти и рѣшати, тоежь выконало ся и закôнчило ся, умоляемо и взываемо Всечестныхъ Отцѣвъ, котрî суть участниками сего Собора, щобы по насъ кождый зъ осôбна въ своѣмъ мѣстци и порядку приступивъ и пôдписавъ повнымъ своимъ именемъ и титуломъ все, що на сѣмъ Соборѣ дієцезальнôмъ дѣяло ся и рѣшило ся. —

Константинъ Епп̃ъ
в. р.

По прочитаню сего декрету Преосвященный Архіерей и всѣ ВПр. и Всеч. Отцѣ пôдписали ся повными именами и титулами на выложеныхъ аркушахъ:

Пôдписы Отцѣвъ Синода:

Константинъ Чеховичь Епп̃ъ Перемыскій Самборскій и Сяноцкій.
Кароль Волошиньскій Архіпресвитеръ Капытулы.
Павелъ Матковскій Архідіяконъ Капитулы.
Миронъ Подолиньскій Кустосъ Капитулы.
Іоаннъ Войтовичъ Схоліархъ Капитулы.
Іоаннъ Стрыйскій крылошанинъ капитульный.
Михаилъ Мрыцъ соборн. крилошанинъ и Ректоръ сем. дух.

Д-ръ Іосифъ Делькевичъ, выслуж. Проф. Университета Львов. почетный крылошанинъ, Богословъ и Канонистъ синодальный.

Іоаннъ Борсукъ, парохъ Кракôвскій поч. крилошанинъ Капитулы Перемыской, Шамбелянъ Его Святости.

Іоаннъ Хотынецкій поч. крылошанинъ, деканъ и настоятель Соб. Церкви Ярославской.

Алексій Тороньскій, поч. крылош. Совѣтникъ Митроп. и Еписк. Консисторіи, Членъ ц. к. Рады шкôльной краевой, выслуж. проф. рел. — поч. обыватель мѣста Дрогобыча.

Орестъ Чеховичь, поч. крылошанинъ, Деканъ и парохъ Сокальскій.

Левъ Щавиньскій, поч. крылош. Шамбелянъ Ихъ Святости Лва XIII, парохъ въ Самборѣ.

Д-ръ Михаилъ Людкевичь, дѣйств. проф. паст. Богослозія.

Юстинъ Желеховскій, Совѣтн. Конс. высл. проф. Богочестія въ гимн. Перемыской.

Теодотъ Ярема, віцеректоръ дух. семин. у Львовѣ.

Василій Романовскій, духов. и М. проф. права канон; и защитн. Еп. Суда Сопр. въ Перемышли.

Іосифъ Москаликъ, профес. рел. въ Сяноцѣ.

Иларіонъ Гмитрыкъ, професоръ Богочестія въ ц. к. гимн. въ Самборѣ.

Максимъ Копко, катихитъ ц. к. учит. женьскои семин. въ Перемышли.

Поліевктъ Кмитъ, катихитъ при ц. к. гимн. въ Дрогобычи.

Іоаннъ Савчинъ, катихитъ при ц. к. II. (руской) гимн. въ Перемышли.

Михаилъ Ортыньскій, катихитъ при ц к. учит. сем. въ Самборѣ.

Д-ръ Іосифъ Черлюнчакевичъ, емер. проф. Университетôвъ Львôвского и Кракôвского и Деканъ.

Василій Устіяновскій, Деканъ Балигородскій.

Кипріянъ Ясеницкій, делегатъ и парохъ въ Балигородѣ.

Василій Чернецкій, Т. Совѣтникъ Конс. Белзкій Деканъ.

Кирилъ Селецкій, мѣстодеканъ и парохъ въ Жужелю.

Діонизій Добряньскій, Деканъ Бѣцкій и парохъ въ Ждынѣ.

Климентъ Копыстяньскій, мѣстодеканъ и парохъ въ Регетовѣ.

Антоній Копыстяньскій, мѣстодеканъ Бѣрчаньскій, парохъ въ Липѣ.
Іоаннъ Жарскій, парохъ въ Глудиѣ, далегатъ клира.
Петръ Гиссовскій, мѣстодеканъ Варяжскій и парохъ въ Лѣскахъ.
Кароль Федоровичь, парохъ въ Войславичахъ, ôтпоручникъ духовеньства.
Михаилъ Прухницкій, Деканъ Высочаньскій и парохъ въ Турцѣ.
Григорій Морозъ, пар. въ Борыни, делегатъ деканальный.
Михаилъ Матковскій, Деканъ и парохъ въ Горожаннѣ вел.
Михаилъ Заяцъ, парохъ въ Горожаннѣ мал. и делегатъ декан.
Константинъ Гукевичъ, Деканъ Добромильскій и парохъ въ Квасенинѣ.
Іеронимъ Копыстяньскій мѣстодеканъ и парохъ въ Гуйску.
Стефанъ Хилякъ, Дек. Дрогобыцкій и парохъ въ Стебнику.
Іоаннъ Мудракъ парохъ въ Губичахъ и I-шій мѣстодеканъ.
Емиліянъ Давидовичь въ заступствѣ Декана Дукляньского.
Димитрій Ядлошъ, парохъ въ Дошници.
Александеръ Саноцкій, Дек. Жолкôвскій и парохъ въ Мачишинѣ.
Іосифъ Долошицкій, мѣстодеканъ Жолкôв. парохъ Добрусина.
Теофиль Турчмановичъ, Дек. Жукотиньскій парохъ въ Рыпянѣ.
Іоаннъ Господаревскій, парохъ въ Галôвцѣ.
Маркилій Мигуловичъ, Дек. Затварницкій, и парохъ Чорной.
Василій Сологубъ, парохъ Тернавы выжной ôтпоручникъ.
Тома Шумило, Дек. Канчуцкій, парохъ въ Курылôвцѣ.
Иванъ Негребецкій, парохъ Залѣся.
Илія Каламунецкій, Дек. Комарняньскій, парохъ въ Кропильникахъ.
Михаилъ Стецевъ, парохъ Чайковичь.
Теодоръ Мерена, мѣстодеканъ Коросняньскій и пар. въ Рѣпнику.
Александеръ Прислопскій парохъ въ Красной отпоручникъ.
Іосифъ Пелехъ, завѣдатель дек. Куликôвского, парохъ въ Сулимовѣ.
Михаилъ Жарскій, парохъ Стронятына.
Іоаннъ Бѣрецкій, М-Дек. Лѣскій и нарохъ въ Лѣску.
Болеславъ Калужняцкій, актуаръ декан. парохъ въ Стефковой.

Емиліянъ рыцарь Грыневецкій парохъ въ Щирци за деканатъ Любачôвскій.
Юліянъ Чайковскій, Дек. Мокряньскій и парохъ въ Городыщи.
Кирилъ Рудавскій, М-Дек. и приходникъ Брониці.
Теофиль Сенкевичь Деканъ Мостискій.
Теофиль Глушкевичъ приходникъ въ Малновѣ.
Григорій Копыстяньскій Дек. Мушиньскій и приходникъ въ Снѣтници.
Іоаннъ Парыловичъ, приходникъ въ Злоцкôмъ.
Павелъ Винницкій, Дек. Нижанкôвскій и пар. Грушатичь.
Юліянъ Кульматицкій, приходникъ въ Горохôвцяхъ.
Д-ръ Николай Малинякъ докторъ Богословія и Люб. римск., приходникъ въ Сливници.
Іоаннъ Кобрынъ, Деканъ и парохъ Олешицкій.
Антоній Мокрицкій, парохъ Цѣвкова,
Теофиль Калужняцкій, Дек. Ольховецкій и парохъ въ Загôрю.
Антоній А. Барновичъ парохъ въ Луковôмъ.
Іоаннъ Михальчукъ, парохъ въ Корытникахъ за деканатъ Перемыскій городскій
Зенонъ Крвавичъ, Дек. Перем.-Загородскій, парохъ въ Негрыбцѣ.
Андрей Гайдукевичъ парохъ въ Святôмъ.
Іоаннъ Борисевичъ М.-Дек. Порохницкій и пар. въ Кривчи.
Тадей Скородыньскій, парохъ Скопова.
Іоаннъ Гиссовскій, М. Дек. Потелицкій и пар. въ Журавцяхъ.
Ніль Б. Ломницкій гр. кат. парохъ въ Гребеннôмъ.
Левъ Козаневичъ, Дек. Самбôрскій и парохъ Мистковичъ.
Сильвестеръ Баранецкій, парохъ въ Пяновичахъ.
Яковъ Корчиньскій, парохъ въ Торкахъ.
Едвардъ Кушнѣръ, Дек. Старосамбôрскій и пар. въ Сторонной.
Володиславъ Ильницкій М. Деканъ и пар. Ясѣнки масіовой.
Петръ Витошиньскій, Дек. Старосôльскій, пар. въ Волчи доль.
Іларіонъ Туна, отпор. декан. и пар. въ Ляшкахъ муров.
Григорій Левъ, Деканъ Судововишеньскій.
Кирилъ Пасѣчиньскій гр. кат. парохъ въ Мокрянахъ мал.
Іоаннъ Гамерскій, М. Деканъ Сяноцкій и парохъ въ Пелнѣ.
Александеръ Зубрицкій, отпор. декан. и парохъ въ Боську

Емиліянъ Дѣдицкій, Дек. Угнôвскій и пар. въ Мостахъ вел.
Тимоѳей Лисякъ, парохъ въ Корчевѣ.
Николай Чайковскій зав. Деканата Устрицкого и парохъ въ Берегахъ дольныхъ.
Володимиръ Рынявецъ, парохъ въ Лѣсковатôмъ.
Айталь Фединкевичъ, Дек. Яворôвскій и пар. въ Буновѣ.
Іосифъ Крушиньскій, пар. въ Селискахъ, ôтпоручникъ дух.
Филемонъ Подолиньскій, М. Дек. Ярославскій и пар. въ Лазахъ.
Іоаннъ Лѣщиньскій, Деканъ Яслискій и парохъ въ Команчи.
Генрихъ А. Поляньскій приходникъ въ Турыньску.
Юліянъ Земба Ч. св. В, В. Игуменъ въ Креховѣ.
Іеремія Ломницкій Ч. св. В. В. за игумена Жолкôвского.
Мелетій Лончина Ч. св. В. В. Игуменъ монаст. Дрогобицкого.
Іеромонахъ Андрей Шептицкій проф. Богословія заступникъ игумена обители Кристинопольской.
Іеромонахъ Виталій Градюкъ за игумена Ч. св. В. В. обители Добромильской.
Андрей Телепъ парохъ въ Ожомли и Прокураторъ Иноκинь Ч. Св. В. В. въ Яворовѣ.

Коли всѣ пôдписали имена свои, промовивъ

Промоторъ: Ваше Преосвященьство! Понеже все, що на Соборѣ дієцезальнôмъ мало ся дѣлати, здѣлало ся, а зъ другои стороны печаливôсть пастырска завзыває Всч. Отцѣвъ синодальныхъ до повѣреного имъ стада, я Алексѣй Тороньскій, сего Собора Вашимъ Преосвященьствомъ поставленый промоторъ, вношу и умильно прошу, щобы Ваше Преосвященьство зволили сей Синодъ закôнчити и декретъ о закôнченю приказати вôдчитати.

Преосвященный: „Се рѣшаємо и приказуємо.

Секретарь читає

Декретъ

котрымъ заключає ся Соборъ.

Въ имя святои єдиносущнои, животворящои и нераздѣльнои Тройци Отця и Сина и святаго Духа Аминь.

Константинъ Чеховичъ, Епископъ Перемыскій Самборскій и Сянôцкій и пр.

Понеже все о чѣмъ Синодъ дієцезальный мавъ радити, постановляти и рѣшати, при помочи Божôй вже здѣлано и до кôнця доведено, и нѣчого не лишило ся, надъ чимъ бы ще мало ся радити, а крôмъ того пастырска печали-

вôсть Всч. Отцѣвъ, котрî на сѣмъ Синодѣ суть присутнî, до свого стада завзываѥ, постановляѥмо и рѣшаѥмо сей Синодъ закôнчити — и вже ѥсть закôнченый.

Константинъ Еппъ.
в. р.

По прочитаню декрету:

Отцѣ: „Богу благодареніе.“

Промоторъ: Я сего Собора промоторъ, упоминаю и прошу Васъ почт. Нотарôвъ сего Собора, щобы Вы составили точне и достовѣрне справоздане изъ всего, що на сѣмъ Соборѣ дѣяло ся.

Нотарѣ: „Составимо.“

Преосвященный послѣ того слѣдуючою промовою попращавъ Синодальныхъ Отцѣвъ:

Промова пращальна Преосв. Архіерея.

Зъ цѣлого сердця заспѣваѥмъ прекрасну пѣснь благодарственну: „Тебе Бога хвалимъ, Тебе Господа исповѣдуѥмъ,“ и подякуѥмъ и дяковати будемъ Господу Богу, що дозволивъ намъ тое прекрасне, велике дѣло перевести, той нашь першій Перемыскій Синодъ дієцезальный отворити, такъ красно вôдправити и закôнчити. Дякуемъ и всѣмъ Вамъ Впр. и Всч. ОО. за Вашу участь и за Вашî труды и працѣ въ тôмъ Синодѣ. Передовсѣмъ дякую Впр. и Всч. Капітулѣ цѣлôй и кождому ей членови поодиноко, за тіи працѣ и труды на многихъ засѣданяхъ еще и передъ отворенемъ Синоду и за тіи труды въ часѣ тогоже. Дальше всѣмъ Впр. и Всч. Функціонерамъ Синоду, котрî зъ цѣлымъ пожертвованѥмъ свои обовязки ревно и съ посвященемъ выповняли, и всѣмъ тутъ присутнымъ Всч. ОО. за Вашу участь и неприсутнымъ, котрî Васъ въ часѣ тыхъ кôлькохъ днѣвъ въ душпастырскôй праци выручали.

А дальше дякувати будемъ Господу Богу по вся дни живота нашего, если тое, що тутъ стало ся, перейде въ дѣло.

Мы тутъ оголосили постановы и права Синоду провінціяльного Львôвского. Постановы тіи ôтъ теперь обовязують насъ всѣхъ тутъ зôбраныхъ, а обовязовати зачнуть прочихъ Всч. Отцѣвъ нашои Епархіи и вѣрныхъ, коли тое

оголосимо. Постановы тіи розбудять у насъ духовне житє, пôднесуть побожнôсть, причинять ся много до скрѣпленя Духа Божого въ Нашôй Епархіи.

И тіи, хотяй не многî постановы, котрî нашь теперѣшный Синодъ дієцезальный при Вашôй участи ухваливъ, передовсѣмъ же постановы дотычно соборчикôвъ деканальныхъ, причинять ся до розбудженя и пôднесеня духа и житя Церковного, а тымъ самымъ до побôльшеня славы Божои.

Але найлѣпшî постановы и законы не мають значеня и ничъ не здѣлають доброго, єсли не будуть точно и совѣстно выконуванî.

Тожь злучѣмъ нашî силы, скрѣпѣмъ нашу волю, щобы всѣ тіи законы и постановы якъ найточнѣйше були переведенî въ дѣло и були выконуванî. Кождый зъ Васъ, Впр. и Всч. Отцы, котрый єсть тутъ, повернувши до себе, най старає ся усильно о тоє, щобы постановы тіи не позôстали мертвою буквою, але вôйшли въ житє, перейшли въ кôсть и кровъ. А до того потреба намъ благодати Божои, о котру молити намъ Господа потреба. Молѣмъ отже єго, дателя всякого блага о благодать и благословеніе.

Дасть Богъ, по трохъ рокахъ, зôйдемъ ся знову, завчасу все належито до нового Синода дієцезального приготовивши. И наше житє духовне и церковне буде щоразъ ширше и щоразъ красше розвивати ся, и тая звязь помежи Архіереємъ и священьствомъ, тая звязь свята и такъ потребна, буде щоразъ крѣпшою и сильнѣйшою.

Всѣхъ Васъ Впр. и Всч. Отцы, всѣхъ обнымаю я, моєю щирою любовію всѣхъ Васъ, цѣлый мôй клиръ и вѣрныхъ я вспоминаю всегда въ моихъ молитвахъ, и при безкровнôй жертвѣ и молю Бога о ласку и благословеніе.

А рôвножь прошу Васъ, поминайте мене въ молитвахъ Вашихъ, особенно при св. безкровнôй жертвѣ, не лише для того и такъ, що тоє книги літургічнî приписують, але зъ щирого сердця и правдивой любови.

Тожь закôнчаючи той нашь першій Перемыскій Синодъ пращаю Васъ сердечно а дякуючи Вамъ, щосьте прибули и трудили ся, благословлю Васъ, Вашî родины и Вашихъ вѣрныхъ.

Благодать Господа нашего Іисуса Христа и любы Бога и Отца и причастіе св. Духа да будетъ съ Вами Аминь.

По той промовѣ ВПр. Митратъ Волошиньскій подякувавъ въ имени всего Духовеньства Ихъ Преосвященьству за труды при переведеню Собора и внѣсъ Преосвященного Архіерея многолѣтствіе, котре всѣ торжественно вôдспѣвали.

Въ той хвили отворено входовѝ ворота Церкви и нарôдъ численно заповнивъ святиню. Преосвященный въ сослуженю Крилошанъ и асисты, при выставленю Найсвятѣйшои Тайны, вôдспѣвавъ колѣноприклонно пѣснь умолительну: „Святый Боже“... по котрôй слѣдувала пѣснь благодарственна св. Амврозія: „Тебе Бога хвалимъ.“ и благословенѣ Святѣйшими Дарами: „Спаси́ лю́ди Твоя́ Го́споди!“ и великій отпустъ.

По тыхъ молитвахъ Преосвященный вносивъ многолѣтствія: Святѣйшому Вселеньскому Архіерею Льву Папѣ Римскому, Благовѣрному и Богохранимому Імператору Францѣску Іосифу І. Всему Епископству католическому, Всему Всечестному Священьству.

Высокопреподобнымъ и Всечеснѣйшимъ Отцамъ Синода и Всѣмъ православнымъ Христіянамъ.

Послѣ тыхъ многолѣтствій ВПр. Митратъ Архіпресвитеръ внѣсъ многолѣтствіе: Боголюбивому Епископу нашему Киръ Константину!

Въ походѣ процессіональнôмъ всѣ Всч. Отцы Сиода, братства и вѣрнѝ вôдпровадили Преосвященного до палаты.

Дня 12. Листопада 1898 наспѣло слѣдуюче письмо:

До Єго Преосвященьства

От. Константина Чеховича гр. кат. Епископа

в Перемишли.

Президія ц. к. Намістництва Ч. 12.260/пр.,

Ваше Преосвященьство!

Єго цїс. і корол. Апостольске Величество зволив припоручити щоби за телеграм голдовничий, пересланий через Ваше Преосвященьство именем гр. кат. Клеру при случайности відбувшого ся в Перемишли дня 1, с. м. Синода диєцезального виражено Вашому Преосвященьству Найвисшу подяку.

Приятно менї завідомити о тім Ваше Преосвященьство в наслїдок відозви канцелярії ґабінетової Єго цїс. и корол. Апостольского Величества з дня 3. падолиста с. р.

Львів дня 10. падолиста 1898.

Пінїньский в. р.

КОНЕЦЪ И БОГУ ВЪ ТРОЙЦЫ ЄДИНОМУ СЛАВА!

Дорогому Климову

UNIVERSITY OF ILLINOIS-URBANA
3 0112 063069196